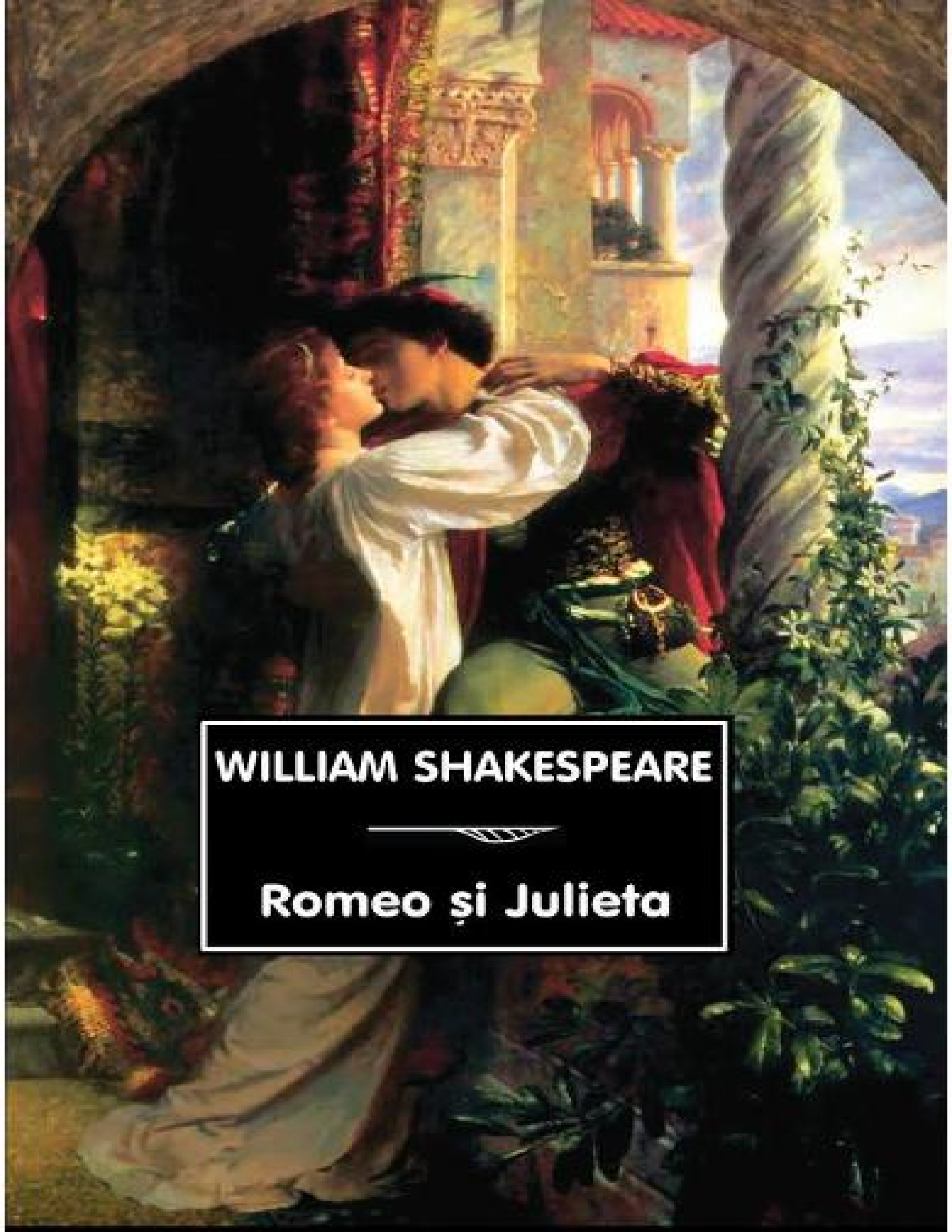

A romantic painting depicting Romeo and Juliet in a garden. Romeo, in a white shirt and red sash, is embracing Juliet, who is wearing a red dress and a crown. They are standing in front of a large, ornate stone archway. In the background, there is a building with a red roof and a balcony. The scene is set in a lush garden with green foliage and flowers.

WILLIAM SHAKESPEARE

Romeo și Julieta

ROMEO SI JULIETA

WILLIAM SHAKESPEARE

"Ce vad, o Doamne, la Romeo-în mâna? O cupa cu otrava! A murit!

N-a mai avut rabdare — otravit! O! Suflet crud! Cumplita lovitura!

Nu mi-ai lasat macar o picatura!

Sa te sarut, cu gura mea suava, Caci poate-o picatura de otrava Ti-a mai ramas pe buze, cum îmi pare,

Sa-mi deie moartea-atotvindecatoare!"

Julietta

PERSONAJELE DRAMEI

ESCALUS- principele Veronei

PARIS-un tânăr conte, ruda Principelui

MONTECCHIO, CAPOLETTO-capeteniiile celor doua neamuri nobile învrajbite în cetatea Veronei

UN BATRÂN-unchiul lui Capoletto

ROMEO-fiul lui Montecchio

MERCUTIO-ruda Principelui, prieten cu Romeo

BENVOLIO-nepotul lui Montecchio, var cu Romeo

TYBALT-Nepotul Madonnei Capoletto

FRATELE LAURENCE,FRATELE IOAN-Calugari franciscani

BALTHASAR-slujitorul lui Romeo

SAMPSON,GREGORY-slujitori ai Casei Capoletto

PETER-slujitor al Doicii Julietei

ABRAHAM-slujitor al Casei Montecchio

UN SPITER din Mantova

TREI LAUTARI

CORUL

PAJUL contelui Paris

Un alt PAJ

UN SLUJBAs al cetatii Verona

MADONNA MONTECCHIO-sotia batrânului Montechio

MADONNA CAPOLETTO-sotia batrânului Capoletto

JULIETA-fiica batrânului Capoletto

DOICA JULIETEI

SCENA ARE LOC LA VERONA, ÎN AFARA DE O SCENA DIN

ACTUL AL V-LEA, CARE ARE LOC LA MANTOVA.

Prologul

//INTRA CORUL.//

CORUL:

Aicea, în Verona-încântatoare,

A doua neamuri mândre veche ura S-a îndârjit din nou, prin certuri
care Sa curga sânge de-orasenii facura. Din cele doua neamuri
învrajbite Sunt doi îndragostiti loviti de soarta si ura, cu nenorociri
cumplete,

Le va zdrobi nadejdea-în fasa moarta. Iubirea lor, si soarta
nemiloasa, Prin ura care n-a fost împacata, Decât prin moartea
crunta, feroasa, Pe scena-în doua ceasuri vi se-arata. De-aveti
răbdarea sa-ascultati acestea, Ne-om strădui sa-înfrățim povestea.

//CORUL IESE.//

Actul I

Scena I

O PIATA ÎN VERONA.

//INTRA DOI SLUJITORI AI CASEI CAPOLETTO, SAMPSON & GREGORIO//

SAMPSON:

Pe legea mea, Gregorio, sa nu le mai îngaduim sa-si bata joc de noi.

GREGORIO: Nu încape îndoiala, caci daca le-om mai îngadui, ne-ar calca în picioare.

SAMPSON: Parerea mea este ca, daca vor ajunge sa ne mânia, se cuvine sa ne tragem sabiile.

GREGORIO: Asa sa si facem. Numai ca, daca vrei sa scapi cu viata, sa faci asa încât sa-ti pazesti capul sa nu-l împrejmuiasca frânghia.

SAMPSON: Eu, când ajung sa ma mâni, lovesc cât pot de tare.

GREGORIO: Numai ca prea iute nu te cuprinde mânia atât de cumplit încât sa lovesti cu sabia.

SAMPSON: O javra din casa Montecchio are darul sa-mi aprinda mânia.

GREGORIO: Ca sa ajungi sa te mâni, trebuie sa te atâte vreun dusman. si vitejia înseamna sa te

împotrivesi oricarui dusman. Numai ca tu, când te mâni, ai obiceiul s-o cam iei la sanatoasa.

SAMPSON: Când vad o potaie din neamul dusman neamului nostru, sunt gata sa ma împotrivesc. Am sa stau drept ca un zid împotriva oricarui barbat si împotriva oricarei fecioare din neamul Montecchio.

GREGORIO: Adica te cam dai dupa zid! Pai atunci nu esti altceva decât un rob fricos, caci numai cei slabi se dau dupa zid.

SAMPSON: Asta cam asa e. Tocmai de aceea muierile, fiind mult mai slabe decât noi, se lasa lipite de zid. Asa ca, pe barbatii din neamul Montecchiilor îi voi da departe de zid, iar pe fecioarele din neamul lor le voi împinge cu dosul la zid.

GREGORIO: Zavistia este între stapânii nostri, dar este si între noi, slujitorii lor.

SAMPSON: Nu-i tot aia? Am sa ma port aidoma unui tiran. Dupa ce ma voi fi luat la lupta cu

barbatii din neamul dusman, cu fecioarele din acelasi neam ma voi purta dulceag.

Le voi sfărâma capetele.

GREGORIO: Cum? Capetele fetelor?

SAMPSON: Da! Capetele lor, sau fecioria lor. Ia-o cum vrei.

GREGORIO: Pai ele o vor lua asa cum le va fi dorinta.

SAMPSON: Cu mine au s-o pateasca, atâta vreme cât ma simt înca vânjos. si doar se stie bine de

ce anume sunt în stare. Doar sunt facut din carne de om!

GREGORIO: Tot e bine ca nu esti facut din carne de peste. Daca ai fi fost facut din asemenea carne, n-ai fi fost altceva decât un om de nimic. Ia trage-ti sabia. Uite ca vin doi din Casa Montecchio!

SAMPSON: Am spada goala în mână. Înfrunta-i tu, eu te apar pe la spate.

GREGORIO: Ce vrei sa spui? Vrei sa le arati spatele?

SAMPSON: Nu te teme!

GREGORIO: Cum sa ma tem de tine?

SAMPSON: Totul e sa avem grija ca legea sa fie de partea noastra. Asa ca, sa-i lasam pe ei sa înceapa cearta.

GREGORIO: Am sa-mi încrunt sprâncenele când vor trece prin fata noastra. Pe urma, faca ce-or
pofti.

SAMPSON: Ce-or îndrazni, vrei sa zici. Eu am sa le dau cu tifla: daca se prinde, ei se fac de râs.

//INTRA ABRAHAM si BALTHASAR//

ABRAHAM: La noi te încrunti atât de urât, signore?

SAMPSON: Asta-i treaba mea, signore.

ABRAHAM: La noi te strâmbi în chipul acesta, signore?

SAMPSON: (ÎNCET, CATRE GREGORIO) Daca as spune ca da, legea e de partea noastra?

GREGORIO: Nu.

SAMPSON: (CATRE ABRAHAM) Nu, signore, nu ma strâmb la domnia ta, signore. Dar de strâmbat, ma strâmb.

GREGORIO: Cauti cearta cu orice pret, signore?

ABRAHAM: Cearta, signore? Câtusi de puțin, signore!

SAMPSON: Daca vrei sa ne cauti cearta cu lumânarea, signore, sunt omul dumitale, signore. Sunt în slujba unui signor tot atât de bun ca al

domniei tale.

ABRAHAM: Mai bun decât al meu nu poate fi!

SAMPSON: Fie si asa, signore!

GREGORIO: (LUI SAMPSON) Ba spune-i ca al nostru e mai bun. Uite ca vine o ruda de-a stapânului nostru.

SAMPSON: (LUI ABRAHAM) Ba stapânul nostru e mai bun.

ABRAHAM: Minti!

SAMPSON: Atunci trageți sabia, daca sunteti barbati viteji. Hai, Gregorio, nu-ti uita lovitura

pustiitoare.

(TOTI PATRU TRAG SABIILE SI SE IAU LA LUPTA)

//INTRA BENVOLIO// BENVOLIO: (TRAGE SABIA SI EL) Opriti-va, smintitilor. Puneti-va sabiile în teaca. Nu stiti ce faceti.

//INTRA TYBALT.//

TAYBALT: Tragi sabia sa lupti cu slugi de rând?

Benvolio, priveste-ti moartea-în fata!

(TRAGE SABIA)

BENVOLIO: Voiam sa-i împac. Hai, pune-ti spada-în teaca, Sau vino sa ma-ajuti, sa-i despartim!

TYBALT: Cu spada-în mâna vrei sa-i linistesti?

Urasc cuvântul pace, ca gheena,

Urasc pe toti Montecchii, si pe tine. Hai, apara-te, lasule!

SE LUPTA CU BENVOLIO.

//INTRA TREI SAU PATRU CETATENI, CARE SE ALATURA
FIECAREI PARTI ÎN LUPTA LOR. APOI INTRA ALTI

CETATENI, CU CIOMEGE, SI MAI MULTI PAZNICI.//

PAZNICII SI CETATENII NOU-VENITI: Sariti, sariti! Goniti-i cu
ciomege!

Jos Capolettii! Jos Montecchio! Jos!

//INTRA BATRÂNUL CAPOLETTO, ÎN HALAT, SI SOTIA LUI.//

CAPOLETTO: Ce-i zarva asta? Dati-mi spada lunga!

CONTESA CAPOLETTO:

O cârja! Cârja! Ce sa faci cu spada!

//INTRA BATRÂNUL MONTECCHIO CU SABIA ÎN MÂNA,

URMAT DE SOTIA LUI.//

CAPOLETTO: Vreau spada mea. Montecchio, batrânul, Cu spada-în
mâna, vrea sa ma înfrunte!

MONTECCHIO: (VREA SA SE NAPUSTEASCA ASUPRA LUI CU
SABIA) Rusine, Capoletto! Esti misel!

CONTESA MONTECCHIO:(SE STRADUIEȘTE SA-L OPREASCA)
Nu! Nu vei face niciun pas spre el!

//INTRA ESCALUS, PRINCIPELE VERONEI, CU ALAI.//

PRINCIPELE: Supuși zavistnici! Voi, dușmani ai păcii ?

Nu vreți, răzvrătiți, să mă ascultați? Ce sunteți voi?

Sau fiare, sau bărbați. Cu-al sângelui izvor ce curge-în vine.

Stropiți blestemul unei uri haine!

Jos spadele! De-osândă cea mai cruntă

Se fac partași acei ce legea-înfruntă. Să luați aminte: mâniațul duce
Osândă astăzi tuturor va-aduce.

Voi, de trei ori, în cea din urmă vreme, Cimplite vrajbe, ca niște
blesteme, Cu pierderi sângeroase, ați stârnit, și ulitele toate le-ați
mânjit Cu sânge-al unor pasnici cetățeni, Voi, cei mai învrajbii și mai
vicleni, Montecchio și Capoletto, otrava O țineți vesnic trează, cu
gâlceava Aprinsă dintre neamurile voastre.

De cutezați, pe ulitele noastre, Să tulburați Verona încă-o dată, Plătiți
cu viața pacea tulburată. Toți ceilalți cetățeni, plecați în pace.

Tu, Capoletto-acuma mă urmează

La curte, ca să afli ce ne place. Montecchio, veni-vei după-amiază,
Vei da chiar astăzi socoteala dreaptă La Curtea de Dreptate
înțeleaptă.

Osândă noastră-o veți cunoaște-întreaga. și-acum plecați, de viața
vi-este dragă.

//PLEACA TOTI, ÎN AFARA DE MONTECCHIO, DE SOTIA LUI ȘI
DE BENVOLIO.//

MONTECCHIO: Cum s-au stârnit din nou acestea toate? Erai de fata: spune-ne, nepoate.

BENVOLIO: Când am sosit, în lupta, pe omor,

Doi slujitori de-ai nostri, doi de-ai lor, Se înfruntau. Cu spada am voit Sa-i potolesc. Dar Tybalt a sosit. M-a înfruntat, pe viața și pe moarte, În loc să mă ajute să-i despart, Vrea să mă facă una cu pământul, Lovind cu spada, fioros, doar vântul; Dar vântul suiera, nepasator, În vreme ce venea mai mult popor și în fiecare tabără lupta.

Ne-a despartit doar înălțimea Sa.

CONTESA MONTECCHIO: Dar unde e Romeo? Astăzi oare L-ai întâlnit? Nespui de bine-mi pare

Ca în lupta aceasta nu a fost de fata.

BENVOLIO: L-am întâlnit chiar astă-dimineață, Signora. M-a mânat o presimțire, În zori de zi, să umblu în nestire Pe câmpul adumbrat de sicomori L-am întâlnit.

Mergea și el în zori. M-am îndreptat spre el, dar s-a ascuns, Când m-a văzut, în codrul nepatruns.

Am înțeles că-ntocmai că și mine Voia să fugă de priviri straine.

Pe fiecare ne murea alt gând și l-am lăsat în pace-atunci, plecând și fără bucurie, fără jale,

Fugind de-acel care-mi fugea din cale, M-am departat.

MONTECCHIO: În dimineața senină

Cu lacrimi presarate cu suspine Sporește roua și înmultește norii;

Când însă, din culcusul Aurorii, Zglobiul soare trage la o parte Perdelele de umbră, trist de moarte, și palid mi se-întoarce-încet

feciorul si, ocolind lumina, trage storul, Oricât sa fie ziua de frumoasa, Aduce bezna în întreaga casa. Cu-aceste gânduri soarta rea-l asteapta, Doar sfatul înțelept îl mai îndreapta.

BENVOLIO: Marite unchi, dar pricina n-o stii?

MONTECCHIO: El nu mi-o spune, eu n-o pot ghici.

BENVOLIO: Dar nu l-ai luat din scurt?

MONTECCHIO: Orice mijloace S-au dovedit zadarnice. El tace.

Nu are alt duhovnic: doar pe sine. E tainic si ascuns chiar si cu mine.

E-asa de nepatruns, închis în haina Tacerii-în care-si tine-ascunsa taina, Ca-i temator, ca un boboc în floare De-un vierme negru ros, mai înainte De-as fi deschis petalele la soare. O! De-am putea afla ce-l doare L-am lecui de-o patima fierbinte. Dar...

//INTRA ROMEO.//

BENVOLIO: Uite-l pe Romeo. Vine-încoace.

Lasati-ma cu el. Nu-i voi da pace si taina-i sa-mi dezvaluie l-oi face.

MONTECCHIO: De izbutesti, ce mult ne-om bucura.

Hai sa plecam de-aici, signora mea.

//IES MONTECCHIO SI SIGNORA MONTECCHIO.//

BENVOLIO: Romeo, buna ziua.

ROMEO: S-a facut Asa târziu?

BENVOLIO: Doar noua a batut.

ROMEO: Ce clipe lungi si triste... L-am vazut .

Pe tata. A plecat, era grabit?

BENVOLIO: Într-adevar, era de griji muncit.

De ce e ziua lui Romeo lunga?

ROMEO: Doar ca-i lipseste tocmai ce-o alunga.

BENVOLIO: O dragoste?

ROMEO: O dragoste apusa...

BENVOLIO: S-a încheiat?

ROMEO: Cu jale. Dar nespusa Mi-a fost iubirea pentru cea pierduta.

BENVOLIO: Când Cupidon pe frunte te saruta

E-atât de blând... si-apoi e fioros.

ROMEO: Doar e legat la ochi... dar e frumos.

Vreau împreuna azi sa stam la masa.

//VEDE SÂNGE PE CALDARÂM.//

Vai, s-au luptat... e sânge scurs... Nu, lasa,

Am si aflat. Aici domneste ura... Dar si iubirea a-întrecut masura!

Domneste ura plina de iubire, Pe când iubirea duce la pieire.

Iubirea aicea-i ura. S-a nascut Doar dintr-un fleac, stim bine, la-
început.

Ce usurinta grea! Voioasa jale!

Un haos plin de forme ideale!

si penele-s de plumb! Lumina-i fum!

Iar flacara-înghetata! Un nebun Bolnav, dar teafar! si de-a pururi treaz E somnul... Veselie si necaz!

Asa arata dragostea pe care O simt în piept: mereu amagitoare!

Nu râzi de ea?

BENVOLIO:Mai iute-as plânge, vere.

ROMEO:Mai bine mi-ai aduce-o mângâiere.

BENVOLIO:Pe inima nu simti o greutate?

ROMEO:Iubirea-ti prinde simturile toate si-într-adevar pe inima ma-apasa.

Prietenia ta mai trist ma lasa.

Amara-mi suferinta se rasfrânge ,În fiinta ta, si inima ti-o strânge.

si dragostea ce mi-o arati sporeste Cumplitul chin ce fiinta mi-o munceste.

Iubirea-i fum si creste din suspine,

Dar când o gusti te simti nespus de bine, si-în inima-i izvor de armonie.

Când este-nabusita-i nebunie si vesnic doar din lacrimi se hraneste
De nu-i împartasita, vesnic creste.

E val clocotitor de mare-adânca De lacrimi... Ah! si ce mai este înca?

Sminteala înțeleapta! Dulce fiere!

Acum ma duc. Ramâi cu bine, vere!

BENVOLIO: Nu! Vreau sa te urmez. Tu ma gonesti?

De faci asa, amarnic ma jignesti.

ROMEO: M-am ratacit pe calea tristei soarte!

Romeo nu-i aici. El e departe.

BENVOLIO: Iubesti nespus! Nu vrei sa-mi spui pe cine?

ROMEO: Vrei sa ti-o spun prin lacrimi si suspine?

BENVOLIO: Nu vreau sa-ti amintesti de ea plângând.

Sa-mi spui doar cine este.

ROMEO: Ca si când

I-ai spune unui biet bolnav pe moarte:

Sa-ti faci diata pâna ne desparte Înaltul cer! Sunt trist, iubite vere, si-
îndragostit de-un farmec de muiere.

BENVOLIO: Sa-mi spui asa nici nu era nevoie

Caci banuiam si eu...

ROMEO: Lovesti la tinta!

Cu chipul ei fermecator ma-alinta.

BENVOLIO: si-aceasta tinta nu poti s-o ochesti?

ROMEO: Iubite var, îti spun pe sleau: gresesti!

Iubita mea nu poate fi ochita Vreodata de sageata ascutita De
Cupidon, caci e neprihanita, Ca Diana si la fel de înțeleapta.

Ea nu asculta-o îndrăgostita șoaptă,

Nici o privire dulce. N-o încântă Nici aurul ce-ar ispiți și-o sfântă.

Bogată-în frumusețe: dacă moare, S-a stins și vraja ei fermecătoare.

BENVOLIO: Vrea să rămână-în veci neprihanită?

ROMEO: Da, asta vrea... Urmarea e cumplită.

Căci frumusețea va pieri odată

Cu ea, ca o avere fermecată, Cu frumusețea lumii viitoare.

E prea frumoasă, prea staruitoare În hotărâta ei neprihanire, Să fie-
în veci cuprinsă de iubire.

Ea s-a jurat că-în veci să nu iubească, Prin chinul meu, virtutea să-și
sporească Facând, prin jurământul ei barbar, Din mine-un mort, ce
mai trăiește doar Nefericirea-i astăzi să ți-o spuie.

BENVOLIO: Ascultă-mi dar povata: alt leac nu e

Decât să-încerci să uiti. Cred că se poate.

ROMEO: Învăta-mă atunci să uit de toate!

BENVOLIO: Îndreaptă-ți ochii spre-alte frumuseți.

ROMEO: Atuncea s-o iubesc mai mult mă-nveti!

Căci mastile atât de norocoase

Să-ascundă chipul celor mai frumoase

Sunt negre, și icoana ce se-ascunde Sub ele bieteii inimii îi răspunde
și mai duios. Cum poți avea puterea, Când ai orbit, să uiti ce-a fost
vederea, Comoara scumpă azi pe veci pierdută?

Arata-mi o femeie neîntrecuta În farmece — si-o sa ma lase rece.

Fiindca-mi da prilej sa vad ca-o-ntrece

Cu farmecu-i divin, fermecatoarea. Ramâi cu bine. Nu ma-nveti uitarea.

BENVOLIO: De voi gasi un leac, ti-l spun, vezi bine, Sau mor îndatorat fata de tine.

//IES AMÂNDOI.//

Scena a II-a

PALATUL CAPOLETTO.

//INTRA CAPOLETTO, PARIS, O SLUGA.//

CAPOLETTO: Montecchio ca mine-i pedepsit.

Pe amândoi osânda ne-a lovit.

De-aceea ma gândesc ca rau n-am face, Batrâni cum suntem, sa cadem la pace.

PARIS: Verona pe-amândoi va pretuieste

si-i trist c-o veche ura va-învrajbeste Signore, la-întrebarea ce v-am pus, Ce-mi veti raspunde?

CAPOLETTO: Fata mea, v-am spus,

E înca de ce e lumesc straina, Nici n-a trecut de frageda lumina A vârstei de patrusprezece ani.

Sa treaca înca-o vara, sau chiar doua, Sa-înceapa, ca sotie,-o viata noua.

PARIS: Mai tinere ca ea s-au logodit , si-s astazi mame...

CAPOLETTTO: Dar s-au vestejit

Mult prea curând. Îmi zace în tarâna Tot ce-am dorit. La viata mea
batrâna, Acest copil ce-mi mosteneste-averea E azi nadejdea mea si
mângâierea.

Poti, draga Paris, sa-ti încerci norocul.

Fa-i curte si, de vei gasi mijlocul Sa-i fii pe plac, de-o faci sa-ti dea
cuvântul, Atunci îmi dau si eu consimtamântul. Diseara, dupa datina
strabuna, Dau o serbare, unde se aduna

Un mare numar de-oaspeti dragi. Poftim si signoria ta. Te pretuim
Cum se cuvine. Vino de sporeste Al oaspetilor numar. Deci, pofteste
În casa mea umila, sa privesti Nenumarate stele pamântesti Ce
înfloresc ca niste flori învoalte si fac orice privire sa tresalte Le vei
privi si le vei asculta

Pe toate, asta seara-în casa mea. si-asa cum tineretului în floare
Aprilie nespus de scump îi pare, Când vine dupa iarna-atât de grea,
Diseara vei avea, în casa mea, Prilejul ca nespus sa se desfete
Privirea, întâlnind atâtea fete Fermecatoare, mândre, printre care Va
fi si fata mea, ca o ispita, Precum o floare-abia îmbobocita, Pe lângă
alte fragede fecioare. Pe-aceea ce mai mândra ti se pare O vei
alege. Vino-acum cu mine.

CATRE SLUJITOR

Flacaule, citeste cât mai bine Aceste nume înscrise pe hârtie.

(Îl DA O LISTA.) Îi vei pofti pe toti la sindrofie.

Sa vina toti cu inima voioasa si sa se simta ca la ei acasa...

//IES CAPOLETTO si PARIS.// SLUJITORUL: (UITÂNDU-SE PE LISTA) Va sa zica trebuie sa-i gasesc pe toti aceia ale caror nume stau înscrise pe hârtia asta.

Scrie la carte ca cizmarul sa-si vada de cotul lui, iar croitorul de calapoadele lui, pescarul de bidineaua lui, iar zugravul de navodul lui. Cât despre mine, m-a trimis stapânul sa-i gasesc pe toti aceia care sunt însemnati pe foaia asta de hârtie... si ale caror nume nici nu sunt în stare sa le deslusesc. Cuvine-se deci sa gasesc un om cu stiinta de carte... Iata ca am gasit prilejul cautat.

//INTRA BENVOLIO SI ROMEO.//

BENVOLIO:

Un foc puternic pe-altul-îl poate stinge si-o suferinta pe-alta o învinge.

Esti ametit? Se-învârte-întreaga lume În jurul tau? Învârte-te anume Spre alta parte. Orice suferinta Prin alta se coboara-în nefiinta.

Când simti curgând din ochi un vechi venin, Gaseste altul si-ochiul ti-e senin.

ROMEO: Voiesti sa vindeci suferinta mea

Cu-o frunza de patlagina?

BENVOLIO: Da, da.

ROMEO: E buna ca sa-îndrepti un os scrântit.

BENVOLIO: Ce tot vorbești? Romeo, esti smintit?

ROMEO: Nu sunt smintit, dar sunt înlantuit

Într-adevar, cum este un smintit, În temnita, batut si nemâncat si biciuit, ca un descreierat.

SLUJITORUL SE APROPIE DE EL CU LISTA.

Voiesti ceva?

SLUJITORUL: Plecata voastra sluga.

As vrea, signore, sa va fac o ruga: stiti sa cititi?

ROMEO: Atâta mângâiere

Am în restristea mea.

SLUJITORUL: Atunci v-as cere,

De-ati învățat la slove, fara carte, Sa deslusiti oricare nume-în parte
Ce scrie aici, signore, pe hârtie, Sa mi-l cititi, si sa mi-l spuneti mie.

ROMEO: Doar daca stiu în care limba scrie,

si slovele de le cunosc.

SLUJITORUL: Sfios

Va multumesc. Ramânети sanatos!

//VREA SA PLECE.//

ROMEO:

Flacaule, mai stai! stiu sa citesc!

(CITESTE): „Signor Martino, cu sotia si cu fiicele lui. Conte Anselmo si fermecatoarele lui surori; signora vaduva de Vitruvio; signor Placentio si dragalasele sale nepoate; Mercutio si cu fratiul lui, Valentino; unchiul meu, signor Capoletto, cu sotia lui si cu fiicele lui; frumoasa mea nepoata Rozalina si cu Livia; signor Valentino si cu varul lui, Tybalt; Lucio si zglobia Helena!“. Aleasa lume. Unde îi poftesti?

SLUJITORUL: La casa noastra.

ROMEO:Sa ma lamuresti La care casa.

SLUJITORUL: Sus.

ROMEO:La care-anume?

SLUJITORUL: Stapânul meu...

ROMEO:Da, trebuia de nume

Sa te întreb: stapânul cine-ti este?

SLUJITORUL: Acum am sa va raspund fara sa ma maiîntrebatî. Îmi este stapânul signorul Capoletto, cel atât de maret si de bogat. si daca nu cumva aveti vreo legatura cu neamul Montecchio, va rog sa poftiti la serbare si signoria voastra, sa desertati o cupa de vin. Va las în paza Domnului si va multumesc.

//IESE SLUJITORUL.//

BENVOLIO:

La sindrofia-aceasta-îndatinata La casa Capoletto, e-invitata si Rozalina, care-i e nepoata, Aceea care inima ti-o frânge.

Diseara, la acest ospat, s-or strânge Tot ce-n Verona-i mai fermecator. S-ajungi cu ochiul nepartinitor, Cu lebada pe care o adori Sa le compari. si vei vedea usor Ca lebada e doar o biata cioara...

ROMEO: De voi vedea cu ochii-întâia oara

Ca-i alta fata mai fermecatoare si ca-ar putea cu ea sa se masoare,

Îmi voi uita statornica-mi credinta si chiar nelecuita suferinta.

Atunci din lacrimi vor tâsni scânteii Sa-mi arda tot pe care-am pus
temei.

Asa cum ard ereticii pe rug.

Dar vorbele zadarnice le-îndrug.

O alta mai frumoasa ca odorul Pe care-l îndragesc, n-a mai vazut
Nici soarele atoatevazatorul.

BENVOLIO: O vezi într-astfel de la început.

si crezi ca are farmece ceresti, Caci vreun prilej ca s-o asemuiesti
Nici n-ai avut. Mai mândra alta nu-i, Caci n-ai avut în cumpana s-o
pui Cu vreuna dintre mândrele fecioare Ce vor veni diseara, la
serbare.

Atunci vei sti de-i fara de pereche.

ROMEO: Ce spui acuma e-o poveste veche.

Daca-am sa merg diseara la serbare

E ca s-o vad ca e fermecatoare.

//IES AMÂNDOI.//

Scena a III-a

O SALA ÎN PALATUL CAPOLETTO.

//INTRA SIGNORA CAPOLETTO SI DOICA.//

SIGNORA CAPOLETTO:

Raspunde-mi, doica: unde mi-e copila? Te rog s-o chemi.

DOICA:Pe fecioria mea

Pe când aveam doar doisprezece ani, Jur c-am strigat-o: Vino, mielusico, O, Doamne, doamne!

Unde-i pasarica? A, iat-o!

//INTRA JULIETA.//

JULIETA:Doica, cine m-a chemat?

DOICA:Chiar maica ta.

JULIETA:Ascult ce vrei sa-mi spui Signora.

SIGNORA CAPOLETTO: Doica, lasa-ne putin.

As vrea sa-i spun acum ceva în taina.

Ba nu. Mai bine stai. M-am razgândit,

Poti sta si tu cu noi la sfatuit. stii bine, fata noastra a ajuns Sa aiba-acuma paisprezece ani.

DOICA: stiu vârsta ei pe ceasuri, nu pe ani.

SIGNORA CAPOLETTO: Nici n-a-împlinit, stii, doica, cum am spus.

DOICA:Pe paisprezece dinti ai mei — din care

Mi-au mai ramas doar patru — mi se pare

Ca n-are înca paisprezece ani.

Cât e pâ'n' la San Pietro?

SIGNORA CAPOLETTO: Mi se pare

Vreo doua saptamâni... si-o zi sau doua.

DOICA:Oricâte zile sunt pâ'n' la San Pietro,

Chiar în ajunul sărbătorii lui Se-încheie de la nașterea Julietei Paisprezece ani. În ziua aceea și biata mea Suzana s-a născut.

S-o odihnească în pace Dumnezeu. Ea ar fi fost de vârsta Julietei.

Acum Suzana e la Domnul Sfânt.

A fost prea bună pentru biata-i mamă!

Dar, cum am spus, ajunul lui San Pietro E ziua lor de naștere. Julieta Va împlini paisprezece ani. Îi are, pot s-o spun, și cu temei.

Sunt unsprezece ani de la cutremur și-am întărit-o chiar în ziua-aceea: Mi-am pus pelin pe sân... ma odihneam

La soare, chiar lângă hula barie. Signora, împreună cu signorul, La Mantova v-ați dus... în ziua-aceea... Țin minte parcă-i ieri. Când a gustat Pelinul de pe sfârcul tatei mele L-o fi găsit amar, fetita dragă; S-a separat și s-a luptat cu sânul.

Când s-a cutremurat hula baria!

A fost atunci destul s-o luăm la fugă.

Sunt unsprezece ani din ziua-aceea. se așeză în picioare, singură, fetita, și se cădea să umbre... legănata, Se străduia pe-atunci... pe Sfânta Cruce.

Cu-o zi înainte s-a lovit la cap, Căzând. și și-a făcut pe loc cucui.

Barbatul meu. — Să-i aibă Domnul în pază

Nemuritorul suflet! — om hazliu,

„Ei — spuse el — cum ai căzut pe fața?

Curând vei capăta puțină minte și știu că-atuncea vei cădea pe spate!“.

A luat-o-atunci în brate pe fetita si-a întrebat-o: „— N-ai sa faci asa, Julieta draga?”

Zau, pe cinstea mea, Fetita a-încetat atunci sa plânga, si n-a rostit decât o vorba: Da!

Vezi ce stârnete câteodata gluma!

De-as mai trai de astazi ani o mie, si n-am sa pot sa uit cum ai raspuns Când te-a-întrebat sarmanul meu barbat:

„Nu este-asa, Julieta?” Ai spus: „Da”.

SIGNORA CAPOLETTO: Destul cu-atâta vorba. Taci, te rog!

DOICA: Signora, tac. Dar nu ma pot opri Sa nu fac haz. Cum s-a oprit din plâns, Ca sa raspunda: „Da!” — si-avea pe frunte Fetita, un cucui, cam cât o pruna!

si ce amar plângea! Iar omul meu l-a spus: „Acuma ai cazut pe fata!

Când vei mai creste, ai sa cazi pe spate,

Nu este-asa?” Ea s-a oprit din plâns, si a raspuns doar: „Da!”

JULIETA: Nu vrei sa taci? Te rog, iubita Doica.

DOICA: Destul! Vezi, tac. Cu harul lui ceresc

Ma rog sa te ajute Dumnezeu.

Ai fost cu mult cel mai frumos copil De mine alaptat. Vreau sa traiesc Atâta numai: Sa te vad mireasa Dorinta aceasta numai mi-e ramasa.

SIGNORA CAPOLETTO: Mireasa? Chiar de asta este vorba.

De-aceea-am si venit, sa chibzuim. Copila draga, vrei sa te mariti?

JULIETA: Nici n-am visat la nunta pân-acuma!

Atâta cinste...

DOICA:Cinste? Cum se vede

Ca-ai supt înțelepciunea de la mine, Cu laptele odata, de la sân.

SIGNORA CAPOLETTO:E vremea sa începi sa te gândești La maritis. Mai tinere ca tine S-au maritat, aicea, în Verona, Signore cu copii, de mare vaza.

De nu ma-nse, eram de vârsta ta Când te-am nascut. Tu ai ramas fecioara.

Într-un cuvânt, îți cere mâna Paris, Un om de mare vaza în Verona.

DOICA: Vai, signorina, vai, stapâna scumpa,

E un barbat cum nu se afla altul

În lumea-întreaga. Un model de ceara!

SIGNORA CAPOLETTO: Verona, în frumoasa-i primavara, N-a zamislit vreo floare mai frumoasa!

DOICA: O floare fara pret de luminoasa!

SIGNORA CAPOLETTO: (JULIETEI) Ce spui?

Pe-acest signor îl poti iubi? Diseara-l vei cunoaste la serbare si vei putea citi ce daruri are.

Pe mândra fata-a tânărului Paris, Comoara frumusetii-i zugravita.

Priveste-i trasaturile alese si de-ai gasi si lucruri neînțelese În scânteierea dulcii lui priviri Vei deslusi vrajitele-i sclipiri.

Întregu-i chip e-o carte de iubire, si, când va fi, cu mare pretuire,
Legata de un mester neîntrecut, Vei spune, fara gres, ca ai vazut Pe
chipul lui, cel mai de pret tezaur, Ca mostenire-a veacului de aur.

Împartasindu-i darurile, toate, Vei fi si tu aleasa-i jumatate.

DOICA: si nu-ti vei pierde astfel niciun dar:

Caci prin barbati femeile rasar...

SIGNORA CAPOLETTTO: Pe scurt, iubirea lui vrei s-o primești?

JULIETA: Vreau sa-l cunosc si, cum ma sfatuiesti De-l vad si-mi
place, fac precum mi-ai spus.

Dar nu voi trece de hotarul pus iubita mama, de vointa ta.

Nu fac nimic fara-a te întreba.

//INTRA UN SLUJITOR.//

SLUJITORUL: Signora, toti oaspetii au sosit. Cina e de mult
pregatita. Va poftesc cu totii, sa veniti împreuna cu signorina Julieta.

La bucatarie, slugile au început s-o tina de rau pe doica, spunând
ca, din cauza ei, se întârzie.

Toate sunt potrivite cum se cuvine. Trebuie sa ma duc îndata sa
servesc.

Va rog respectuos sa veniti cât mai curând.

(IESE LA UN SEMN AL SIGNOREI.) SIGNORA CAPOLETTTO:
Venim îndata. Paris te asteapta, iubita Julieta. Te îndreapta Cu mine
spre serbare.

DOICA: Sunt urzite

Nopti fericite, zile fericite...

//IES.//

Scena a IV-a

O ULITA ÎNAINTEA PALATULUI CAPOLETTO. //INTRA ROMEO, MERCUTIO SI BENVOLIO, MASCATI, ÎMPREUNA CU ALTI CINCI SAU SASE SIGNORI DE

ASEMENEA MASCATI, PURTÂND FIECARE CÂTE O TORTA.//

ROMEO:Sa folosim aceasta întâmpinare,

Sau sa intram cu totii la serbare?

BENVOLIO:S-a încheiat cu stihuri pe masura Un Cupidon, mascat, cu o centura, Cu-un arc pestrit si-o sabie de lemn, Ca un tatar, nu poate fi îndemn, Ci o sperietoare pentru fete, Cum este pentru vrabii un erete.

Sa bâlbâim, în stihuri, un prolog, Azi, la Verona, nu mai e EN VOGUE, Chiar daca vreun SOUFFLEUR ne va sopti Cuvintele, când ne vom stradui Pe scena sa intram. Sa ne masoare Din ochi, daca doresc, pe fiecare.

Jucam un dans, sau doua, pe masura, si ne retragem cu dezinvoltura.

ROMEO: Nu vreau sa tropai: nu ma simt în stare.

Voi tine torta ca pe-o lumânare.

MERCUTIO: Romeo draga, vei dansa, ma jur!

ROMEO: Nu port, ca voi, un saltaret condur

Cu talpi usoare. Simt o greutate Pe suflet, ca de plumb. si nu se poate Sa ma-învârtesc usor.

MERCUTIO: Esti plin de fiere

Ca un îndragostit. Acum îi cere O aripa lui Cupidon, si-apoi Vom dantui-împreuna, amândoi.

ROMEO: Strapuns sunt de sageata-i, si ma doare.

Cum sa-i cersesc aripile-i usoare?

Îi simt în piept sageata lui usoara. Cum sa dansez cu-o astfel de povara?

MERCUTIO: Te-ai prabusit, lovit de o sageata!

E gingasa, si poate fi purtata.

ROMEO: E gingasa iubirea? Nu! E crunta!

Ca spinul te înțeapa si te-înfrunta.

MERCUTIO: De Cupidon se poarta rau cu tine, În loc sa gemi, înfrânge-l, e mai bine.

Fii crud cu el, înțeapa-l, de te-înțeapa, Se va-mblânzi, daca-l vei trage-în teapa.

Sa-mi dati o masca. Masca peste masca!

Un ochi curios, acuma, sa-mi cunoasca Metehnele, si masca va rosi În locul meu.

BENVOLIO: Hai sa intram, copii.

Bateti la usa. Astfel, fiecare Sa-si foloseasca iutile picioare.

ROMEO: Sa-mi dati si mie-o torta sa va para,

Acelora cu inima usoara Sa-si scuture calcâiele, cu foc Pe o podea,
eu n-am sa pot deloc.

Îmi amintesc de-o veche zicatoare si am sa tin aprinsa-o lumânare,
Sa-i luminez pe cei ce dantuiesc, (IA O TORTA.) MERCUTIO: Toti
soarecii sunt tristi, se stie bine.

Romeo, ascultati-ma pe mine, Într-o mocirla-împins de vreun
dusman S-a cufundat. Sa-l scoatem la liman Din dragostea atât de-
întunecata În care mintea lui e cufundata.

Lumina zilei-o facem sa sclipeasca, Cum spune înca-o vorba
batrâneasca.

ROMEO: Ba nu-i adevarat!

MERCUTIO: Voiam sa spun Ca risipim zadarnic tot ce-i bun În
mintea noastra, ca o lumânare,

Ce arde tocmai când e ziua mare.

Veti înțelege ce voiesc sa spun.

Caci duhul nostru este mult mai bun În ceea ce îl stim ca tainuieste,
Decât în tot ce limpede rosteste.

ROMEO: Noi am venit la bal cu gânduri bune,

Dar ca sunt vesel cum as putea spune?

MERCUTIO: si pentru ce anume?

ROMEO: Am visat

Un vis azi-noapte.

MERCUTIO: Eu la fel.

ROMEO: Ciudat!

Tu ce-ai visat?

MERCUTIO: Ca visurile mint.

ROMEO: Dar sunt si visuri gingase, de-argint.

MERCUTIO: Am înteles atuncea ce-ai visat.

Vad ca Regina Mab te-a cercetat. Ea este doica ielelor, se-arata Atât de scunda, cum e o agata Purtata la un deget de-un pârgar si vine-în somn, în vis, cu pasul rar Al unor gâze care-i trag, usor Caleasca mititica, cu un nor De vise-încântatoare... si se-asaza Pe nasurile celor fara paza Ce dorm adânc. Caleasca are roate Din fire de paianjeni incrustate, si aripi de lacusta, coviltir.

Iar hamurile-s toarse dintr-un fir Ce pare tors din razele de luna, De ploaie alintate, pe furtuna.

Din fire de paianjen sunt facute si frâiele, abia de sunt vazute.

Drept vizitiu pe capra-i un tântar, Micut cum e un vierme-într-un cuibar Primit cândva de o fetita-în dar.

Bici e-un picior de greier mititel Iar sfârcul lui un fir de funigel.

Caleasca ei e-o coaja de aluna Scobita într-o noapte si sub luna De-o veverita, iscusit dulgher, Ce face-orice cu ghearele-i de fier.

E si-un paduche ager de copac,

Micut si fumuriu ca un gândac, si care e, din timpul legendar, Nepretuitul ielelor rotar.

Cu-acest alai, pe lângă alte fapte, Regina Mab în fiecare noapte

Cutreiera prin mintile-adormite, si-i face sa viseze la iubite Pe toti îndragostitii de pe lume.

Iar pe curteni încearca sa-i îndrume Sa faca plecaciuni cât mai plecate.

Pe la judecatori, sa le arate Cum si-în ce chip sa se îmbogateasca Toti cei din tagma judecatoreasca.

Adesea ea colinda pe la fete, Le-îndeamna-în vis sa fie mai cochete.

Dar de viseaza-în taina sarutari Regina Mab le isca suparari, Punându-le, pe chipul diafan, Sa creasca o basica. Pe curtean Îl face sa viseze ca primeste

Rasplata ce de-atâta timp doreste.

Mai gâdila vreun preot pe la nas Cu o codita de purcel mai gras, Primit ca dijma de la enoriasi; si-l face sa viseze-un nou lacas.

Se-asaza pe grumaji de ostasi si-i face sa viseze cum se taie Al dusmanului cap într-o bataie;

Asalturi, ambuscade, farandole si minunate sabii spaniole Cioplite la Toledo. si apoi Îl face sa viseze la razboi, La tabere, la chefuri nesfârsite, La sunete de toba, felurite, Ce-i face sa se scoale si sa-îngâne, O-înjuratura si o rugaciune.

Apoi adorm din nou. Regina, vai, Zbârleste noaptea coamele la cai; În noduri fermecate le-încreteste si spre nenorocire le vrajeste.

Regina Mab e buna vrajitoare si-atunci când sta pe spate-o fata mare O-apasa si apoi îi da povete Cum pe barbati sa-i lase s-o învete Cum se prefac fecioarele-în femei.

Aceasta este meseria ei.

ROMEO:Mercutio, destul cu cele zise.

MERCUTIO:Da, ai dreptate, caci vorbeam de vise

Odrasle scumpe ale-închipuirii Nascute din povestile-amintirii.

Desarte cum e vântul nestatornic Ce n-are niciun rost si nu e dornic
Sa faca bine unui om, hapsânul,

Ci stie sa dezmierde-o clipa sânul

Fecioarelor din recea miazanoapte, si-apoi, deodata, cu-îndârjite
soapte, Se-întoarce, cu aripile-amândoua

Spre miazazi doldora de roua.

BENVOLIO:Tot pomenind de vântul calator

Noi pierdem un ospat îmbietor.

Întârziind, bucatele-s mâncate.

ROMEO:Nu, ceasurile nu-s înaintate.

Sosit-am prea devreme. Am în minte Ca pregatit-au cerurile sfinte O
jalnica restriste, care înca În stele-si pune o nadejde-adânca: Sa-mi
ieie viata trista, timpuriu,

Aici mi se înalta un sicriu.

Dar cel ce tine cârma soartei mele

Ma va feri de cruntele vântrele.

Signori, prieteni, haidem la serbare.

BENVOLIO: Voi, tobosari, bateti din toba, tare!

//INTRA TOTI ÎN PALATUL CAPOLETTTO.//

Scena a V-a

SALA DE OSPETE ÎN PALATUL CAPOLETTTO.

//LAUTARII SE PREGATESC SA PRIMEASCA PORUNCA SA ÎNCEAPA SA CÂNTE. INTRA MAI MULTI SERVITORI, PURTÂND LIVREAUA CASEI CAPOLETTTO ÎNCARCATI CU STERGARE.//

ÎNTÂIUL SLUJITOR:Ati vazut ca Mos Tigaie s-a facut nevazut? L-ati vazut vreodata purtând vreo farfurie? Sau spalând-o cum trebuie? Atâta rau!

AL DOILEA SLUJITOR:Pai, atunci când bunacuviinta nu mai încape decât pe mâinile unui om sau a cel mult doi, si înca mâinile acelea nespalate, nu poate fi lucru curat.

ÎNTÂIUL SLUJITOR:Scoateti jeturile mai mici. Dati mai la o parte bufetul. Tu, dragul meu, fii atât de bun sa-mi pui de-o parte o bucatica de martipan. si, daca tii la mine, spune-i portarului sa-i lase sa intre pe Suzana Tocila si pe Nell, ca si pe Antonie si pe Mos Tocila.

AL DOILEA SLUJITOR:Numaidecât! Nici o grija!

ÎNTÂIUL SLUJITOR:Stapânii nostri va cauta unde sunteti si va cheama la ei, caci doar au nevoie de voi, în sala cea mare.

AL DOILEA SLUJITOR:Pai doar nu avem cum sa fim, în acelasi timp, si aici, si acolo! Hai, fratilor! Mai iute! Mai iute. Cel care va trai mai mult se alege cu toata coliva.

//ÎN VREME CE SLUJITORII MISCĂ TOATE ÎNCOLO SI ÎNCOACE, ÎSI FAC APARITIA, PE UNA DIN USI, CAPOLETTTO, CU

JULIETA SI CU ALTI MEMBRI AI NEAMULUI SAU, ÎN FRUNTE CU TYBALT; PE O ALTA USĂ, MASCATI, ROMEO, BENVOLIO SI MERCUTIO.//

CAPOLETTTO: (INVITATILOR MASCATI)

Bine-ati venit, signori iubiti. Cu-acele signore care nu au bataturi, Puteti sa le-învârtiti oricât va place.

Ei, doamnelor, e vreuna dintre voi Sa nu primeasca-acum la bal sa joace?

De-i printre voi vreo mironosita, Atunci sa stiti ca are bataturi!

Asa-i ca-am nimerit-o? Eu va spun, Bine-ati venit, signori.

A fost o vreme Când ma duceam la bal purtând o masca Iar gura mea stia sa povesteasca Frumoaselor dulci soapte la ureche. S-a dus, s-a dus, aceasta vreme veche!

Bine-ati venit, signori. Hai, lautari, stiti ce se cânta-acum la zile mari.

//LAUTARII ÎNCEP SA CÂNTE. OASPETII MASCATI DANSEAZA CU DOAMNELE. NUMAI ROMEO STA DEOPARTE SI NU DANSEAZA//

Hai, faceti loc. Danseaza toata lumea, Dansati cu foc, frumoase signorine. Flacailor, lumina cât mai multa. Împingeti masa-aceea mai încolo. Asa, si stingeti focul, ca se face Prea cald în casa. Vere, merge bine. Nu te-am vazut de mult, stii foarte bine. Te rog sa stai, hai, vere Capoletto.

S-au dus acele vremuri fericite.

//CAPOLETTTO SI VARUL LUI SE ASAZA.//

Când dantuiam cu fetele iubite.

De când n-am mai purtat vreo masca, vere?

VARUL CAPOLETTTO:Sunt chiar treizeci de mândre primaveri.

CAPOLETTTO: Atât de mult sa fie? Mi se pare

Ca prea e mult. A fost o desfatare La nunta lui Lucentio, la conac,
De-atunci sa fie doar un sfert de veac Pe la Rusalii. Oameni în
putereEram pe-atunci...

VARUL CAPOLETTTO:Sunt mult mai multi ani, vere.

Baiatul lui e de treizeci de ani.

CAPOLETTTO: Nici douazeci si doi. De vreo doi aniEl a ajuns de
capul lui sa fie.

ROMEO:(UNUI SLUJITOR)

Prietene,-ai putea sa-mi spui tu mie

Cine-i signora care l-a cinstitCu mâna ei pe-acel signor vestit?

SLUJITORUL: Nu pot sa stiu, signore...

ROMEO:Mi se pare Privirea ei asa stralucitoare

Ca da vapaie tortei. Pe-înserat E chipul ei atât de fermecat Ca un
inel pretios de patrician,

La o ureche de etiopian.

O! Frumusetea ei fermecatoare Nicio pereche-în lumea noastra n-
are.

O porumbita alba, ca de nea,

De ciori înconjurata s-ar pareea Ca e signora-aceasta. Când se-
încheie Pavana-aceasta, tânara femeie Neaparât ca se va aseza si-
atunci prin sala o voi cauta, Sa simt în mâna-mi aspra mâna ei.

Minune fara pret între femeii!

O inima! Aflat-ai tu vreodata Ce este-o frumusete-adevarata?

Nici n-a vazut sarmana mea privire Un chip atât de vrednic de iubire.

TYBALT:Acesta, dupa glas, e un Montecchio.

Hai, du-te iute si sa-mi vii cu spada.

//PAJUL IESE.//

A cutezat sa vina-în casa noastra,

Purtând pe-obraz o masca caraghioasa, Sa-si bata joc de noi, chiar la palat.

CAPOLETTO: (SE RIDICA DE PE SCAUN)Ce e, nepoate? Ce te-a tulburat?

TYBALT:Sub masca este-aicea un Montecchio,

Un ticalos ce-a cutezat sa vie —

Ard, unchiule, de-o crâncena mânie —

Sa pângareasca sarbatoarea noastra.

CAPOLETTO: Nu-i tânarul Romeo?

TYBALT:Da, chiar el,

A cutezat o fapta de misel.

CAPOLETTO: Fii linistit, nepoate. Nu-ti dau voie Sa-i cauti cearta. stie sa se poarte Întocmai ca un nobil de neam mare.

Se bucura-în Verona de onoare; Cu el orasul nostru se faleste.

si n-as dori cu niciun pret, nepoate, Sa-îndure-în casa mea vreo strâmbatate.

Te rog sa-l rabzi sa steie-în casa noastra.

Nepoate,-aceasta e vointa mea:

Tu fa-te ca nu-l vezi, nu te-încrunta, Caci nu-i frumos sa te încrunti la el.

TYBALT:Sa nu ma-încrunt, când vine un misel

La noi în casa? N-am sa pot sa-îndur!

CAPOLETTTO: Acesta-i cunoscutul tau cusur!

Esti înca tânar! Sa-mi asculti cuvântul!

Eu sunt stapân, o stie Domnul Sfântul, Aici, în casa mea. si nu esti tu!

Nu vrei sa-l lasi în pace? Spune nu!

Spre bine sa ma-îndrepte Dumnezeu, Caci vede tot ce e-în sufletul meu!

Dihonie-între oaspeti sa stârnesti, Asa-i, nepoate? Asta urmaresti.

TYBALT: Dar, unchiule, e-o fapta de rusine!

CAPOLETTTO: Cum, ma înfrunti? Nu vrei sa stii de mine?

Te vei cai de tot ce vrei sa faci.

Trufia ta natânga s-o dezbraci. Nu-i potrivit-acuma, stiu ce zic, Ma suferi totdeauna! Nu-i nimic!

//DANSUL IA SFÂRSIT. JULIETA SE RETRAGE LA LOCUL UNDE SEDEA//

Va odihniți puțin, și-începeți iar!

(LUI TYBALT): Te rog să nu-mi faci capul calendar!

Te știi că vesnic ești pornit pe ceartă! (CATRE SLUJITORI) Lumina cât mai multă! (LUI TYBALT):

Simt că mânia-în suflet clocoteste...

//MUZICA REÎNCEPE SĂ CÂNTE ȘI OASPETII DANSEAZA.//

TYBALT: Răbdarea care bratul mi-l oprește,

Mânia care-mi clocoteste-în vine, Acuma au făcut un las din mine.

Ma-alunga unchiul meu... și-i fac plăcere, Mânia însă s-o preface-în fiere!

//IESE//

ROMEO:

(SE APROPIE DE JULIETA ȘI-I ATINGE MÂNA)

De-am pângărit cu mâna sfântă-ti mâna,

Să ierti acestor buze ale mele:

Doi pelerini sfioși, și vor, stăpâna, Cu un sărut păcatul să și-l spele.

JULIETA: Scump pelerin, nu, mâna-ti vina n-are,

Căci pelerinii mâinile de sfinți Le-ating și ei și-în loc de sărutare Se-înhina-încet pe mâinile fierbinti.

ROMEO:Au buze sfintii, au si pelerinii...

JULIETA:Doar pentru rugaciune, pelerine.

ROMEO:Te rog atunci, icoana a luminii, Da-i gurii focul sa-si aline.

JULIETA:Stau linistiti de-a pururi sfintii, chiar Atunci când rugaciunea o rostesc.

ROMEO:O, sfânta mea, stai linistita dar,

Spalându-mi vina, sa ma-împartasesc,

si-al gurii tale har sa ti-l sarute.

//O SARUTA.//

JULIETA:Atunci pacatul gura mea îl poarta.

ROMEO:Pacatele iubirii-s cunoscute,

O alta sarutare, si ma iarta.

//O SARUTA DIN NOU.//

JULIETA:Saruti ca dupa carte, pelerine!

//SE APROPIE DOICA.//

DOICA:Senora ar voi sa vii la sine

Sa-ti spuna doar o vorba...

//JULIETA IESE.//

ROMEO:Maica ei?

Cum se numeste?

DOICA: Tinere, ehei!

Cum, n-o cunosti? Stapâna casei este, Signora minunata, ca-în poveste, si buna, si-înteapta. În sfârșit, Cu fata ei tu tocmai ai vorbit.

Am alaptat-o eu. Iar de sotie Cel ce-o va lua, va avea o bogatie.

ROMEO: (APARTE) Din neamul Capoletto este dar!

Îsi bate joc destinul meu amar

De mine, caci îmi tine chezasie Un neam cu-al meu în veche dusmanie.

BENVOLIO: Hai sa plecam, caci balu-i pe sfârșite.

ROMEO: Se-încheie clipe-atât de fericite...

Nelinistea îmi este tot mai mare.

CAPOLETTO: Nu, nu, signori, nu-i vremea de plecare, Va-asteapta-un mic ospat, sau o gustare.

Nu-i chip sa mai ramâneti?

Multumesc, Signori, la toti, la toate. Va doresc, La toti, signori si doamne, noapte buna.

Flacai, mai multe torte! Împreuna, La oaspeti sa le luminati cararea, O noapte-întreaga a tinut serbarea. Ne-a mai ramas sa mergem la culcare.

A fost o stralucita adunare.

//OASPETII ÎNCEP SA PLECE PE RÂND. PLEACA SI LAUTARII, SI SLUJITORII. APOI SE

RETRAG și MEMBRII CASEI CAPOLETTO. RAMÂN JULIETA ȘI
CU DOICA.//

JULIETA: (CARE REVENISE PE SCENA) Ia spune-mi, doica, cine e
signorul Ce iese-acuma?

DOICA: E mostenitorul și fiul lui Tiberio, mosneagul.

JULIETA: Dar cel ce trece chiar acum pragul?

DOICA: E tânărul Petruchio, se pare.

JULIETA: Dar cel ce n-a luat parte la serbare și n-a dansat?

DOICA: Nu-l știu, cu-adevarat.

JULIETA: Te rog să-l afli

(DOICA PLEACA).

Dacă-i înșurat, Mormântul îmi va fi, neaparat,
și patul de mireasa.

DOICA: (REVINE) Un curtean

Desavârșit; Romeo. Dar dusman Al nostru, înfocat, căci face parte
Din neamul lui Montecchio. E foarte Frumos, și-i este singurul fecior.

JULIETA: (APARTE) O, Doamne, Doamne. Singurul meu dor S-a
înaltat din cuvenita ura!

Nici nu l-am cunoscut de timpuriu și-acuma îl cunosc, dar prea
târziu.

Trist zorile iubirii începura!

Caci vai! Sunt osândita să-l iubesc Pe cel ce sunt dator să-l urasc.

DOICA:(TRAGE CU URECHEA)Ce tot vorbești în șoaptă?

JULIETA: E un stih

Pe care mi l-a spus un dansator.

//SIGNORA CAPOLETTO STRIGA DE AFARA: „JULIETO!“//

DOICA:Venim, signora,-i vremea de culcat,

Caci oaspetii cu totii au plecat.

//IES//

ACTUL al II-lea

PROLOGUL

//INTRA CORUL.//

CORUL:

Dorinta veche-acum pe moarte zace

Iubirea noua sa-i ia locul vine

Frumoasa ce-l facuse sa suspine

Pe tânărul Romeo, nu-l mai place.

Romeo-acum iubeste, si-i iubit

De Julieta, doar dintr-o privire

Primejdioasa, silnica iubire;

De neamul ei Romeo-i dusmanit.

Nu-i poate face sfinte juraminte

Se crede poate un vrajmas de-al ei.

Julieta îl iubeste cu temei,

Dar cum sa-i iasa oare înainte?

Doar patima le da putere amare,

si clipe de iubire-încântatoare.

//CORUL IESE.//

Scena I

O ALEE CARE DA SPRE ZIDUL LIVEZII PALATULUI CAPOLETTO.

//INTRA ROMEO, SINGUR.//

ROMEO:Cum pot sa plec, când inima-mi tânjeste?

Hai, lut pustiu, menirea ti-o-împlineste!

//SE SUIE PE ZID SI SE LASA SA CADA ÎN LIVADA.//

//INTRA, PE URMELE LUI ROMEO, BENVOLIO SI MERCUTIO.//

BENVOLIO:Romeo! Vere!

MERCUTIO:E un înțelept!

S-o fi culcat. Eu nu vreau sa-l astept.

BENVOLIO:Ce tot vorbești? Pe zid a-încalecat

si-i în livada. Trebuie strigat! Altminteri... Hai, Mercutio, si-l cheama.

MERCUTIO:Mai bine sa-l vrajesc, de buna-seama.

Romeo! Toane! Patimi! Nebunie! Raspunde! Doar un stih îți cerem tie.

Sau spune, daca poti, atât: „Vai mie!“si, daca poti, rimeaza „dor“ cu „mor“.

Cumetrei Afrodita un cuvânt îi daruieste... fa-i un jurământ.

Gaseste-i o porecla fericita Lui Cupidon-Adam, mai potrivita,

Arcasului ce numai cu-o sageataPe regele Cophetua, odata, si i-a stârnit iubirea arzatoare Sa i-o închine unei cersetoare.

N-aude... nu se misca... e-un blestem.

Maimuta-i moarta... Hai s-o înviem, Vrajind-o. Hai, pe ochiu-încântator Al Rozalinei tale, scumpu-ti dor, Pe fruntea ei înalta si boltita, Pe gura ei din fraga faurita, Pe parul ei, pe ageru-i picior Pe soldu-i arcuit, ispititor, Pe celelalte farmece, ce-s toate Cuprinse în cuvinte-înflacarate, Arata-ni-te-aievea-asa cum esti.

BENVOLIO:Cu-asemenea cuvinte îl jignesti.

MERCUTIO:Ba nu. Doar daca îl încercuiesti În farmecele celei multiubite, Prin vraji de-un duh sagalnic faurite,

Un duh pe care vesnic îl gaseste În preajma ei; si care-l dusmaneste, S-ar supara. Dar vraja mea-i curata, De rautate n-are nicio pata.

În numele fecioarei îndragiteMi-am folosit cuvintele vrajite.

BENVOLIO:Cred ca-i ascuns sub bolta-întunecata

A pomilor din noaptea fermecata.

Amoru-i orb si bezna îi prieste.

MERCUTIO: Dar dacă-i orb, e prost tintas, fireste.

Acuma sta ascuns sub un castan, Visând ca poate rodu-i nazdravan
Sa-i cada-în poala, rumena castana, Ce fetelor le pare nazdravana.

Romeo, noapte buna si frumoasa. Merg sa ma culc, caci noaptea-i
racoroasa.

Nu pot sa dorm sub asternutu-i rece.

Hai sa plecam.

BENVOLIO: Cu gluma se întrece.

Noi cautam vânatul tocmai unde De noi cu mare grija se ascunde.

//IES AMÂNDOI.//

Scena a II-a

ÎN LIVADA PALATULUI CAPOLETTTO. //INTRA ROMEO.//

ROMEO:

Când nicio rana n-ai ajuns sa-înduri

, Poti sa-ti bati joc de orice zgârieturi.

//APARE LA O FEREASTRA DESCHISA JULIETA.//

Încet! Ce stralucește-acolo oare?

Spre rasarit a stralucit un soare.

Rasari, o, soare sfânt! Ucide luna: N-o vezi ca se întuneca, întruna?

E galbena de ciuda, si-i geloasa Caci tu, vazând în ea o preoteasa,
O-întreci-în farmec fara de masura.

N-o mai sluji, caci Diana nu îndura Lumina ta vrajita, triumfala.

Ce trista-i este rochia de vestala,

Din verde faurita, când e moarta!

Nebunii doara pe pamânt o poarta.

Nu mai privi la giulgiul ei subtire... Iubirea mea!

Aprinsa mea iubire!

O! De-ar putea sa stie cât mi-e draga!

Vorbeste... Cine poate s-o-înțeleaga? Doar ochii ei vorbesc...

Cum as putea Sa fiu, prin bezna, înteles de ea? M-am înșelat! Nu mie mi-a vorbit: Pe sfânta bolta-acum au stralucit,

Doi astri care i-au cersit privirea si-i urmaresc, sub bolta, stralucirea.

Ce-ar fi de-ar fi în ceruri ochii ei, Iar astrii, cu cerestile scânteii, În mintea ei culcusul si l-ar face? Nu!

Stelelor, fireste, nu le-ar place, Caci le-ar întrece mândra stralucire, Cum soarele, cu-aprinsa lui lucire, Ar lumina-o pasarile-îndata,

Crezând ca este ziua pe pamânt si-ar înalta spre ceruri cântul sfânt!

Îsi sprijina obrazu-încet pe mâna!

Pe mâna ei, duioasa mea stapâna!

De ce nu-i sunt manusa, ca-în extaz Sa-i pot atinge fragedu-i obraz!

JULIETA:Vai!

ROMEO:Ah! Începe-acuma sa vorbeasca!

Vorbeste, o, faptura îngereasca! Plutesti sub bolta, sol înaripat Al cerului de îngeri fermecat. Îți urmaresc vampaia muritorii si cred ca-întreci în stralucire zorii.

Prin nouri scânteiaza sfântu-ti duh si stralucește, fraged, în vazduh!

JULIETA:Romeo! O! Romeo! Cum de esti Romeo? N-ai putea sa te lipsești De numele purtat de scumpu-ti tata?

Sa-mi juri ca ma iubesti! si, fermecata, Nu vreau sa fiu o Capoletto. Jur!

ROMEO:O! Pentru tine-as vrea sa fiu sperjur!

S-o mai ascult? Sau poate sa-i vorbesc?

JULIETA:Doar numele, sa stii, eu ti-l urasc.

De n-ai mai fi Montecchio, ai fi Acel ce esti, si vesnic te-as iubi.

Ce este un Montecchio? Un nume!

Un trup pe care, cu amaraciune, Se cade sa-l urasc. De-l vei schimba, Cât de usor mi-ar fi sa fiu a ta!

Un nume, doar! Un trandafir, oricum l-ai spune-ti da acelasi scump parfum, De nu ai fi Montecchio, si-ai fi Romeo, cât de mult te-as îndrăgi.

Ai fi atunci, cum esti, desavârsit, De-un nume necurat de-ai fi lipsit.

De numele-ti nimica nu te leaga, Azvârle-l, si voi fi a ta, întreaga!

ROMEO:(TARE, SPERIIND-O PE JULIETA)

Sunt hotărât sa fac tot ce voiesti iubito, daca-mi spui ca ma iubesti.

Botezul savârsindu-l încă-o data Nu voi mai fi Romeo niciodata.

JULIETA: Ce om esti tu, acoperit de noapte,

Cel ce mi-ai auzit aceste soapte?

ROMEO: Nu pot sa-mi spun adevaratul nume Caci nu ti-e altul mai urât pe lume.

Din clipa-aceasta nu ma mai încânta, Ci îl urasc, fermecatoare sfânta.

Sa-l am în fata mea, scris pe-o hârtie, L-as rupe în bucati.

JULIETA: Cu duiosie

Ti-am ascultat rostitele cuvinte si de îndata mi-am adus aminte De cine esti. Romeo, nu-i asa, Montecchio, ca neam.

ROMEO: Iubita mea,

Ma lepad de aceste nume care Îti amintesc de-o veche razbunare.

JULIETA: Dar cum de-ai izbutit ca în ograda

Sa ne patrunzi? Caci zidul din livada E-atât de-înalt, si-i greu, la catarat.

De moartea aspra esti amenintat De-ai fi descoperit de-un neam de-al meu, Caci numele te-apasa foarte greu.

ROMEO: Pe aripa usoara a iubirii

M-am înaltat spre locul mântuirii. Nu-i zid sa poata stânjeni iubirea.

Ea vesnic pune la-încercare firea.

Ajuns aicea, cei din neamul tau Nu vor putea sa-mi faca niciun rau.

JULIETA: Dar te-or ucide, daca prind de stire, Ca esti aici.

ROMEO: Sfloasa mea iubire,

Primejdia e-în ochii tai frumoși: Sunt pentru mine mai primejdiosi Ca douăzeci din sabiile lor: Dar dacă vrei să mă privești cu dor, Privește-mă: privirea ta divină Mă apara de ura lor haină!

JULIETA: N-ăs vrea cu niciun pret să fii văzut.

ROMEO: De ei mă ascunde-al nopții tainic scut.

De nu-ți sunt drag, sunt dornic să mă vadă: Mai bine aș cădea străpuns de spada, Decât să mă traiesc urât de tine.

JULIETA: Dar calea către locu-acesta, cine Să ți-l arate-acum s-a priceput?

ROMEO: M-a îndemnat spre-un loc necunoscut

Iubirea-mi patimasa, care știe Să fie-îndragostitilor faclie.

Împrumutându-i ochii, mi-a mai dat iubirea dulce înțeleptu-i sfat.

Chiar dacă-ar fi liman departe-în zare, Scaldat de cea mai furtunoasă mare, Aș fi pornit spre tine-în pibegie.

JULIETA: Mi-a pus o mască noaptea argintie și-acum masca-mi adumbrește fața, Căci altfel mi-ai zări-în obraji roseata.

Ai ascultat ce-am spus mai înainte: O! Ce n-ăs da, dacă-aș putea, cuminte, Tot ce rostit-am să tagaduiesc!

Și totuși nicio vorbă nu doresc Să pot, aievea, să mi-o iau-napoi.

Tu mă iubești? Știu bine, vorbe noi De dragoste ești gata să roștiți, Să te iubesc și eu să mă silești.

Dar dacă juri, se poate să mă-înșeli, Căci în iubire-s multe rânduiești, Și Jupiter adesea se desfăta Când jurământul capăta vreo pată.

Frumosul meu Romeo, de ti-s draga,

Vreau sa mi-o spui cu inima întreaga.

Prea repede de m-am lasat învinsa, Ti-as spune ca iubirea mea e stinsa, M-oi arata ursuza, sa doresti iubirea-mi în genunchi s-o cuceresti.

As vrea sa-ti par c-as fi neîndurata, Ca n-am sa pot sa te iubesc vreodata.

Frumosul meu Montecchio, duioasa M-as arata. Voi fi mai credincioasa Decât acelea care stiu sa para Desi purtarea li-e de fapt usoara, Îndragostite, scumpe porumbite, Cu toate ca-s de fapt mironosite.

Sa crezi în mine, vrednice signor.

Ma copleseste al iubirii dor. Dar poate m-as fi prefacut haina, De n-ai fi fost de paza în gradina, si când, fara de veste, m-ai cuprins, Când se rostea iubirea-mi mai aprins.

Vreau sa ma ierti. Aprinsa mea pornire Nu este-o biata toana de iubire De bezna noptii doar prilejuita.

ROMEO: Ma jur pe-a lunii raza aurita

Ce lasa-un strop sfios de margarint, Pe-al vârfurilor pomilor argint.

JULIETA:O! Nu jura pe luna-înselatoare,

Din luna-în luna vesnic schimbatoare.

Nu vreau sa fii si tu din cei ce mint.

ROMEO:Pe ce sa jur?

JULIETA:Mai bine nu jura,

Sau poti sa juri pe-întreaga fiinta-a ta, Ce mi-a ajuns, precum un Dumnezeu, Stapân pe-altarul sufletului meu. si te voi crede...

ROMEO:O! Daca iubirea...

JULIETA:Mai bine nu jura. Caci fericirea

Pe care-o simt alaturea de tine Prin legamântu-acestei nopti senine,
Prea iute, iute a venit, prea fara veste,

Precum un fulger care nu mai este,

Cum de i-ai spus pe nume. Noapte buna!

Îti port, iubite, frageda cununa.

Învoalta floare-a fericirii noastre În primavara viselor albastre.

si-a vântului zburdalnica adiere Îti spune, dragul meu: La revedere.

În sânul tau coboara-o pace dulce, Ca-în sânul Julietei, fericita De dragostea-într-o clipa înflorita Când merge-îndragostita sa se culce.

ROMEO: Ma parasesti, pe veci nemângâiat?

JULIETA: Dar dorul tau nu-i înca-îndestulat?

ROMEO: În schimbul juramântului, îl vreau Pe-al tau.

JULIETA: Dar apucat-am sa ti-l dau,

Chiar fara sa mi-l ceri. si orisicând Ti-l daruieste sufletul meu blând.

ROMEO: Vrei sa ti-l iei'napoi, odorul meu?

JULIETA: Ba nu! Vreau sa ti-l dau mereu! Mereu!

Netarmuita-mi este îndurarea si dragostea mi-e-întinsa cum e marea
si-întocmai cum e marea de adâncă:

Din tot ce darui, tot mai mult am înca. si-s amândoua fara de hotare.

//SE AUDE DIN ODAIE GLASUL DOICII CHEMÂND-O PE
JULIETA.//

Aud a doicii gingasa chemare.

(STRIGA ÎNSPRE IATAC): Vin, doica.

(LUI ROMEO): Tu, Montecchio frumos,

Sa-mi fii pâna la moarte credincios.

//(IESE UTE)//

Mai stai. Ma-întorc.

ROMEO:Fermecatoare fata!

Sa fii de Domnul binecuvântata!

Mi-e teama ca-i un vis amagitor Caci mie mi se pare încântator!

//REVINE JULIETA LA BALCON.//

Trei vorbe, scump Romeo. Noapte

JULIET:buna!

Iubirea ta nu cred ca-i o minciuna.

Ci cred ca tinde, mi se pare mie, Pe calea cinstei, spre casatorie.

Te rog, de ce voiesti, sa-mi dai de stire,

Când mâine-înflacarata mea iubire Îți va trimite-un sol. Se va ascunde,

Dar va veni sa-i spui îndata: „Unde si când doresti sa facem cununia?“

De-mi vei primi cu dragoste solia, Ursita mea-ti ramâne la picioare.

Vei fi stapânul meu în lumea mare!

DOICA:(DIN LAUNTRU) Signora!

JULIETA:(SPRE IATAC) Vin acum.

(LUI ROMEO) De s-a-întâmpat

Sa-ti fie, totusi, gândul, necurat...Atunci...

DOICA:

ACELAsI JOC) Signora...

JULIETA:(CATRE DOICA) Vin!

(CATRE ROMEO) Sa încetezi îndata

Sa tinzi catre-o iubire necurata Sa nu ma ispitesti! Sa nu mai starui, si lasa-ma durerii sa ma darui Pân'oi muri... Ma ierte Dumnezeu!

ROMEO:De mântuirea sufletului meu!...

JULIETA:Urez, de mii de ori, o noapte buna!

//IESE.//

ROMEO:

Voi fi cu Julieta împreuna!

Când ma gândesc ca soarta mi-ar fi rea, De nu ma lumineaza raza ta.

Iubitul catre dragoste tânjeste, Cum face un scolar când paraseste Urâta scoala unde-învata carte.

O jale grea de tine ma desparte.

//VREA SA PLECE.//

JULIETA:(REAPARE LA BALCON)

Romeo... Pst!

Romeo. Vreau ca dar Sa-mi daruiesti o voce de soimar

Ca sa-si momeasca soimul sau scolar.

Sunt roaba ca un soim aici în casa De când ma stiu... si vocea mea sfioasa Nu poate sa te strige-acum din nou Ca s-o priceapa vesnicul ecou.

Romeo... tot rostind frumosu-ti nume, Am ragusit... sa stii ca nu sunt glume.

ROMEO:Romeo! Pâna-în suflet îmi patrunde

Chemarea ce sfioasa se ascunde.

Ce dulci îmi par atâtea scumpe soapte Ce se coboara, tainice, prin noapte.

Prin noaptea-întunecata, dar senina, Prin care zboara vocea ta divina!

JULIETA:Romeo!

ROMEO:Scumpa nimfa!

JULIETA:Mâine, spune

La câte sa trimit?

ROMEO:Când o sa suneLa ornic, ceasul noua.

JULIETA:Zei umani!

Dar pâna-atunci sunt douazeci de ani!

Nici nu mai stiu de ce te chem mereu...

ROMEO:As vrea sa-ti stau de paza, ca un zeu.

As vrea sa stau pâna-ti aduci aminte...

JULIETA:As vrea sa uit întruna, Doamne Sfinte!

Asa de mult îmi place tot ce spui.

ROMEO:Cu glasul tau de vraja ma supui.

Când îti rostesc nepretuitul nume. Eu stiu ca uit de orisice pe lume.

JULIETA:Sunt zorii-aproape, as vrea sa fii plecat Dar ca fetita care s-a jucat Cu un canar, si-l lase-încet sa zboare, Desi un lat îl strânge de picioare, si-l trage apoi, cu latul de matase, si-i spune vorbe calde si duioase, Fiindu-i drag canarul, nu se-îndura

Sa-i deie libertatea din strânsura...

ROMEO: O! De-as putea sa fiu canarul tau!

JULIETA: As vrea si eu, iubitele. Dar rau Poti s-o patesti! Iubirea mea nebuna De drag, te-ar si ucide. Noapte buna!

Ne despartim cu griji, si dulci, si-amare!

Dar trebuie sa pleci. As fi în stare Sa-ti spun mereu... mereu... de mii de ori, Întruna „Noapte buna!“ pâna-în zori!

//INTRA ÎN CASA.//

ROMEO:Pe ochii tai coboare somnul blând,

si dulcea pace-în inima si-în gând, De ce nu pot si eu sa ma-
odihnesc, Alaturea de chipul tau ceresc?

Ma duc sa-i spun duhovnicului meu Sa-mi deie ajutor la ceasul greu.

//IESE//

Scena a III-a

CHILIA FRATELUI LORENZO,

//CARE INTRA CU UN COS ÎN MÂNA.//

LORENZO:

Ursuzei nopti prind sa-i zâmbeasca zorii Împestritând cu dungi de aur norii Spre rasarit. Greoiul întuneric Asteapta raza soarelui feeric, si-asa, ca un betiv, se-învârte-în loc, Titanului, cu roata lui de foc, Sa-i faca drum, sa-si faca ziua calea Scotând încet, din întuneric, valea.

si-înveselind vazduhul diafan Înainteaza darnicul titan.

Eu trebuie cu ierburi veninoase, Cu flori ce poarta sucuri drept prinoase, Sa-mi umplu cosuletul de nuiele Cu leacuri adunate în ulcele.

Tarâna-i maica firii, i-e sicriul, Ea face din ce-i mort sa nasca viul, si sânu-i darnic da la fiecare, Odrasla, cum ar fi, pe care-o are,

Ce felurite sunt în lume toate!

O! Sunt puteri de viata minunate, În ierburi, în copaci, în piatra chiar,
Din toate câte din pamânt rasar. Ce pare rau mai are-o parte buna
si-în rau ce-i bun adesea se razbuna Când se abate de la calea
dreapta, Virtutea chiar se poate face viciu si viciul se înalta ades'
prin fapta.

E si-un balsam de leac într-un caliciu Al unei flori gingase, si-i otrava;
Când o mirosi, mireasma e suava.

Dar inima, de-o gusti, nici nu-ti mai bate.

În om, în planta, în sfârșit, în toate, Sunt doi stapâni, mereu în
dusmanie: Un har ceresc, si-o crunta lacomie. si când spre cer mai
rau se-îndreapta sortii Se napusteste negrul vierme-al mortii.

//INTRA ROMEO.//

ROMEO: Preasfânt parinte, buna dimineata!

LORENZO:BENEDICITE! O! Ce dulce glas,

Îmi intra în chilie la un ceas Asa devreme! Tânarul meu fiu, De te-ai
sculat atât de timpuriu Înseamna ca ti-e creierul aprins.

Eu sunt batrân, cu grijile deprins.

si grijile-ti tin ochiul treaz; dar când Esti tânar, sanatos, cu vesel
gând, Atunci de aur ti-este pururi somnul, De-aceea as putea sa
cred ca Domnul A vrut sa te destepte cu-o mâhnire.

Chiar de ma-însel, nu-i vreo deosebire:Caci tot îmi pare ca-i
adevarat Ca-în noaptea aceasta nu ai stat în pat.

ROMEO:N-am stat în pat. Dar dulce-a fost hodina...

LORENZO:Te ierte Domnul! Ai fost la Rozalina?

ROMEO:La Rozalina, sfântule parinte?

Nu! Astazi nici nu-mi aduc aminte De numele si chinul astui nume.

LORENZO:Dar unde-ai fost atunci! Într-alta lume?

ROMEO:Nu e nevoie sa ma-întrebi, ca-ti spun

Tot ce s-a petrecut, parinte bun.

Am fost aseara la ospat în casa Dusmanului. si m-a ranit frumoasa
Pe care am ranit-o cu-înfocare. Eu am venit sa caut alinare: Un leac
de pret si-un grabnic ajutor, Sa-mi fie Sfântul Duh ocrotitor.

Parinte, vezi ce bun crestin sunt eu:Ma rog acum pentru dusmanul
meu.

LORENZO:Vorbeste pe-înteles si raspicat,

Caci la o spovedanie-în doi peri, La fel e dezlegarea ce mi-o ceri.

ROMEO:Parinte, adevaru-adevarat

E ca-s îndragostit nebun de fataLui Capoletto. I-a patruns sageata
lubirii pentru mine. Ma iubeste, De cununie-acum se pregateste.

Ne-am înteles. Ne mai ramâne doar Sa fim uniti de-un preot la altar.

Cum, unde, când, ne-am cunoscut; si cum Ne-am logodit, ti-oi
povesti pe drum.

Dar as dori chiar azi sa ne cununi.

LORENZO:N-am auzit asemenea minuni,

Pe Sfântul Francisc, înca niciodata!

Dar Rozalina ta cea adorata Atât de mult? O uiti atât de iute?

Nu inima: privirile sunt mute. si tinerii din ochi se-îndragostesc,
Uitând-o pe aceea ce-o iubesc. O, Jesus-Maria! Uiti potopul oare,
De lacrimi, o adevarata mare, siroaie-au curs pe fata-ti ispitita si-în
lacrimi câta sare risipita Ca sa-ti sarezi iubirea fermecata De-a
Rozalinei inima curata!

Când soarele-a sorbit cu desfatare Suspinele si lacrimile-amare, Iar
plânsul tau îmi vâjâie-în urechi, si-ti vad si urma lacrimilor vechi.

Caci daca-ai plâns si-ai suferit cumplit, Ai fost de Rozalina ispitit.

si-acuma ai uitat-o dintr-odata si te-ai îndragostit de-o alta fata!

Cum pot cadea femeile-în ispita Când dragostea va este ratacita!

ROMEO:O! Cât ma dojeneai, îmi amintesc,

Pe Rozalina nu vrei s-o iubesc.

LORENZO:Dar nu te-am dojenit ca o iubeai,

Ci când vedeam ca mintea ti-o pierdeai

De dragul ei...

ROMEO:Vrei sa-mi îngrop iubirea.

LORENZO:Dar vad ca nu-i pastrezi nici amintirea, Caci pentru alta ti-
ai iesit din minti!

ROMEO:Da, am acum alte nazuinti.

Acea care-acuma mi-este draga Mi-a-încredintat iubirea ei
întreaga, Cealalta, stii, nu mi-a primit iubirea...

LORENZO:Fireste, caci îti cunoscuse firea,

Iubirea ta stia ca-i vorba goala, si-acum s-a dovedit ca nu se-însala.

Iubite cavalier ratacitor, Sunt gata-acum sa-ti vin într-ajutor.

Caci poate prin aceasta legatura A celor doua neamuri veche ura Se va schimba într-o prietenie.

ROMEO:Sa mergem, caci iubirea ma îmbie.

LORENZO:Romeo, esti un tânar visator.

Fii înțelept si ia-o mai usor De vrei s-o iei, ca un smintit, cu zorul, Ajungi prea lesne sa-ti scrântesti piciorul.

Scena a IV-a

O ULITA.

//INTRA BENVOLIO SI MERCUTIO.//

MERCUTIO:Unde naiba s-o fi dus Romeo? Nu s-a întors acasa toata noaptea!

BENVOLIO: Cel putin n-a dormit la casa parintilor lui.

Un slujitor mi-a spus: n-a fost acasa.

MERCUTIO: Ah! Rozalina-aceea nazuroasa

L-a scos din minti si poate sa-l omoare.

BENVOLIO: Aflat-am ca primit-a o scrisoare Acasa, de la Tybalt.

MERCUTIO:Înfruntare,

Pe viata mea!

BENVOLIO:Nu poate s-o ascunda!

MERCUTIO:La o scrisoare poate sa raspunda

Oricine, daca-a învățat sa scrie...

BENVOLIO:Romeo protocoalele le stie si va raspunde, fara ezitare, La înfruntare printr-o înfruntare.

MERCUTIO:Vai, sarmanul Romeo trebuie socotit ca si mort! L-au strapuns în inima ochii negri ai

unei fete balaie. Îi tiuie-în urechi un cântec de iubire; si a fost strabatut în inima de sageata arcasului copil si orb. Cum poate în halul acesta sa se masoare cu Tybalt?

BENVOLIO:Dar ce mare lucru e si Tybalt asta?

MERCUTIO:E totusi ceva mai mult decât craiul pisicilor. Dar este neîntrecut capitan al protocolului si al ceremoniilor. Se bate tot asa de iute cum ai cânta tu o romanta de dragoste! Pastreaza distantele si masura, masoara lungimea sabiilor, tinteste cât se poate de bine si, una, doua, trei, ti-a si strapuns pieptul. E în stare sa macelareasca si un nasture de matase. Ceea ce se cheama un spadasin! Da! Un spadasin. Un duelist DI PRIMO CARTELLO. stie toate figurile de scrima: nemuritorul PASSADO, PUNTO REVERSO; si, când ti-e lumea maidraga, îți trage un HAY!

BENVOLIO:Îți trage un ce?

MERCUTIO:Lua-i-ar ciuma cu ifosele lor, cu care se bâlbâie, rostesc vorbe mari late, si afecteaza sa foloseasca toate îngaimarile de vorba la moda. Îi auzi spunând cam asa:

„Pe Iisus, ce sabie strasnica!“ „si ce om înalt si zvelt!“ „Dar si târfa aia ce cusur are?“ Ce rusine pentru stramosii nostri!

S-au pripasit acum pe la noi tot felul de asemenea gănganii straine, care se pricep sa te pagubeasca, folosind vorbe ca „PARDONNEZ-MOI“. si care tin atât de mult la noile obiceiuri, încât nici nu le-ar

trece prin minte sa se aseze pe vreo lavita veche!. Nu-i auzi rostind decât: BON, BON!

Adica bomboane.

//INTRA ROMEO.//

BENVOLIO:la uite-l pe Romeo! la uite-l pe Romeo!

MERCUTIO:Îl vad. Nu si-a adus cu el si icrele, si a slabit ca o scrumbie uscata. O! Carne, carne omeneasca, cum te-ai hodorogit!

Acum a intrat si el în ceata laudatorilor lui Petrarca. Pe lângă iubita lui, Laura n-ar fi altceva decât o rândasoaica de bucatarie, chiar daca avea un îndragostit care se pricepea sa-i cânte frumusetea în stihuri.

Dido n-ar fi altceva decât o femeiusca sleampata. Cleopatra, o tiganca! Frumoasa Helena si Hero, niste vrajitoare si niste târfe. Thisbeia o fi avut ea ochi albastri, dar poate ca o fi lovit-o cineva în ochi.

Signor Romeo, BONJOUR! Se cuvine sa te salut pe frantuzeste, caci te-ai procopsit cu niste nadragi frantuzesti.

Ti-ai cam batutjoc de noi asta-noapte, ca ne-ai lasat balta si ai sters-o nu stiu unde.

ROMEO: Buna dimineata la amândoi. Ce necaz v-am casunat?

MERCUTIO: Doar nu ai sa tagaduiesti ca ai sters-o, ca unii din aia care s-au obisnuit sa dea lipsa la cântar când au fost prinsi?

Ce dracu', nu pricepi?

ROMEO: Iarta-ma, dragul meu Mercutio.

Trebuia neaparat sa ma duc într-un loc.

si, în asemenea împrejurari, ti se iarta daca esti silit sa încalci regulile curteniei.

MERCUTIO: Asta-i cam asa, cum ai spune ca, într-o asemenea împrejurare, poti sa-ti silesti prietenii sa-ti cada în genunchi.

ROMEO: Nu ti-am dat o lamurire curtenitoare?

MERCUTIO: La viclenii de acestea vad ca te pricepi...

ROMEO: Nu încape îndoiala! si pentru mine curtenia face parte din buna-cuviinta
MERCUTIO: Iar tu esti floarea curteniei si podoaba bunei-cuviinte.

ROMEO: Da, cam asa si e.

MERCUTIO: Nu vezi ca si eu mi-am înflorit pantoful?

Ai nimerit-o bine! Da-i înainte cu asemuirile tale poznase, pâna vei ajunge sa-ti tocesti talpile pantofilor tai înfloriti.

Când vei ajunge sa-ti tocesti macar tocurile, gluma tot va ramâne potrivita; caci îti vor ramâne vârfurile pantofilor.

ROMEO: Ce gluma într-o singura ciubota!

Strasnica precum un duh în doi pantofi... vreau sa spun în doi peri.

MERCUTIO: Ia spune tu o vorba, Benvolio, ca m-a coplesit Romeo al tau cu duhul lui atât de scânteietor ca o ciubota bine lustruita...

ROMEO: Da bice cailor si întoarce trasura. Da-le bice si fa-i s-o întoarca. Altminteri am sa vestesc ca am câstigat prinsoarea eu.

MERCUTIO:Aha! Daca duhul tau o ia la goana dupa găstele salbatice, eu ma las pagubas. Caci stiu bine ca într-un singur duh dintr-ale tale s-au cuibarit mai multe găste decât s-au cuibarit în

fiecare din cele cinci simturi ale mele. Asa-i ca ti-am dat raspunsul cuvenit, cu gâstele tale salbatice?

ROMEO:Niciodata nu mi-ai parut mai doldora de duh decât acum, ca ai gasit icoana gâstei salbatice.

MERCUTIO:Sa stii ca am sa te musc de ureche pentru gluma asta.

ROMEO:Gâsculita ce esti! Unde ai mai vazut tu gâsca muscând? Ele macaie si dau cu ciocul.

MERCUTIO:Asa cam face si duhul rau. Te face sa asuzi, cum te face un mar putred, daca-l manânci. Mai cu seama plin de sos.

ROMEO: Merele putrede sunt pentru niste salbatici cum esti tu.

MERCUTIO:Acum ti-e duhul ca acela al unui ied, a carui piele se largeste când tragi de ea, pâna la un cot.

ROMEO: Daca tot tragi de duhul tau sa scoti ceva din el, ai sa-l faci sa ajunga, dintr-o gâsca, salbatica sau nu, o curca plouata.

MERCUTIO:Ei, Romeo, nu-ti sta mai bine când spui cuvinte de duh, decât atunci când scâncesti de dragoste? Acum te porti mai prietenos. Acum esti cu adevarat Romeo!

Abia acum dovedesti ceea ce esti cu adevarat, atât prin fire, cât si-n duhul tau scânteietor! Caci iubirea care bate câmpii este din fire un natarau, care alearga de colo pâna colo, cu limba scoasa, pâna când ajunge sa dea în gropi.

BENVOLIO:Destul! Destul!

MERCUTIO:Ai vrea atunci s-o iau în raspar? De la cap la coada?

BENVOLIO:Erai pe cale sa-ti lungesti coada la nesfârșit.

MERCUTIO:Te înșeli! Voiam tocmai s-o scurtez.

Caci ajunsesem la capatul povestirii mele. si nu aveam de gând s-o duc mai departe.

//INTRA DOICA ÎN TOVARASIA LUI PETER.//

ROMEO:Priviti! Priviti! Ce minunat alai!

MERCUTIO:S-a potrivit camasa cu catrinta!

BENVOLIO:As spune ca-i o fusta si-un surtuc!

DOICA:Peter!

PETER:Poftim!

DOICA:Da-mi evantaiul, Peter.

MERCUTIO:Da-i-l, Peter,

Vrea sa-si ascunda-obrazul. Evantaiul E mai frumos decât obrazul ei.

DOICA:Signori, va spunem: Buna dimineata!

MERCUTIO:Signora, noi va spunem buna seara!

DOICA:Cum buna seara?

MERCUTIO:Fiindca orologiul

Îsi bate joc de noi, punându-si limbaîn poalele amiezii...

DOICA:Ce rusine!

Cum poate un signor vorbi ca tine!

ROMEO:Signora, pe acesta Dumnezeu

L-o fi facut un om de duh, dar spune Nazdravanii!

DOICA:Asa e, bine-ai spus.

„Nazdravanii“. Signori, va rog sa-mi spuneti,

Unde-l gasesc pe tânarul Romeo?

ROMEO:Pot eu sa-ti spun: dar „tânarul Romeo“

Acum e mai batrân cu-o clipa doar De când ai întrebat acum de el,
si-l cautai. Sunt cel mai tânar

Din toti cei care numele si-l poarta, Spre bine sau spre rau, ursit de
soarta.

DOICA:E bine spus.

MERCUTIO:si ce-i mai rau e bine.

Ce-i spune e-înțelept si pentru mine.

DOICA:(APARTE, LUI ROMEO)

De esti Romeo, as voi sa-ti spun O vorba-în taina.

BENVOLIO:(LUI MERCUTIO) E prilejul bun.

Diseara vrea la cina sa-l poft easca.

MERCUTIO:E o mijlocitoare! Sa-i traiasca!

ROMEO: Ce vorbe spui?

MERCUTIO:Eu cred ca te alinta.

Un iepure prajit într-o placinta La cina vei mânca. Ceva de post.

si putred de-învechit. Nici n-are rost La cina sa te duci.

//SE PLIMBA PE SCENA SI CÂNTA.//

Un iepure mucegait, Cu-un rânced sos de-ar fi stropit Poti sa manânci de post.

Dar înainte de-a-l mânca, Sa stii ca-i o mâncare rea De putrezit ce-a fost.

Romeo, vrei sa mergi cu noi la cina? La tatal tau? Sa mergem pe lumina.

ROMEO: Stati! Merg cu voi.

MERCUTIO: Atunci, batrâna doamna,

Ramâi sanatoasa Frumoasa! „Signora, signora, signora!“

//IES MERCUTIO SI BENVOLIO.//

DOICA:Te rog sa-mi spui, signore, cine este

Acest obraznic negustor de vorbe:

Din zece vorbe, noua glume proaste.

ROMEO:E, doica, un signor, si vorbe multe

Rosteste, ca pe sine sa se-asculte. si spune ce socoate ca-i o gluma buna, Într-un minut, cât poate face-o luna.

DOICA:De-o spune-o vorba împotriva mea

Am sa-i arat eu lui, de s-ar putea Sa faca pe grozavul, chiar de-ar fi Cu douazeci de jalnici musterii.

Gasesc eu pe acei ce-l vor rapune!

Eu nu-s cum sunt femeile nebune De teapa lui!

(LUI PETER) Tu, Peter, ce pazesti?

Stai ca un prost, si nici nu te gândești Ca-l lasi pe-un om cu-o minte-atât de rea

Sa faca haz pe socoteala mea.

PETER:De-l auzeam ca vrea sa faca haz

Sa stii ca i-o spuneam de la obraz, Îndata. Trec cu sabia la fapta Ca pricina s-o apar, când e dreapta, si legile când sunt de partea mea.

DOICA:bia ma stapânesc! Mi-e mintea grea!

si tremura si carnea de pe mine!

Un ticalos nemernic!

(LUI ROMEO) stiu prea bine

Ce trebuie sa-ti spun: stapâna mea Mi-a poruncit sa dau de urma ta.

Tot ce mi-a spus, pastra-voi pentru mine,

Dar as dori sa iei aminte bine Ca daca-o duci cu vorba pe-o fecioara Îndragostita pentru-întâia oara, Ai face-atunci o fapta ticaloasa.

E tânara, copila, si frumoasa.

De umbli cu sosele si momele si-i spui doar vorba care s-o însele, Atuncea savârsești o miselie, Înduplecând-o cu ticalosie.

ROMEO:Te rog sa-i spui stapânei dumitale

Ca gândurile mele sunt leale...

DOICA:Ce inima de zahar! Ce ursita

Îi pregatesti! si cât de fericita Va fi stapâna mea, când îi voi spune Ca ai rostit o sfânta rugaciune.

ROMEO:Da, doica, poti sa-i spui ce te-am rugat, Dar, mi se pare, nu m-ai ascultat.

DOICA:Ba îi voi spune ca esti doritor

Sa-i faci pe plac, prea falnice signor.

ROMEO:Sa-i spui, te rog, ca-îndata sa gaseasca

Un mijloc bun, ca sa se spovedeasca În dupa-amiaza-aceasta, la chilia

Parintelui Lorenzo. CununiaUrma-va spovedaniei, îndata. (Îl OFERA BANI.)

Poftim, te rog, din partea mea, rasplata.

DOICA:Nicio letcaie nu pot sa primesc!

ROMEO:Te rog sa iei. Doar stii cât o iubesc.

DOICA:(LUÂND BANII)

Azi dupa-amiaza? Va veni, signore.

ROMEO:Asteapta-ma, te rog, pe la cinci ore,

Alaturea de zidul manastirii Îti voi trimite-un crainic al iubirii Un paj de-al meu, o scara de frânghie.

La noapte, pe furis, cu bucurie, Sa urc pe-înaltul vârful al fericirii.

Te du cu bine. Fi-ne credincioasa.

Sarut-o pe stapâna ta frumoasa.

DOICA:Sa te auda Dumnezeu din Cer!

Signore, doar o lamurire-ti cer.

ROMEO:si care-anume? Ai vreo dorinta?

DOICA:E pajul dumitale de credinta?

Pastreaza-o taina, dupa cuviinta?

stii vorba veche, ca doi pot sa taca Doar daca unul de pe lume pleaca.

ROMEO:Mi-e pajul de-o credinta de otel.

DOICA:Îmi pare bine ca raspunzi de el.

Stapâna mea-i signora cea mai dulce:stia asa de bine sa se culce!

O stiu de când era de-o schioapa dar.

Dar în Verona-i un signor cu har, Un conte Paris; cât de mult ar vrea
Cu ea sa se marite. Însa ea La el priveste ca la un broscoi...

Adesea-o necajesc — vorbim si noi! —

si-i spui ca Paris e un cavaler Desavârsit, un falnic giuvaier.

Când spun asa, îi bate inimioara, Se face, biata, galbena ca ceara.

Romeo si cu rozmarin, cuvinte Ce au aceeasi slova înainte.

ROMEO:Da, amândoua nume-încep cu RO.

DOICA:Cum miorlaie pisica? Încotro Vrei sa ma duci cu vorba. stiu eu bine
Ca-încep cu-o alta slova, nu-i rusine. Julieta spune vorbe din senin, Rostind: ROMEO, si cu ROZMARIN.

Apropie cuvintele, si mult

Te-a îndragit. Îmi place s-o ascult.

ROMEO:Sa-i spui stapânei tale c-o iubesc!

DOICA:De mii de ori. Hai, Peter. Te poftesc.

(LUI ROMEO): I-oi spune preacinstitele cuvinte!

PETER:Poftim!

DOICA:(LUI PETER)Ia-mi evantaiul. Ia-o înainte!

//IES TOTI.//

Scena a V-a

LIVADA CASEI CAPOLETTTO.

//INTRA JULIETA.//

JULIETA:La ora noua doica a plecat

si vad ca înca nu s-a-înapoiat;

Sau poate Doica nu l-a întâlnit. Nu!

Crainicii iubirii se cuvine Sa fie gânduri pline de suspine, Caci gândurile se pricep sa zboare Mai iute decât razele de soare Când umbra de pe dealuri o alunga

Cu raza lor de foc atât de lunga. Ca vântu-înaripat e si Amorul si cine-i poarta oare caruciorul? Mai multe porumbite, ca o raza.

Acum, când este soarele-în amiaza, Trei ceasuri au trecut, de când s-a dus Batrâna doica.

N-a zburat pe sus Cum zboara glontul. Sângele-i din vine Nu-i tânar, nu e cald, cum este-în mine.

Dar biata doica nici macar nu-încearca Sa zboare si îndata sa se-
întoarca.

Batrânii parca nu au viata-în ei!

Trândavi, domoli, ca plumbu-s reci si grei.

//INTRA DOICA SI PETER.//

O, Doamne! Vine! Doica, l-ai gasit?

Sa-mi spui îndata tot ce ti-a vorbit.

DOICA: Te rog, iubite Peter, stai la poarta.

//PETER IESE.//

JULIETA:O buna, scumpa doica... Doamne mare!

Privirea ti-este plina de-întristare.

De stirile sunt triste, mi le spune Cu veselie. Iar, daca sunt bune, Sa
nu le spui cu-o jalnica privire.

DOICA:Ca sa-ti aduc o minunata stire

M-am ostenit, la vârsta mea, cumplit, si oasele ma dor necontenit.

JULIETA:În schimbul unor stiri nepretuite,

si-al unor oase-atât de obosite, Cu sanatatea mea te multumeste,
Vorbeste, spune-mi iute... Hai, vorbeste!

DOICA:O Jesu! Mai asteapta! Câta graba!

Îngaduie-mi o clipa de zabava.

Vezi bine doar ca nu mai am suflare...

JULIETA: Tu n-ai suflare, eu nu am rabdare.

De când tot spui de ce nu poti sa-mi spui

Mai bine îmi spuneai raspunsul lui.

Ce ti-a raspuns? Ti-e vestea rea, sau buna?

E mare bucurie sau furtuna?

Raspunde-mi... Amanuntele, pe urma, Dar ce-a raspuns? Nelinistea mi-o curma!

DOICA: Eu cred ca n-ai ales cum se cuvine!

Te-îndragostesti si tu de orisicine!

Romeo? Te pricepi tu la barbati?

Te-a fermecat cu ochii-înflacarati. Frumos la chip, nu pot tagadui, O încântare este a-l privi. Picioare, mâini, sunt fara de cusur.

Nu-i un signor curtenitor, sa stii, Dar ca un miel de blând e, pot s-o jur.

Închina-te, sa te-aiba Domnu'-în paza.

Cum? Ati prânzit acum, la amiaza?

JULIETA: Nu! Cele spuse, toata lumea stie.

A pomenit ceva de cununie?

DOICA: O Doamne, Doamne! Capul cum ma doare. Un junghi cumplit ma-înjunghie în

spinare. Nu ti-a fost mila? stii ca nu-i frumos, Sa ma silesti sa merg în sus si-în jos.

JULIETA:Îmi pare rau ca suferi asa greu,

Dar, doica, ce ti-a spus iubitul meu?

DOICA:Iubitul tau, ca un signor cinstit,

Frumos, placut, nespus de-îndragostit, Cu mintea lui nespus de virtuoasa...

Dar unde-ti este mama?

JULIETA:E acasa.

Doar unde-ai vrea sa fie? Încâlcita Ti-e vorba! stiu, esti foarte ostenita.

Începi despre Romeo o poveste, si-apoi ma-întrebi de mama, unde este!

DOICA:O Doamne, Doamne! Fierbi de suparare!

Fetito, nu-ti închipui cât ma doare!

Mergi singurica, draga, acum, Sa nu ma mai trimiti cumva la drum.

JULIETA:Ce vorba-ti spuse? Dulce, sau amara?

DOICA:Sa mergi la spovedanie, diseara.

Îti este-îngaduit?

JULIETA:Da, astazi da.

DOICA:La fratele Lorenzo vei pleca,

Te-asteapta-acolo — sa te faci frumoasa —

Un mire care vrea sa-i fii mireasa.

Vai! În obraji ti se aprinde jarul si în curând va arde ca pojarul.

Grabeste-te. Ma duc sa caut scara Pe care s-o sui, cum vine seara,
În cuibul pasaricii, un iubit, Iar tu la noapte vei purta povara
Aprinsului tau mire legiuit.

Ma duc la masa. Tu, la manastire.

Chilia te asteapta cu iubire.

JULIETA:Ma duc, alerg, si zbor de fericire!

//IES.//

Scena a VI-a

//CHILIA FRATELUI LORENZO, CARE INTRA CU ROMEO.//

LORENZO:Reverse-si Domnul harul sau ceresc

Pe mâinile pe care le unesc, Ca nicio grija-în zilele ce vin Sa nu ne
mustre cugetul... Amin!

ROMEO:Oricâte griji ar mai putea sa vina

Nu covârsesc placerea mea divina Când stiu ca Julieta e a mea!

Asaza mâna ei în mâna mea Uneste-le, prin binecuvântare;

Iubirea noastra e nespus de mare si moartea poate-apoi sa ne
sugrume, Caci mi-am trait norocul meu pe lume.

LORENZO:Aceste patimi oarbe n-au norocul

Sa tina mult: ca pulberea, ca focul,

Se mistuie la-întâia sarutare si are-ades' o jalnica urmare.

Cât e de dulce mierea, îl dezgusta Pe-acela ce prea multa miere gusta; De-aceea nu fi lacom, nici prea dornic, Caci doar atunci norocul ti-e statornic.

Acela care-i prea grabit sa-alerge Ajunge ca si-acel ce prea-încet merge.

//INTRA JULIETA.//

Priveste-o: piciorusele-i usoare Nu lasa nicio dâra pe carare.

Cum zboara-o fata plina de iubire Pe funigiei ale caror fire Plutesc usor prin aerul de vara si tot nu cad.

Atât e de usoara Desertaciunea ce-o numim iubire...

JULIETA:Duhovnice parinte, buna seara!

LORENZO:Romeo, care-ti simte-în suflet para,

Îti va raspunde pentru amândoi.

JULIETA:Sa va raspund cu sufletu-mi viori?

ROMEO:Iubirea mea a întrecut masura

si îti asteapta, îmbalsamata, gura.

si bucuria ta, mai bine stii Acuma decât mine s-o descrii.

Cu glasul lui vrajit, vazduhul poate Sa cânte fericirile visate.

JULIETA:Un gând bogat se-înalta cum e vântul si spune mult mai mult decât cuvântul Avânturile ce-l împodobesc.

Doar cersetorii banii-si socotesc.

Dar dragostea mi-e plina de credinta Înflacarata: nu e cu putinta Sa-i socotesti macar pe jumatate Comorile spre tine îndreptate.

LORENZO:De este-asa, atunci veniti cu mine, Sa facem slujba-asa cum se cuvine.

Voi nu puteti sta singuri împreuna: Pacatul desfrânarii se razbuna.

Biserica va-înalta pe-amândoi, Un suflet si un trup facând din voi.

//IES TOTI.//

ACTUL al III-lea

Scena I

O ULITA.

//INTRA MERCUTIO, CU UN PAJ, BENVOLIO SI MAI MULTI SLUJITORI.//

BENVOLIO:Mercutio, hai sa plecam acasa E cald cumplit, arsita nu ne lasa, si sunt si Capoletto mai multi pe strada.

De-i întâlnim se va isca o sfada. Când e zaduf, asa e precum spun: Se înfierbânta sângele nebun.

MERCUTIO:Mi se pare ca si tu esti unul din flacaii aceia care, de cum trec pragul unei cârciumi, lovesc cu sabia în masa si striga:

„Deie Domnul sa n-am nevoie de ea!“ si apoi, cum au dat pe gât si al doilea pahar, trag sabia împotriva cârciumarului, fara sa aiba cea mai mica pricina s-o faca.

BENVOLIO:Crezi ca si eu fac parte din flacaii acestia?

MERCUTIO:Lasa, lasa, esti cunoscut ca te aprinzi pentru un fleac, n-ai pereche în întreaga Italie. Esti tot atât de aprig la sfada, pe cât esti de turbat în pornirile tale.

BENVOLIO:Chiar ai ajuns sa-ti închipui ca sunt atât de turbat?

MERCUTIO: Vezi bine! De-ar mai fi altul ca tine prin cetatea noastra, în curând n-ar mai fi în viata niciun flacau asemenea tie. Caci vor sfârsi, de buna seama, sa se omoare unii pe altii. Pai, tu esti în stare sa te iei la sfada si cu unul care s-ar lauda ca ar avea în barba un fir de par, mai mult sau mai putin decât ai tu. Sau, cu altul, ca ai socoti ca sparge castane, numai si numai ca sa te înfrunte pentru ca ai avea ochii castanii.

Care alt ochi, în afara de al tau, l-ar putea îndemna pe un om sa se ia la harta cu cineva pentru asemenea fleacuri? Scafârlia ta cuprinde tot atâtea pricini de sfada, pe cât e plin un ou cu galbenus. Asa se face ca scafârlia ti-e sparta necontenit, cum s-ar sparge un ou, de vreme ce tu te sfadesti cu toata lumea. Te-ai legat de unul, fiindca s-a întâmplat sa tuseasca si el pe ulita, si ca,

prin tusea lui, l-a trezit din somn pe prepelicarul tau, care dormea, lafaindu-se la soare. Nu ti s-a întâmplat sa te certi si cu un croitor, pentru ca-i venise în minte sa-si îmbrace un surtuc nou, înainte de Pasti. Cu altul te-ai luat la sfada doar pentru faptul ca îsi îngaduisa sa-si lege condurii noi cu niste sireturi vechi! si acum, poftim. Ai ajuns tocmai tu sa ma dascalesti pe mine, pentru ca as avea o fire certareata!

BENVOLIO:Ce sa-ti spun, daca eu as fi atât de zurbagiu cum esti tu, as ajunge sa-mi vând dijma vietii mele întregi pentru un ceas si un sfert numai de viata linistita.

MERCUTIO:Dijma vietii tale? Pai tot nu-ti aduce niciun venit.

//INTRA TYBALT, ÎNSOTIT DE CÂTIVA TOVARASI DE-AI LUI.//

BENVOLIO:Pe cinstea mea, sosit-au Capoletii.

MERCUTIO:Da? Pe calcâiul meu, puțin îmi pasa!

TYBALT:(CATRE TOVARASII SAI)Urmati-ma, caci vreau sa le vorbesc.

(CATRE MERCUTIO si BENVOLIO): Cinstiti signori, va spun o seara buna.

As vrea sa schimb, cu unul dintre voi, O vorba doar...

MERCUTIO:O vorba? Numai una?

si doar cu unul? Vrei si-o lovitura?

TYBALT:Sunt gata sa ti-o dau, de-mi dai prilejul.

MERCUTIO: Sa-ti iei prilejul singur. E mai bine...

TYBALT:Mercutio, tii partea lui Romeo?

MERCUTIO:Tin partea? Crezi ca suntem lautari?

Atunci, ca lautari, n-ai sa auzi Decât târâituri asurzitoare.

(LOVINDU-si SPADA) Arcusul meu e-acesta. Te va face Sa-i tragi o hora, chiar de nu ti-ar place.

BENVOLIO:Pe ulita doar suntem. Trece lume...

Sa cautam un loc mai linistit. Sau sa vorbim, dar fara suparare.

De-îndatinata noastra dezbinare.

Sau sa plecam. Toti ochii sunt pe noi.

MERCUTIO:De-aceea au o gura: ca s-o caste.

Pe noi toata Verona ne cunoaste. Nu, nu ma misc de dragul nimanui.

//INTRA ROMEO.//

TYBALT:Signore, mergi în pace. Iata-mi omul.

MERCUTIO:M-as spânzura de v-as purta livreaua.

Stârnește-l numai si-are sa-ti raspunda. Sa hotarasca signoria ta.

TYBALT:Iubirea care ti-o nutresc, Romeo,

Nu-ti poate spune altfel: esti nemernic!

ROMEO:O pricina-însemnata ma îndeamna

Sa vad în tine un prieten drag, si-mi stâmpara mânia cuvenita
Întâmpinarii tale, necioplita.

Nemernic nu pot fi. Ramâi cu bine.

Nu ma cunosti. Eu ma despart de tine.

TYBALT:Baiete, nu pot sa-ti primesc tagada.

Doar m-ai jignit de moarte. Trage spada.

ROMEO:Nicicând, pe câte stiu, nu te-am jignit

si te iubesc mai mult cât te-ai gândit. Vei sti curând ce pricina ma
face Sa te-îndragesc, sa vreau sa facem pace.

Iubite Capoletto, ai un nume Pe care, de curând, eu îl iubesc.

Mai mult decât pe-al meu îl îndragesc.

Un bun prieten ti le spune.

MERCUTIO:TRAGÂND SABIA) Nu pot rabda tâta umilinta!

ALLA STOCCADO. Lupta cu credinta.

Hei, soricare Tybalt, lupti cu mine.

TYBALT:Prilej de cearta stii ca n-am cu tine.

MERCUTIO:Tu, rege al cotoilor isteti, Vreau una dintre cele noua vietii.

Vreau sa ti-o smulg, ca pe un ou rascopt, si-apoi sa ti le smulg pe cele opt.

Hai, trage-ti spada de urechi afara, Sa nu-ti faci vitejia de ocară.

(TRAGÂND SABIA)

TYBALT:Sunt gata sa te-înfrunt.

ROMEO:Te rog cu foc,

Sa-ti pui, Mercutio, sabia la loc.

MERCUTIO:(LUPTÂND APRIG CU TYBALT)

Acel PASSADO minunat îl stii.

ROMEO:Benvolio, îți cer sa intervii si fa-i sa-si plece spadele. stiti bine Ca astfel va veti face de rusine.

De principe nu este-îngaduita Vreo lupta în Verona lui iubita.

Tybalt, si tu, Mercutio iubit!

//ROMEO ÎSI TRAGE SABIA SI EL SI SE REPEDE ÎNTRE LUPTATORI CA SA LE DEA SABIILE

LA O PARTE. TYBALT ÎL RANESTE PE MERCUTIO SUB BRATUL LUI ROMEO, DUPA CARE SE

RETRAGE CU TOTI AI SAI.//

MERCUTIO:(SÂNGEREAZA) Blestem pe cearta voastra! Sunt ranit!

M-a omorât. S-a dus, fara o rana.

BENVOLIO:Cum, esti ranit?

MERCUTIO:Da, fara de prihana,

O zgârietura: moartea ma asteapta.

(PAJULUI SAU)

Gaseste-mi un chirurg. Cumplita fapta!

//PAJUL IESE.//

ROMEO:Mercutio, n-ai teama! Nu se moare Din zgârietura asta.

MERCUTIO:Pun prinsoare Ca nu-i adâncă, cum e o fântâna, si nici ca poarta templului, pagâna.

Dar e destul. Sfârșitu-i cunoscut si mâine am sa-ajung sa fiu tacut.

Am încheiat cu gluma nesarata A vietii mele. Cearta blestemata A neamurilor voastre, m-a rapus.

Mânia numai sa ma bat m-a pus. si m-a ranit un câine, un guzgan, Un biet cotoi, un aprig sobolan. Un încrezut, un ticalos misel, Ce sare cu placere la macel.

Romeo, pentru ce-ai intervenit?

Sub bratul tau, Romeo,-am fost ranit.

ROMEO:Voiam sa va despart... sa va ajut.

MERCUTIO:Benvolio, prietene tacut,

Ma du-într-o casa, sau voi lesina. Blestem pe casa lor si pe a ta.

Da, neamurile voastre au facut Din mine pentru viermi ospat placut.

S-a stins acum viata mea senina, si neamurile voastre sunt de vina.

//MERCUTIO IESE, SPRIJINIT DE BENVOLIO.//

ROMEO:Acest signor de vaza, mult iubit,

Cu printul e de-aproape înrudit.

Eu sunt de vina ca a fost ranit.

si numele meu bun mi-a fost patat Întâi de Tybalt, care m-a-înfruntat

—

Caci de un ceas mi-e varul legiuit.

Iubita Julieta, mi-a stârnit Nespusa-i frumuseti, un pacat

De care-s pân-la moarte vinovat:Mi-a stins în suflet orice vitejie.

//REINTRA BENVOLIO.//

BENVOLIO:Mercutio-a murit la datorie.

Viteazu-i suflet de la noi plecând A parasit pamântul prea curând.

ROMEO:Ce zile triste si nefericite!

si cele ce-or urma sunt mai cumplite!

//REINTRA TYBALT.//

BENVOLIO:Se-întoarce Tybalt, astfel cum i-e scris!

ROMEO: Biruitor! Mercutio-i ucis!

Înalta-te spre cer, marinimie!

Te-aprinde-în flacări, groaznică mânia. Mi-ai spus nemernic, Tybalt, tocmai când Mercutio, cu sufletul lui blând, Pluteste peste capetele noastre, În drumul lui spre cerurile-albastre. L-asteapta să-l urmeze doar pe-al tau, Sau poate, cine știe, pe al meu.

TYBALT: El a-început, Montecchio misel,

și e firesc tu să-l urmezi pe el.

ROMEO: (TRAGE SPADA) Să hotărască asta!

//SE BAT. TYBALT E RANIT, CADE ȘI-ȘI DA SUFLETUL.//

BENVOLIO: Romeo, fugi! Pieirea ti s-a scris!

Se strânge lumea... Tybalt e ucis.

De print vei fi la moarte osândit. Fugi, ca să fii de-osânda mântuit.

ROMEO: Sunt jucăria nemiloasei soarte!

BENVOLIO: De ce mai stai?

//ROMEO IESE REPEDE//

//ÎNCEP SĂ SE STRÂNGĂ TOT MAI NUMEROSI CETATENI.//

ÎNTÂIUL CETATEAN:

Cel ce l-a dus la moarte Aicea, pe Mercutio, s-a dus. E Tybalt ucigasul, mi s-a spus.

BENVOLIO: Acolo zace Tybalt, omorât.

ÎNTÂIUL CETATEAN: Signore, vei veni numaidecât

Sa mergi cu noi la print. Ti-o poruncesc.

//INTRA, ÎN SUNETE DE TRÂMBITE, CU ALAI PRINCIAR,
ESCALUS, ÎN VREME CE DE PE O

ALTA ULITA SOSESC MONTECCHIO si CAPOLETTO, ÎNSOTITI
DE SOTIILE LOR, DE

RUDELE LORSi DE TOT MAI NUMEROSI CETATENI.//

PRINCIPELE: Sa-mi spuneti sfada cine-a început-o?

BENVOLIO: Din prima clipa eu am cunoscut-o si-Altetei Voastre pot
sa-i povestesc Cum s-a stârnit avântul lor dracesc. Romeo l-a ucis
pe-acela care Vi l-a ucis, dar nu din razbunare, Pe varul vostru, un
signor viteaz, Mercutio.

SIGNORA CAPOLETTO: Vai, Doamne, ce necaz!

Tybalt, nepotul meu, nepot de frate.

O, principe, nepoate, o, barbate.

Ni-i sângele pe uliti risipit Sa curga si al neamului cumplit, Acela al
Montecchiilor. Astept, Alteta draga, sfatul vostru drept.

PRINCIPELE: Dar cine-a început aceasta sfada?

BENVOLIO: Alteta, Tybalt. Zace mort pe strada

De mâna lui Romeo. l-a vorbit

Romeo, potolit si linistit.

l-a aratat ca nu-i prilej de sfada,

Parea ca-i gata în genunchi sa-i cada.

Dar Tybalt n-a voit sa-i dea raspuns:

Cu sabia în mâna l-a strapuns Pe data pe Mercutio. Dar care, S-a-
întors cu spada lui ucigatoare Spre Tybalt si, îndreptatit de ura, l-a
întors ucigatoarea lovitura: Romeo vede tot si striga tare: „Degeaba
va-îndârjiti atât

de tare,

Prieteni dragi!“ si, îndrumat de soarta Îndata-a vrut cu spada sa-i
desparta.

Sub bratul lui, prea dornic sa-i opreasca,

Doar Tybalt a ajuns sa izbuteasca Atunci pe varul vostru sa-l
omoare, Gasindu-i trupul fara aparare.

Atuncea Tybalt iute a fugit.

si atunci Romeo-îndata l-a silit Cu el sa lupte, si l-a omorât.

si-îndata a plecat, posomorât.

Acesta-i adevaru-adevarat.

Benvolio pe dânsul a jurat.

SIGNORA CAPOLETTO:E ruda cu Montecchio. Fireste Ca tot ce
spune nu se potriveste Cu adevarul celor întâmplare.

Sa întrebati multimele-adunate,

Vreo douazeci din ei se-încaierara si cel mai vrednic dintre ei sa
piara?

Alteta scumpa, sa ne faci dreptate:

Pe Tybalt l-a ucis, cu rautate, Romeo, când cu spada l-a lovit.

si el la moarte fie osândit.

PRINCIPELE: Romeo l-a ucis, într-adevar,

Dar Tybalt mi-a ucis iubitul var,

Mercutio. Oricum s-ar fi-întâmplat,

Mercutio se cade razbunat.

MONTECCHIO: Romeo, printe, e nevinovat.

l-a fost de mult prieten devotat iubitului Mercutio. si vrând Ca moartea sa-i razbune prea curând, Lui Tybalt i-a dat soarta cuvenita, Caci viata lui de-omor e osândita.

PRINCIPELE: De lucrurile-s astfel, îi impun

Sa plece fara preget în surghiun. Azi m-ati facut sa sufar si pe mine Urmarile acestei vrajbi haine, Stârpind chiar un vlastar al casei mele.

Voi lua masuri, ca sa simtiti prin ele Ce mult aceasta pierdere ma doare.

si voi ramâne fara îndurare.

La lacrimi si la orice rugaminte:

Deci nu mai staruiti de-aci-înainte.

Romeo, de nu vrea sa-i sune ceasul Cel de pe urma, sa-si grabeasca pasul.

Pacatul te asteapta-atuncea când C-un ucigas esti milostiv si blând!

//IES TOTI.//

Scena a II-a

ÎN LIVADA CASEI CAPOLETTTO. //INTRA JULIETA.//

JULIETA:

Voi, armasari, copitele de foc Le puneti la-încercare-în aprig joc,
Zorind spre locuinta-înflacarata De Phoebus de la Zeus capatata.

Asa precum de Phaeton s-a spus Ca-si mâna-armasarii spre apus si
iute-aduce noaptea înnourata si dragostea cu ea, înflacarata, Ca
ochii rai sa nu poata privi Când pe Romeo-în brate-l voi primi, si se
strecoara-în cuibul fericirii.

Cei ce jertfesc pe-altarele iubirii Au drept lumina frumusetea lor, si
noaptea-i place orbului amor.

O, vino iute, noapte-întunecata,

În mantia tesuta-în negru toata, si-învata-ma sa pierd un joc prin
care Voi câstiga un pret cu mult mai mare.

(SPRE SÂNII EI)

Sunt doi bujori neprihaniti de fata.

Sa-mi învelesti înflacaratul sânge Ce se framânta-în taina, si se
strânge

În prea îmbujoratul meu obraz, În mantia-ti cernita. Tine-l treaz, Doar
pâna când, si fara de sfiala, Simti-va prihanita îndrazneala,
Nemaivazând în dragoste o vina.

O, vino, noapte! Tu, Romeo, vina. si fa din noapte zi. Vei odihni Pe
aripile noptii. Mândra ziTe-o odihni ca fulgii lucitori De nea de pe
spinarea unei ciori.

O, vino iute, noapte fermecata, si da-mi-l pe Romeo-al meu.

Vreodata De va muri, sa-l iei pe seama ta.

Cred ca pe bolta-l vei împrastia,

În mii de stele-atât de stralucite

Ca lumile vor fi îndragostite De noaptea-atunci atât de luminata, Cu
bolta ei feeric înstelata.

si soarele, atât de îngâmfat Nu va mai fi de nimeni laudat.

I-am cumparat iubirii mele-o casa: Nespusa mi se pare de frumoasa,
Dar înca nu-i de nimeni locuita.

M-am si vândut, dar nu sunt stapânita.

Oh! Cât de-încet se scurge ziua!

Pare C-ar fi într-un ajun de sarbatoare.

Cu haine noi, copilul griji își face,

Caci înca n-are voie sa le-îmbrace.

Dar vine doica. Îmi aduce vesti

De la Romeo. Oricum le rostesti,

Iubita doica, fermecatu-i nume E tot ce-mi poate fi mai drag pe lume!

//INTRA DOICA, ÎNCARCATA CU FRÂNGHII//

Ei, Doica? Îmi aduci frânghii, asa Ti-a spus Romeo?

DOICA:(ZVÂRLIND FRÂNGHIILE PE PODEA)

Dracu' sa ma ia!

JULIETA:Vai! Pentru ce-ti frânga mâinile? Ce este?

DOICA:S-a încheiat zadarnica poveste!

E mort! E mort! E mort! Suntem pierdute!

S-au dus de-a pururi zilele placute!

JULIETA:Îsi bate cerul joc asa cumplit?

DOICA:Nu cerul, ci Romeo s-a grabit Sa savârseasca-o fapta fara nume, Ca pe un bun prieten sa-l razbune.

JULIETA: Vai! Cum ma chinuiesti! Diavol mânios!

Întocmai ca în iad pe-un ticalos Gheena îl munceste! Ce urât!

Romeo, vrei sa spui, s-a omorât?

Raspunde-mi nu! De-mi vei raspunde: da!

O vorba scurta viata mi-o va lua. În vorba-aceasta otrava-atâta zace Ca-în ochii de vipera. Nu-ti dau pace Decât atunci când pot sa te omoare.

si ochii lui de vraja s-au închis, De vie-asezata-în paradis.

De-a fost ucis, raspunde: DA. De nu,

Atunci, o doica, îmi raspunde: NU!

O vorba-adevarata sa-mi dea stire, si-o vor primi cu groaza sau iubire.

DOICA:Cu ochii mei vazutu-l-am ranit.

În pieptul lui viteaz a fost lovit.

O! Bietu-i trup! Însângerat, ranit, si palid, ca cenusa, si mânjit Cu sânge peste tot. Când l-am vazut Am lesinat pe loc si am cazut.

JULIETA: Te frânge, biata inima amara,

si stinge-te, a ochilor comoara.

Lipsiti pe veci de razele de soare, Orbitii ochi vor sta la închisoare.

Prefa-te iarasi, huma trista-în huma,

Nu mai misca. O, moarte! Vino, du-ma Alaturi de Romeo, în sicriu.

Voiesc sa mor, de nu mai este viu.

DOICA: O, Tybalt! Tu, prieten încercat.

Viteze Tybalt. Fi-vei îngropat.

Tu, tinere viteaz, curtenitor, Sfârșitul ti-a fost cutremurator.

JULIETA: Cum? Mortii maturati sunt de furtuna?

Romeo-i mort si Tybalt, ruda-mi buna,

Iubitu-mi var, si el s-a prapadit Alaturi de Romeo, -al meu iubit.

Rasune surla zilei de apoi: Ca ei viteji nu mai gasesti alti doi!

DOICA: Tybalt e mort. Romeo-i surghiunit.

Romeo l-a ucis si a fugit.

JULIETA: Cum? Sângele lui Tybalt l-a varsat

Romeo, care astazi mi-e barbat?

DOICA: Da, l-a varsat! Nenorocire mare!

JULIETA: Cu inima de sarpe, ochi de floare!

A stat cândva un zmeu într-un palat Atât de falnic si de minunat.

Tiran frumos si dusman îngeresc, Un corb cu aripi albe, parca este O scumpa turturica din poveste.

Un miel nevinovat cu colti de lup, Un chip de înger peste-un jalnic trup.

Un ticalos cu chip dumnezeiesc Prin care m-ai facut sa te iubesc.

Tocmai pe dos de ceea ce pareai!

Sfânt blestemat sa-ti fie locu-în rai.

O fire,-în iad raspunde ce faceai

Când trupul lui Romeo-l framântai.

Demonic suflet, trup fermecator, Ajuns în cer în raiul primitor.

S-a mai vazut vreo carte minunata

În piele-atâta de frumos legata Cu-un continut mai vrednic de rusine?

O! Doamne! Cum? Minciuna se cuvine Sa stea într-un castel stralucitor?

DOICA:Barbatii sunt nascuti pentru omor.

Ei n-au credinta, nu au omenie, Nici cinste, nici onoare: doar trufie.

Vicleni, nelegiuiti, lingusitori, Setosi de sânge, vesnic tradatori.

Dar unde-i omul meu. As vrea sa-l chemSa-aduca AQUA VITÆ...
Ce blestem!

Necazurile ma îmbatrânesc!

Pieirea lui Romeo o voiesc!

JULIETA:As vrea sa-ti fie gura blestemata.

Nu! Firea lui, de îngerî framântata N-a fost nascuta doar pentru rusine!

Nici razbunarii nu i se cuvine Pe fruntea lui sa se întipareasca.

Stapâna e pe stirpea omeneasca Cereasca-i frunte plina de onoare.

Ma rusinez de vorbele-mi amare.

DOICA:Cum poti vorbi de-acel ce ti-a ucis

Iubitul var, acum în paradis?

JULIETA:Îl pot vorbi de rau pe sotul meu

De doar trei ceasuri? Singura doar eu Cuvine-se sa te-apar cât mai bine, Nu sa te fac, prosteste, de rusine. De ce l-ai omorât pe varul meu?

Ai fost un ucigas! Dar Dumnezeu

Cunoaste bine ca trufasu-mi var A vr ut sa te ucida-într-adevar.

Întoarceti-va, lacrimi, la izvor.

Caci l-a ucis, ca un aparator Al vietii lui, de el amenintata.

O! Sunt acum cu soarta împacata. Doar sotul meu traieste: l-a ucis Pe Tybalt, care viata i-a proscris.

E singura-mi cumplita mângâiere,

si plâng cu desfatare de durere.

Pacatu-în suflet mi s-a cuibarit:„E Tybalt mort, Romeo surghiunit“.

si zece mii de Tybalt pot sa moara! Osânda nu e grea, dar nici usoara.

Dar moartea-i grea, si fara mântuire.

De este drept ca o nenorocire Nu-i singura, când vine vreodata, Ci-ti face viata mai întunecata, De-i Tybalt mort, nu pot sa-i plâng apoi Pe mama, tata, chiar pe amândoi,

Precum îmi plâng barbatul în surghiun.

Romeo surghiunit! Un gând nebun!

Nu poate sa-l cuprinda mintea mea,

Nimic nu-mi face jalea-atât de grea.

E-un lucru fara tinta, fara scop.

O! Numa-în moarte as putea sa-îngrop Durerea mea.

si nu-i cuvânt s-o spuna!

Dar unde-mi sunt parintii, doica buna?

DOICA:Plâng si-l bocesc pe Tybalt, ruda lor.

Durerea n-as putea sa le-o masor.

Ai vrea sa-i vezi?

JULIETA:Cu lacrimile lor Îsi spala rana,-în timp ce ale mele Cu ele masurate-s mult mai grele.

si-atunci când ale lor se vor usca Din ochii mei, din biata minte-a mea, Nu va putea durerea sa se stinga.

Frânghiile le ia. Aceasta chinga Da, totul de Romeo chibzuit si-acum Romeo este surghiunit!

Din frânghii el voia sa faca-o scara Aievea catre patu-mi de fecioara.

Ca vaduva-fecioara mor acum,

Mireasa de o clipa, mi-a fost dat, În patul nuntii mele, nepatat.

si nu Romeo, ci cumplita moarte De fecioria mea avea-va parte.

DOICA:(RIDICA FRÂNGHIILE)

Ti-l voi aduce, ca într-o poveste,

Pe scumpul tau Romeo, de-unde este.

La fratele Lorenzo-i, în chilie, Diseara-aveti dorita cununie.

JULIETA: (DÂNDU-I UN INEL)De-l vei gasi, sa-i dai acest inel.

Se zbugiuma zadarnic, singurel. E cavalerul meu, cu stralucire: L-astept la cea din urma despartire.

//IES, SEPARAT UNA DE ALTA.//

Scena a III-a

ÎN CHILIA FRATELUI LORENZO. //LORENZO si ROMEO.//

LORENZO:Romeo, vino, frica sa nu-ti fie:

Restristea ti-a adus napasta, tie, si cu ursita rea te-ai logodit.

//INTRA ROMEO//

ROMEO:Ce vesti, parinte? stiu ca-s surghiunit

De principe. Dar cum se mai numeste Nenorocirea care ma pândeste?

Eu n-o stiu înca?

LORENZO: Te-ai obisnuit

Cu soarta rea. De print esti osândit, Cum ai aflat, la nesfârșit surghiun.

Deci s-ar cam cuveni sa pleci, îți spun.

ROMEO: Simt ca-i osânda zilei de apoi!

LORENZO: Va trebui sa vezi tinuturi noi,

Dar nu-ti vei pierde viata. Mai asteapta; Ti se va face-o judecata dreapta.

ROMEO: Surghiunul? Este moarte, nu surghiun.

Pe nimeni nu mai pot sa ma razbun, Ci din Verona trebuie sa plec.

LORENZO: Pe-osânda-aceasta daca ma aplec

Îmi pare blânda. Poti sa pleci oriunde.

ROMEO: Dar inima-în Verona mi se-ascunde

Afara de Verona-i vesnic chin, E purgatoriul, iadul, din senin.

Gonit de-aici, din lume-s izgonit. urghiunul mi-este moartea, negresit.

Când spui SURGHIUN, ma descapatânezi Cu un topor de aur. si nu vezi Ca ma ucide-atâta multumire.

LORENZO: Pacatul tau nu-încapă mântuire.

Pacatul groaznic moarte ti-o aduce, Dar s-a milostivit slavitul duce
Sa schimbe legea, printr-o înlesnire, si ti-a adus miloasa-i mântuire,
În loc de moarte. Nu i-a fost usor, si-i esti acum nerecunoscator!

ROMEO:E chin, si nu-i iertare, pentru mine:

Eu nu-mi pot duce zilele senine Decât unde traieste Julieta.

Din mine face-un ucigas vendetta Din vremuri vechi. Mai poate s-o
priveasca Pe soata mea privirea omeneasca, si chiar un câine, chiar
un soricel, Un dobitoc, oricât de mititel.

O musca pe un stârv încremenita Ca mine-i mult mai privilegiuita.

Caci mâna-i alba poate s-o masoare Pe buza ei zglobie ca o floare
Ea ar putea sa se-aseze-în zbor,

Sa-i fure un sarut fermecator.

Privirile fiindu-i încruntate, Ca un pacat al sarutarii date.

Romeo doar nu poate s-o sarute!

E surghiunit spre tari nestrabatute. Aicea la Verona-s liberi toti, Eu
trebuie sa fug, ca niste hoti. N-ai vreo otrava? Cum as fi dorit Sa-mi
am jungherul bine ascutit.

Prin orice mijloc vreau acum sa mor,

Oricât de josnic. E îngrozitor Sa-aud acest cuvânt de surghiunit

Aci-în Verona! Frate, e cumplit.

Cei ce-l aud, cei ce sunt blestemati Sa mearga-n iad, cât sunt de-
înspaimântati.

N-ai inima, duhovnicul meu bun, De ma zdrobesti cu-acest cuvânt:
„surghiun!“

LORENZO:Asculta-ma, te rog, sarman nebun...

ROMEO:Vrei sa-mi vorbesti din nou despre surghiun?

LORENZO:Vreau sa te fac sa-ti potolesti mânia:

Restristea si-are leac filosofia.

Întelepciunea, lapte, leacul bun, Te-o mântui cu vremea de surghiun.

ROMEO:Mereu, mereu, surghiun! Cât de pustie

Îmi pare-amara ta filosofie!

Filosofia poate sa mi-o aducaAicea pe Julieta? Sa ne duca Pe amândoi de-aici în alt oras? Sa schimbe-osânda printului trufas?

Nimic din toate-acestea n-ar putea Filosofia! Nu-mi vorbi de ea!

LORENZO:Nebunii n-au urechi! E vreo tagada?

ROMEO:Când înțeleptii nu mai stiu sa vada...

LORENZO:Vreau sa te fac, încet, sa-ti vii în minti...

ROMEO:Nu poti vorbi de ceea ce nu simti!

Nu poti sa fii ca mine-îndragostit, În floarea tineretii, si iubit De Julieta, cununat cu ea, si-apoi, doar într-o clipa, soarta rea Pe Tybalt sa-l ucid m-a îndemnat si, fara de masura-înamorat, Sa plec, de teama mortii, în surghiun.

Eu cred ca te-ai purta ca un nebun Asa cum vezi ca fac acuma eu, si n-ai mai crede nici în Dumnezeu:

Ti-ai smulge parul si te-ai tavalit, Masura gropii pentru-a-ti fauri.

//SE AUD BATAI LA USA.//

LORENZO:Acum la usa bate cineva,

De te-or gasi aici, nu vom scapa De-o groaznica osânda, amândoi.

Ridica-te si-ascunde-te, viori.

ROMEO:Nu vreau sa ma ascund, atâta vreme

Cât groaza unei inimi care gemeMa poate-acoperi în ochii lor.

//ALTE BATAI ÎN USA, MAI PUTERNICE//

LORENZO:Auzi! Bat iar! Romeo: te implor,

Te suie în chilia mea îndata, stii ca lucrez acolo...

//ÎN VREME CE ROMEO SE URCA REPEDE PE SCARI, SE BATE
DIN NOU.//

(TARE): Descuiata

Va fi îndata usa. Ai rabdare, Lucram...

Dar cine bate-asa de tare?

De unde esti? Ce vrei? Raspunde-mi mie!

DOICA:Va-aduc de la Julieta o solie!

Lasati-ma sa intru...

LORENZO:(DESCHIZÂNDU-I Usa) Bun venit!

//INTRA DOICA.//

DOICA:O, sfinte frate, bine te-am gasit!

Te rog sa-mi spui, Romeo unde este?

El, mirele Julietei din poveste.

LORENZO:(I-L ARATA) Se zbuciuma pe scânduri,
beat de jale.

DOICA:La fel ca enoriasa dumitale!

Sarmana simpatie în durere!

Fiinta lor e toata numai fiere!

Asa si ea, tot geme si se zbate, Se-azvârle când pe fata, când pe
spate...

(CATRE ROMEO) Ridica-te, te rog, nu sta

Culcat De dragul Julietei: esti barbat!

Se poate sa te pierzi asa cu firea?

ROMEO:Vai, doica!

DOICA:Moartea-încheie si iubirea,
si suferinta...

ROMEO:Cred si eu asa...

Te rog, vorbeste-mi de Julieta mea!

Ce s-a-întâmplat cu ea? M-a blestemat Ca pe un ucigas... care-am
patat Cu-un sânge scump, sub stelele sihastre,

Copilaria fericirii noastre?

Unde-i Julieta? Spune-mi, ce mai face?

Ce spune? Doar în suparare zace?

Vai! Tainica-mi sotie, cu mâhnire, Îsi vede frânta tainica iubire.

DOICA:Nimic nu spune! Plânge si tot plânge,

Cu lacrimi de durere si de sânge.

Se-arunca-apoi pe pat, strigând cu frica:

Vai! Tybalt! si pe urma se ridica,

Strigând: Romeo! si se prabuseste.

ROMEO:O, Doamne! Bietu-mi nume o raneste

Ca o ghiulea tâsnita dintr-un tun, Spre ea ochita de un brat nebun.

De bratul celui ce l-a omorât Pe Tybalt, si o strânge-acum de gât.

Raspunde-mi frate, stii în care parte Se-ascunde-un nume-aducator
de moarte În trupul meu. Mi-l spune, sa-l omor!

//ÎSI TRAGE SABIA.//

LORENZO:(OPRINDU-I, CA SI DOICA, SABIA)

Nu face-acest pacat îngrozitor! Opreste bratul tau nelegiuit!

Nu esti crestin? Nu ti s-au harazit Virtutile nadejdii si credintei?

Te lasi zdrobit în calea suferintei

Ca o muiere? Plângi ca o muiere, si-în cer în loc sa cauti mângâiere,
Te porti cu tine-întocmai ca o fiara. Barbat esti tu? Femeie?

Ce usoara Îti este judecata! M-ai mirat!

Pe tagma mea, de care sunt legat,

Nu te-înțeleg! Pe Tybalt l-ai ucis.

Voiesti sa nu mai intri-în Paradis,

Sa te ucizi, în spaima ta nebuna, si s-o silesti pe aripi de furtuna Pe-
aceea care-atât te îndrăgeşte, si care pentru tine mai traieste, Sa
moara pentru deznadejdea ta!

Te-încumeti, fara rost, a blestema si nasterea-ti, si cerul, si pamântul!

Când toate trei au fost de Domnul Sfântul Când te-ai nascut, spre
bine îndrumate.

si mintea, frumusetea, toate, toate, si dragostea Julietei, le blestemi!

De furia cereasca nu te temi?

Ai daruri multe, ca un camatar, Dar tie ti le-a dat cerescul har.

si-acuma faci din trupul tau frumos Un chip de ceara, fara de folos,
Lipsit de orisicare barbatie, De orisicare fel de vitejie.

Iubirea ti-e un fel de umilinta, Ucizi pe cea ce ti-a jurat credinta, Iar
duhul care îti încununa si trupul zvelt, ca si iubirea ta, A trupului
podoaba, si-a iubirii Nu te-a-îndemnat pe calea izbavirii, Ci arde totu-
în calea lui, precum Ostasul prost preface totu-în fum, Când pulberii
de pusca îi da foc;

Necunoscând ca-i numai un mijloc

În batalie. Haide! Fii barbat!

Îmi spune doica-acum, esti asteptat De draga ta Julieta: ea traieste.

si nu din razbunare te primeşte. Când Tybalt a voit sa te omoare, Tu
l-ai ucis. si afli, cu mirare, Ca-în loc sa fii la moarte osândit, Ai fost de
bunul print doar surghiunit.

Norocul ti-e o binecuvântare, Iar tu-ti bati joc de el, cu nerabdare,
Vrei sa-ti înfrunti si soarta, si iubirea, Când Domnul îi aduce

mântuirea.

Sa bagi de seama: pe aceasta cale, Sfârșitul tu ti-l pregatesti, cu jale, Caci nenorocul tu l-ai cautat, Ca un copil de soarta alintat.

Acum te du-în iatacul Julietei,

Îi potoleste deznadejdea fetei si-o mângâie de-atâta suparare.

Dar Mantova te-asteapta-în departare, Sa pleci devreme, altfel izbutesti Cu straja noastra sa te întâlnești. La Mantova asteapta-apoi, pribeag, Sa-ti dam casatoria în vileag, Cu toti dusmanii tai sa te-împacam, si de la print apoi sa capatam lertarea ta. Vei fi binevenit,

De zece mii de ori mai fericit, Decât pleca-vei, deznadajduit.

Tu, draga doica, du-te înainte. Sa-mi spui mângâietoarele cuvinte Stapânei tale. si, cu-îndemânare,

Sa stie sa-i trimita la culcare Pe toti ai casei, frânti de-atâtea fapte: Sa-si pregateasca sfânta nuntii noapte!

DOICA: Vai, cuvioase frate,-as fi ramas, Cutremurata de-înțeleptu-ti glas Întreaga-noapte-aicea sa te-ascult.

(CATRE ROMEO) Julietei c-o iubesti la fel

de mult Ma duc sa-i spun, rugând-o sa te-astepte.

ROMEO:Muștrarea ei, cu vorbe înțelepte,

Sa-i spui ca i-o astept...

//DOICA VREA SA SE PLECE, SE RAZGÂNDEȘTE, SE ÎNTOARCE, ÎSI SCOATE DIN DEGET

INELUL JULIETEI SI I-L DA LUI ROMEO.//

DOICA:(DÂNDU-I INELUL JULIETEI LUI ROMEO)Acest zalog De dragoste, primește-i-l, te rog.

Sa vii curând, pe-a noptii adiere.

//IESE.//

ROMEO:

(SARUTÂND INELUL)

Acest inel i-o mare mângâiere. Acuma simt, parinte, ca traiesc.

LORENZO:Hai, noapte buna! Du-te!

Te grabesc. Nu astepta când straja se asaza

si pleaca-îndata ce se lumineaza, În alte straie-învesmântat.

Asteapta La Mantova o judecata dreapta.

Prin pajul tau îți voi trimite stiri.

Acuma, rob al aprigei iubiri, De-a pururi legiuite, poti pleca.

Noroc si noapte buna! Mâna ta.

ROMEO:Ma-asteapta-o fericire-atât de mare,

Ca simt ca-i plumb oricare asteptare.

Altminteri, sfânt parinte, n-as plecaAtât de grabnic din chilia ta!

//IESE REPEDE.//

Scena a IV-a

O SALA ÎN PALATUL CAPOLETTO.

//INTRA CAPOLETTTO, SIGNORA CAPOLETTTO SI CONTELE PARIS.//

CAPOLETTTO: Au fost împrejurari atât de triste,

Ca n-am gasit niciun ragaz, signore, Sa-i spunem fetei ce se cuvenea.

Nespus de mult la varul ei tineam, La Tybalt, cum tineam si eu, fireste.

Dar stim ca omul e nascut sa moara... Acu-i târziu... ea nu se mai coboara.

Venirea voastra este-o desfatara si ne-a facut o bucurie mare.

CONTELE PARIS:Fireste, astfel de nenorocire, Nu e prilej temeinic de petire.

Signora, noapte buna. Ar fi bine Copilei voastre sa-i vorbiti de mine.

SIGNORA CAPOLETTTO:Nadajduiesc sa-i pot vorbi pe fata Copilei mele, mâine dimineata, În seara-aceasta jalea o apasa.

CAPOLETTTO: Signore, eu as pune ramasag Ca-i sunteti fetei mele foarte drag.

În toate-o stiu supusa si cuminte.

Signora, treci la ea, mai înainte De-a te culca. si spune-i ca-i petita De conte. si ca ziua potrivita

De nunta ar fi miercuri... Azi ce este?

CONTELE PARIS: E luni...

CAPOLETTTO: E luni? Ar fi fara de veste.

Sa spunem joi. Atuncea, plin de har, O va conduce Paris la altar.

(CATRE PARIS) Esti pregatit?

Nu vrei sa ne grabim?

Vom face-o nunta fara fast, caci stim Ca-ar spune lumea ca putin ne pasa De Tybalt si de moartea-i ticaloasa.

Orisice-ar fi, nu facem nunta mare...Vreo sase, sapte oaspeti, prin urmare.

E de ajuns. Deci, joi, la cununie.

CONTELE PARIS:Chiar joi aceasta zi as vrea sa fie!

CAPOLETTO: Deci joi ramâne nunta. Noapte buna!

(SOTIEI SALE) Sa-i spui Julietei noastre: se cununa Chiar joi. De nunta sa se pregateasca. Te du cu bine, conte!

Sa-mi gateasca Odaia de culcare. E târziu!

Curând se-înalta soarele zglobiu!

//ÎN VREME CE SOTII CAPOLETTO IES PE O UȘA,

CONTELE PARIS IESE PE ALTA.//

SCENA a V a

ÎN REVARSAT DE ZORI. LIVADA PALATULUI CAPOLETTO.

//ROMEO SI JULIETA, ÎMBRATISATI, LA BALCON.//

JULIETA:Cum? Vrei sa pleci?

Te prinde nerabdarea? Nu ciocârlia, ci privighetoarea Cu trilul ei duios, ti-a sagetat Auzul ce-i fireste-îngrijorat.

Ea cânta printre rodii-întreaga noapte.

Iubitule, duioasele ei soapte Le-ai ascultat: a fost privighetoarea!

ROMEO:Nu! Ciocârlia si-a cântat chemarea,

Ca sol rascolitor al diminetii, si nu privighetoarea. Toti drumetii Au si pornit, în liniste deplina.

Pizmasa, vezi o raza de lumina, iubita mea, mijind spre rasarit.

Priveste norii cum i-a risipit.

Opaitele noptii-încet se sting. Pe culmile din zare le înving Opaitele soarelui ceresc.

Ramân si mor, sau, daca plec, traiesc.

JULIETA:O! Nu-i lumina zilei! Nu, iubite!

I-un meteor, pe care ni-l trimite Slavitul soare. Da, un meteor, Prin noapte, ca de torta purtator Spre Mantova, sa-ti lumineze drumul.

Poti zabovi, Romeo, în parfumul Înmiresmat al patului de nunta.

ROMEO:Înfrunt cu desfatare soarta crunta,

si-s fericit sa fac tot ce doresti.

Mai zabovesc sub ochii tai ceresti. Nu-i ochiul diminetii-în zarea sura Ci e a Cynthiei cautaturasi trilurile ciocârliei sfinte Nu si-au rostit divinele cuvinte Departe peste capetele noastre, Ca sa rasune boltile albastre!

Plecarea-i cea mai groaznica otrava si fericirea e doar în zabava.

O, moarte scumpa! Fii binevenita si fa-o pe Julieta fericita.

Nu trebuie sa ne gândim la moarte!

Sa mai vorbim, caci ziua e departe.

JULIETA:Ba pleaca iute. Vine ziua sfânta.

E glasul ciocârliei care cânta, A zilei fermecata melodie.

Spuneai ca-în cântul ei e armonie, Cum poate fi, doar cântu-i ne dezgina!

Cu broasca ea a ochilor lumina Se spune ca-au schimbat-o. Bat-o Sfântul!

De ce nu si-au schimbat mai bine cântul?

Când mâna ta din mâna mea o smulge, Voind venirea zilei s-o divulge.

Te-alunga ca un corn de vânatore...

Vai! Du-te! S-a facut lumina mare. Lumina creste, este tot mai multa!

Romeo, pleaca, pleaca! Ma asculta!

ROMEO:Lumina tot mai multa e pe-afara,

În suflet mi-e-întuneric doar, si para!

//DA BUZNA DIN IATAC DOICA.//

DOICA:Stapâna...

JULIETA:Doica?

DOICA:Urca spre iatac

Signora-în graba mare. Ce sa fac?

Se-înalta zorii. Fiti cu grija mare.

//IESE.//

JULIETA:Cu ziua-în haos viata sa-mi coboare!

ROMEO:Te las! O sarutare! Cea din urma!

//DUPA CE SE SARUTA PATIMAS, ROMEO COBOARA DE LA
BALCON PE SCARA DE

FRÂNGHIE ÎN LIVADA SI RAMÂNE

ÎN FATA BALCONULUI.//

JULIETA:Cu-o sarutare, viata mi se curma!

Stapânul meu si sotul meu iubit, Trimite-mi vesti mereu, necontenit.

Sunt multe zile numai într-o clipa, si viata mea, pe-a visului aripa,
Fugind, ma tem ca voi ajunge, pâna, Sa te mai vad, Romeo, o
batrâna!

ROMEO:Ramâi cu bine! Ti-oi trimite vesti;

si tu la fel, sa-mi spui ca ma iubesti.

JULIETA:Iubitule, ne vom mai revedea?

ROMEO:Nu ma-îndoiesc! Durerea mea si-a ta

Se vor preface-în fragede-amintiri...

JULIETA:O, Doamne! Am urâte presimtiri!

Îmi pari, precum te vad acolo, jos,

C-ai fi cumplitei morti adus prinos!

Esti palid? Poate ochiul meu ma-însala...

ROMEO:si tu, iubito,-mi pari la fel de pala.

Durerea soarbe sângele din vine,

Iubita mea, gândește-te la mine!

/IESE REPEDE.//

JULIETA:

(RIDICA SCARA DE FRÂNGHIE SI-O

ÎMPATURESTE, PLÂNGÂND)

Esti vesnic nestatornica, o soarta, si poate orisicând sa ne desparta
Nepasatoarea-ti nestatornicie;

Dar lumea-întreaga sta de marturie

Ca sotul mi-e nespus de credincios. Sa mi se-întoarca tot asa
frumos Cuprins de-aceeasi vesnica iubire

Din Mantova, nepretuitu-mi mire!

MADONNA CAPOLETTO:(DINAUNTRU) Copila, te-ai trezit
devreme?

JULIETA: Mama,

Atât de dulce glasul tau ma cheama!

Veghezi si-acum, la ceas asa târziu?

Ori te-ai trezit atât de timpuriu?

Dar ce te-aduce, mama,-acum la mine?

//MADONNA CAPOLETTTO INTRA PE BALCON.//

MADONNA CAPOLETTTO:Ce faci, Julieto scumpa?

JULIETA: Nu mi-e bine...

MADONNA CAPOLETTTO:Tot îl bocesti pe varul tau, anume?

Doar n-ai putea sa-l mai aduci pe lume!

Oricât ai plânge. Timpul nu te-asteapta, Nu cred ca-i o purtare înțeleapta.

JULIETA:Dar, scumpa mama, sufar mult, nu crezi?

MADONNA CAPOLETTTO:Poti suferi, dar n-ai sa-l mai revezi Pe cel pierdut...

JULIETA:Nespus de mult ma doare,

si vreau sa-l plâng mereu, fara-încetare.

MADONNA CAPOLETTTO:Copila mea, nu-l plânge-atât pe el Ci faptul ca acel cumplit misel

Ce l-a ucis pe Tybalt mai traieste...

JULIETA:Miselul care... a! Cum se numeste?

MADONNA CAPOLETTTO: Romeo!

JULIETA:(APARTE) E o mare departare Între-un misel si el! (TARE)
Cu îndurare De bunul Dumnezeu ma rog mereu, Sa-l ierte astfel cum îl iert si eu.

Caci nu-i alt om pe lume sa ma faca Mai mult sa plâng...

MADONNA CAPOLETTTO: Fireste, daca

Mai este-în viata-acel nelegiuit.

JULIETA: Cu mâinile-acestea am dorit

Eu singura sa vreau sa ma razbun.

MADONNA CAPOLETTO:As vrea dorinta sa ti-o încunun. —

N-ai grija, ca-l ajunge razbunarea. Sa-i puna o otrava în mâncarea Nemernicului, eu i-am poruncit La Mantova, unui slujbas platit.

Pe urmele lui Tybalt sa-l trimeata, si-atunci, Julieto, fi-vei împacata.

JULIETA:Nu, împacata, mama, am sa fiu,

De-l vad doar pe Romeo... mort sau viu.

Caci inima-mi nu-îndura vreo zabava.

De poti gasi un om sa-i dea otrava,

Cu mâna mea as vrea s-o pregatesc,

S-o verse lui Romeo... cum i-o place,

Sa-l vad dormind un somn de veci, în pace.

Când numele-i aud... si nu-s în stare

Sa-îndeplinesc cumplita-mi razbunare

Pe seama lui, acel ce mi-a ucis

Pe Tybalt, sa-l trimit în Paradis.

MADONNA CAPOLETTO:Sa pregatesti otrava. Eu gasesc Un om ca gândul sa mi-l împlinesc. O veste buna-acum, iubita fata.

JULIETA:În vremi atât de triste, asteptara

Cu drag e-o veste buna. Mama draga S-o spui...

MADONNA CAPOLETTO:Nu-i nimeni sa te înțeleaga

Ca tatal tau de bine... sa voiasca Adânca jale sa ti-o risipeasca.

A pus la cale-asa, fara de veste, În cinstea ta, o gingasa poveste.

Nici mie nu mi-ar fi trecut prin minte...

JULIETA:Când e serbarea? O doresc fierbinte.

MADONNA CAPOLETTO:Chiar joia care vine. Va sosi Frumosul conte Paris, doar îl stii, Un nobil tânar, zvelt si plin de har, Julieto, sa te duca la altar. si tu vei fi, când vom veni acasa De la San Pietro, vesela mireasa.

JULIETA:Ba, pe San Pietro, prea ma luati în graba.

O casnicie astfel nu se-înîngheaba.

Sunt zilele pâna atunci prea scurte; Sa vina mai întâi sa-mi faca curte.

Sa-i spui iubitului meu domn si tata Ca-s tânara, nu pot fi maritata.

si, daca e sa ma marit, voiesc Sa-l iau pe-un om pe care îl urasc,
Mai bine pe Romeo chiar, decât

Pe contele acela mohorât.

Aceasta-a fost povestea pregatita?

MADONNA CAPOLETTO:Chiar tatal tau credea ca te marita.

Soseste chiar acum. si vei vedea

Ce bucurie-i face spusa ta!

//INTRA PE BALCON SIGNORUL CAPOLETTO ÎMPREUNA CU DOICA.//

CAPOLETTO: Când soarele apune, pica roua,

De doua zile fara mila ploua,

Caci fiul preaiubitului meu frate A fost ucis cu-atâta rautate.

Îl plângi mereu, copila? Versi mereu Potop de lacrimi?

Ma întreb si eu De unde-atâtea lacrimi? Ai ajuns Ca marea, cu-un zabralnic nepatruns.

Sarmanu-ti trup lipsit de aparare Se va-îneca în lacrimi amare.

Signora, vreau s-o mântuiesc de jale.

I-ai spus Julietei tot ce-am pus la cale?

MADONNA CAPOLETTO: Signore, prea plecata multumeste.

Sa se cunune însa nu voieste.

Mai bine-ar vrea, decât sa-si dea cuvântul,

Sa fie logodita cu mormântul.

CAPOLETTO: Cum? Cum? Signora, vreau sa-mi lamuresti Copila draga, spune, nu primesti, si nu esti mândra, recunoscatoare Ca iei un sot cu-un rang atât de mare?

Stradaniile noastre au ajuns Sa capete-un asemenea raspuns?

JULIETA: Nu-s mândra, dar sunt recunoscatoare

Ca l-ati facut pe Paris sa se-însoare Cu mine. Dar cu Paris nu voiesc Pe veci de veci sa ma casatoresc.

Din suflet însa eu va multumesc.

CAPOLETTTO: Cum? Cum? Ce logica, si vorbe mari

Credeam de bucurie ca-ai sa sari.

si-acum, Julieta, spui o vorba mare:„Ca n-ai vreo pofta de însuratoare!“.

„Ca nu esti mândra!“ Scumpa mea copila!

Nu-mi multumi, caci nu-ti fac nici o sila,

Sa-ti pregatesti frumoasele picioare

Sa mergi cu Paris joia viitoare.

Altminteri nu ne mai privesti la fata!

Sa nu mai spui o vorba sugubeata.

Am sa te duc eu însumi la altar.

De te împotrivesi, e în zadar.

MADONNA CAPOLETTTO:Signore, ti-ai iesit cumva din minte?

JULIETA:(ÎNGENUNCHIND) Te rog din suflet,

scumpul meu parinte, Copila ta o vorba vrea sa-ti spuna...

CAPOLETTTO: Mai bine sa te spânzuri, esti nebuna!

La catedrala, joi, copila mea.

De nu, pe veci tu nu ne vei vedea.

Sa nu-mi spui nicio vorba. Nu-mi raspunde.

Ma cam mânca mâna... Ce se-ascunde În capsoru-acesta? Fericit
Am fost în ziua când ne-a daruit Înaltul cer un prunc asa frumos.

Dar sunt acum nespus de mânios.

si una-a fost prea mult. Grozav ma tem Ca ne-ai adus la nastere-un
blestem.

Afara, ticaloaso!

DOICA: Cum se poate, Stapâne, sa faci astfel de pacate?

S-o binecuvânteze Dumnezeu,

Dar i-ai vorbit, stapâne, foarte greu!

CAPOLETTO: Ce tot vorbesti, Signora-Întelepciune?

Prudentia, signora, ce ne spune?

Între cumetre ce-s de teapa ta Vorbeste...

DOICA:N-am vorbit cu-o gura rea!

CAPOLETTO: Destul, destul!

MADONNA CAPOLETTO:Esti prea aprins!

CAPOLETTO: Ma face Sa-înnnebunesc, sporovaind ce-i place, De
când ma stiu muncesc si zi, si noapte

Sau chibzuind, sau chiar trecând la fapte,

Ca s-o marit. si-acum, ca i-am gasit

Un sot, un conte-atât de stralucit.

O ruda chiar a casei princiare, Frumos si tânar, neam ales si mare, si plin de însusiri cavaleresti. Un sot cum altul nu poti sa-i gasesti; si vine-acum acest copil netot, Sa-mi spuna: „Nu-l vreau de barbat! Nu pot

Sa ma marit. Prea tânara-s! Ma iarta!“

În loc sa spuna: „Multumesc, o, soarta!“

Nu vrei sa te mariti? Nu? Foarte bine!

Mergi unde-ti place! Nu mai sta la mine!

Sa stii ca nu glumesc! Ea aproape joia.

De vrei sa fii cuminte, sa-mi faci voia!

De esti copila mea ascultatoare, Sa mergi cu Paris la însuratoare.

De nu, poti sa te spânzuri! Sa cersesti!

Sa mori de foame! Sa te pravalesti

Pe uliti. Nu mai vreau sa stiu de tine.

Poti face tot ce crezi ca e mai bine.

Nimic nu-ti las din toata-averea mea!

Am sa ma tin de-aceasta vorba grea!

//IESE.//

JULIETA:Sus, printre nouri, nu-i putina mila,

Sa vada deznadejdea mea umila?

O, mama, scumpa mama, sa ramân O luna înca fara de stapân si
nunta amânati-o luna, pâna...

Ce spun, o luna: doar o saptamâna.

Altminteri patul nuntii mi se face

Chiar în mormântu-în care Tybalt zace.

MADONNA CAPOLETTO:Am încheiat. Poti face ce poftesti.

De azi cu mine n-ai sa mai vorbesti!

//IESE.//

JULIETA:O doica, doica! Ce sa fac? Raspunde!

Fiorul mortii-în suflet îmi patrunde.

În sufletu-mi amarnic si stingher. Mi-e sotul pe pamânt, credinta-în
cer.

Cum ar putea sfintitu-mi juramânt

Sa se întoarca iarasi pe pamânt?

S-ar cuveni ca, parasind pamântul,

Romeo sa-ti trimita legamântul.

Ajuta-ma-în restristea mea cumplita,

Îngrozitoare, deznadajduita,

Iubita doica. Cum se-îndura cerul

În inima sa-mi mânuiasca fierul!

Împovarând o gingasa fiinta

Cu-atâtea griji, cu-atâta suferinta!

Sa-mi spui o vorba buna!

Cum? Niciuna? Astept o mângâiere...

DOICA:N-am niciuna!

Romeo-i surghiunit! Nu are-o stare.

Prinsoare pun pe-întreaga omenire Ca nu se va întoarce spre-a te cere.

Doar într-ascuns. si-atunci sunt de parere Sa-l iei pe mândrul conte de barbat.

E-un om de frunte, nobil si bogat.

Romeo-i un nimic pe lângă el. Cu ochiul lui de mândru tinerel, Ca ochiul unui vultur de frumos, si verde, si nespus de luminos, E Paris rapitor. Afurisita Sa fiu de nu vei fi mai fericita Cu-al doilea, decât cu cel dintâi.

Cu neamul tau mai bine-i sa ramâi.

Romeo-i ca si mort, caci niciodata

Nu poti sa-i fii sotie-adevarata.

JULIETA:Din inima-mi spui astfel de cuvinte?

DOICA:Din inima, din suflet, si din minte.

Sa fiu, de nu cred astfel, blestemata.

JULIETA:Amin!

DOICA:Nu esti de nimeni ascultata...

JULIETA: Voiam sa fiu de tine mângâiata,

Caci sunt cumplit de neajutorata.

Te du si-i cere mami-îngaduinta

La fratele Lorenzo în chilie si sa-i supun pacatul, cu credinta Ca-l va ierta: l-am suparat pe tata si-i cer sa-mi deie sfânta dezlegare.

DOICA: Prea bine faci. Ma pregatesc. Sunt gata!

//IESE.//

JULIETA: (SINGURA) Batrâna rea si neînduratoare!

Pacat mai mare nu-i decât cuvântul Sa-mi calc cu miselie juramântul!

Nu poate fi! Sau sa-l vorbesc de rau Pe sotul meu si sa-l primesc pe-al sau.

Pe sotul meu iubit si scump, pe care îl pretuia batrâna vrajitoare Cu vorbe-asa frumoase! Sfetnic rau!

Nu mai ascult pe veci de sfatul tau.

La pustnic poate aflu ajutor.

De nu, o, Doamne! Da-mi puteri sa mor!

//IESE.//

Actul al IV lea

Scena I

ÎN CHILIA FRATELUI LORENZO.

//INTRA LORENZO SI PARIS.//

LORENZO:

Cum? Joi? Atât de iute-i foarte greu!

CONTELE PARIS:Asa vrea Capoletto, socrul meu.

Eu sunt îndrăgostit, cât mai curând

As vrea sa ma însor cu Julieta.

LORENZO:Dar nu stiti înca ce gândeste fata.

Nu-i drumul drept acesta, nu-mi prea place.

CONTELE PARIS:Ea-si plânge înca varul, fara margini.

Nu i-am vorbit prea multe de iubire.

Nu râde-în casa lacrimilor Venus!

Dar total ei, intrat la griji, vazând-o Atât de stăpânita de durere,
Prevazator, vrea sa grabeasca nunta Spre-a potoli acest potop de
lacrimi si toate câte-acu-în singuratate, O macina, vor fi înlaturate
Intrând în lume.

Iata ce ne face Sa n-amânăm aceasta cununie.

LORENZO:(APARTE) O! De n-as sti ca trebuie-amânata!

//INTRA JULIETA.//

(TARE) Privește, conte, vine signorina

În chilioara mea.

CONTELE PARIS:Bine-ai venit,

Sotia si stapâna mea de-a pururi.

JULIETA: Acestea, conte, dupa cununie.

CONTELE PARIS:Joi vor putea, si trebuie, sa fie!

JULIETA:Ce trebuie va fi!

LORENZO:Fara-îndoiala.

CONTELE PARIS:Veniti la spovedanie, signora?

JULIETA:Ca-mi este drag eu voua nu v-ascund.

CONTELE PARIS:Nici lui nu-i veti ascunde ca vi-s drag.

JULIETA:De-as da raspuns, m-as spovedi chiar voua.

CONTELE PARIS:Sa nu-i ascundeti daca va sunt drag.

JULIETA:De i-o voi spune când veti fi plecat

E mai de pret decât v-as spune-o-în fata.

CONTELE PARIS:Vai, suflete îndurerat, vi-e fata De lacrimi grele
neîncetat brazdata.

JULIETA:N-am izbutit, prin lacrimile mele,

S-ajung sa fiu la fata mai frumoasa,

si pâna-acum o soarta prea geloasa

Mi-a dat un chip urât si fara ele.

CONTELE PARIS:Aceste vorbe fara de masura

Nici lacrimile voastre nu le-îndura.

JULIETA:Nu ma vorbesc de rau deloc pe mine

Nici nu vreau a ma face de rusine.

CONTELE PARIS:Dar chipul vostru e acum al meu

si-l mâniati, mintind, pe Dumnezeu.

JULIETA:Se poate, chipul nu mai este-al meu.

(CATRE LORENZO) Ai vreme-acum,

cucernice parinte?

Sau vin pe la vecernie, pe seara?

LORENZO:Am vreme-acum, fiica mea-întristata.

(CATRE PARIS): De mine doar ea fi-va

ascultata.

CONTELE PARIS:Sa ma pazeasca Dumnezeu sa tulbur Evlavia,
Julieta, dimineata

De joi, în zori, veni-voi sa te tulbur.

Adio, pâna-atunci. Un sfânt sarut.

//O SARUTA PE FRUNTE si IESE ÎNSOTIT DE LORENZO.//

JULIETA:O! Vino-acum, duhovnice smerit,

Sa plângi cu mine: Totul s-a sfârșit!

LORENZO:Îți stiu, Julieto, jalnica mâhnire.

Da, am aflat-o, si sunt scos din fire,

Joi trebuie, cu sufletul amar, Sa-l însotesti pe Paris la altar.

JULIETA:O! Taina de-ai ajuns a mi-o afla,

Sa-mi spui si cum o poti împiedica. Întelegciunea ta de nu gaseste
Vreun mijloc bun, atunci mi-l întaresta Pe cel aflat de mine, sfinte
frate:

//TRAGE UN PUMNAL DIN SÂN.//

Acest pumnal ma mântuie de toate.

Caci inima mi-a fost de Dumnezeu Cu-aceea-a lui Romeo, sotul
meu, Unita-în cer, precum si pe pamânt.

Tu mâinile, cu harul tau cel sfânt, Ni le-ai unit.

Asa ca, mai-înainte Sa frângem niste sfinte legaminte, Mai înainte ca
aceasta mâna Sa strângă alta inima, pagâna, Sau inima-mi, de-a
pururi credincioasa

Sa savârseasca fapta ticaloasa Spre-o inima straina sa se-îndrepte,
De nu gasesti mijloace înțelepte,

Atunci, între iubirea legiuita si orisice-încercare rau gândita, Acest
pumnal cu fete-însângerate Va face singur, tuturor, dreptate.

De nu gaseste-întelegciunea ta O cale pentru deznadejdea mea; De
nu-mi gasesti, cinstita, o scapare, Chiar daca-ar fi o nobila-încercare,
Atunci pumnalul, ma sileste soarta, Spre Cerul Sfânt îmi va deschide
poarta.

Deci vino-mi, daca poti, într-ajutor. În deznadejdea mea, tânjesc sa
mor.

LORENZO:Opreste, fata mea. Întrezaresc

Un mijloc doar, ca sa te mântuiesc.

O fapta poate deznadajduita, Dar daca-ai tai acuma te marita Cu Paris, si ai vrea sa te omori, Eu cred ca ai primi de mii de ori Mai bine-o moarte pusa-încet la cale

si care te va apara de jale si-ti va îngadui în scurta vreme Ca din Verona, fara a te teme Spre Mantova sa pleci, sa-l întâlnești Pe-un sot pe care-atâta îl doresti.

Ramâi astfel cu cinstea nepatata, Primind o moarte neadevarata.

Te-încumeti oare sfatul sa-mi primești?

JULIETA: Parinte, -s gata, daca-mi poruncești,

Decât sa-l iau pe Paris de barbat,

Sa ma arunc din turnul înaltat În casa noastra. Merg pe drumuri mari De-a pururi bântuite de tâlhari.

Sa ma ascund la serpii veninosi, Sa stau în cusca ursilor pletosi.

Ma-închide noaptea-într-un cavou cuoase, Ce-i pardosit cu scafârlii hidoase si putrede ciolane. Un cuvânt, Sa ma cobor de vie în mormânt.

Ma înfior sa le-am în amintire, Dar fara spaima, fara sovaire Le-as face, sa ramân, neprihanita, Oricât as fi de rude chinuita, Sotia scumpa-a dulcelui meu mire.

LORENZO: Atuncea du-te, vesela, acasa,

si spune-le ca vrei sa-i fii mireasa Lui Paris, joi. si poimâine, stii bine, E miercuri. Sa fii singura, cu tine, Poimâine seara, miercuri, în iatac.

În sipul acesta e, de somn, un leac,

Un suc de ierburi. E adormitor.

Tu vei simti prin vine un fior. Iar pulsul tau va înceta sa bata.

Caldura în raceala-o fi schimbata.

Pe-obraji toti trandafirii-ti vor pali,

Întocmai ca si cum n-ai mai trai Ca palida cenusa va cadea Pe-a ochilor ferestre o perdea.

Ca moartea, când urmeaza-o grea durere, Tot trupul tau, lipsit de mladieri, Va-întepeni, parând ca-i înghetat, Icoana-a mortii cu adevarat.

Te vei trezi, ca dupa-un somn usor,

Cum face acest suc adormitor, Doar peste doua zile.

Dimineata, Când mirele va vrea sa-ti vada fata, Tu vei zacea ca moarta. si apoi, Asa cum este datina la noi, Te-or duce, în sicriu, descoperita,

În rochie de mireasa-împodobita,

În cripta Capoletto. Îi voi scrii, Mai înainte de a te trezi La Mantova. Romeo va afla si va veni îndata sa te ia La Mantova cu el, ca pe-o mireasa.

Scapa-vei deci de-o soarta ticaloasa.

Doar nestatornicia femeiasca Mi-ar face planul sa nu izbuteasca.

si spaima. stiu ca nu e prea usor Sa sorbi un suc atât de-adormitor.

JULIETA: O, da-mi-l, da-mi-l! Nu-mi vorbi de teama.

LORENZO: Ia-l miercuri seara deci, de buna seama.

Esti hotarâta. Fi-vei mântuita, si-alaturi de Romeo, fericita.

Eu voi trimite neîntârziat, Sa fie si Romeo înștiintat, La Mantova. Un frate chiar acum Îl caut si îndata-l pun pe drum.

JULIETA: Parinte, plec. Iubirea-mi da putere.

Îti multumesc. si-ti spun: La revedere!

//IESE.//

Scena II

O ÎNCAPERE ÎN PALATUL CAPOLETTTO.

//INTRA SIGNOR CAPOLETTTO, SIGNORA CAPOLETTTO,

DOICA SI DOI SLUJITORI.//

CAPOLETTTO: (ÎI DA ÎNTÂIULUI SLUJITOR O HÂRTIE)

Tu sa-i poftesti pe toti oaspetii al caror nume sta scris pe aceasta hârtie.

//SLUJITORUL IA HÂRTIA SI IESE.//

(CELUI DE-AL DOILEA SLUJITOR): Tu, baiete, du-te-în târg si tocmeste-mi douazeci de mesteri bucatari.

AL DOILEA SLUJITOR:Niciunul din ei nu se va lasa pe tânjeala, stapâne.

Îi voi pune la încercare, sa gateasca, si am sa vad daca-si vor linge pe urma degetele.

CAPOLETTTO: Cum îti vei da seama în chipul acesta de destoinicia lor?

AL DOILEA SLUJITOR:Pai, stapâne, bucatarul care nu se pricepe sa-si linga degetele ar fi un bucatar de rând.

N-am nevoie de bucatari de rând.

CAPOLETTO: Foarte bine. Du-te.

//IESE AL DOILEA SLUJITOR.//

E timpul scurt, si-o sa lipseasca multe. (CATRE DOICA) Julieta-i la duhovnic, s-o asculte?

DOICA:Da.

CAPOLETTO: Fra Lorenzo stie câteodata

Pe calea dreapta pe-o-încapatânată S-o îndrumeze...

//INTRA JULIETA.//

DOICA:Vai! Ce fericita si vesela se-întoarce, spovedita!

CAPOLETTO: Copila îndaratnica, pe unde mi-ai ratacit?

JULIETA:Cu drag îti voi raspunde.

Am fost acolo, preaiubite tata Unde-ascultarea este învățată

Acolo mi s-a propovăduit

(ÎNGHENUNCHEAZA): Cât de amarnic am

pacatuit Împotrivindu-ma poruncii tale

Iubite tata. Vin cu mare jale Sa-ti cad, pe veci supusa, la picioare, Ca sa ma ierti. Voi fi ascultătoare.

CAPOLETTO: (VESEL, CATRE DOICA) Sa-i spuneti cât de mare-i bucuria Lui Paris. Facem mâine cununia.

JULIETA: L-am întâlnit pe conte în chilia

Duhovnicului. Mi-a vestit solia.

I-am aratat ca-o crestere aleasa Ar putea face cu iubirea casa.

CAPOLETTO: Ridica-te! Îmi pare-atât de bine!

Te porti acum precum ti se cuvine.

(DOICII) Pe conte mi-l chemati la

mine-îndata!

//DOICA FACE SEMN UNUI SLUJITOR, CARE IESE.//

Acest duhovnic, minte luminata, S-ar cuveni, pe viul Dumnezeu,
Blagoslovit de tot orasul meu

JULIETA: Sa vii cu mine, doica, în iatac,

Caci fara tine nu stiu ce ma fac Sa pregatim gatelile cu care Voi
merge la altar în ziua mare.

MADONNA CAPOLETTO:Nu-i înca joi. Sunt doua zile doar.

CAPOLETTO: Ba du-te: mâine mergem la altar.

//JULIETA IESE, ÎNSOTITA DE DOICA.//

MADONNA CAPOLETTO:

Merinde stii ca nu avem destule Se lasa noaptea...

CAPOLETTO: Vindem ceva scule.

Sa iasa struna totul. Stralucita Pe Julieta o voiesc gatita. La noapte
nu mai dorm.

Când vad lumina Voi face, mâine, eu, pe gospodina.

Cum? Niciun slujitor la îndemâna?

Ma duc la conte. O miloasa zâna Sa facem nunta mâine hotaraste.

Julieta mea frumoasa ma iubeste.

Sunt sprinten, si vars lacrimi fierbinti,

De când copila si-a venit în minti!

//IES.//

Scena a III-a

//IATACUL JULIETEI, CARE INTRA ÎMPREUNA CU DOICA.//

JULIETA:(ALEGÂND O ROCHIE)

Da, rochia-aceasta este mai frumoasa Fii buna, draga doica, si ma lasa În noaptea-asta singura. stii bine Ca cerul poate cere de la mine Umila pocainta. Ce-am facut

E un pacat cumplit... de necrezut.

E viata mea nespus de zbuciumata Osânda-mi se cuvine, nu rasplata.

Pacatul meu e-atât de-îngrozitor, De n-o sa-mi vina ceru-într-ajutor, Ca sta-voi în genunchi o noapte-întreaga...

//INTRA MADONNA CAPOLETTTO.//

MADONNA CAPOLETTTO:Esti obosita-acum, copila draga.

Nu ai nevoie de-ajutorul meu?

JULIETA:Nu, mama, ci ma rog de Dumnezeu.

Am tot ce se cuvine ca mireasa. Vreau sa ma rog. si, daca vrei, ma lasa În noaptea-aceasta singura. Cu tine O ia pe doica. Faceti totul bine.

Caci totul s-a facut cu-atâta graba...

MADONNA CAPOLETTO: Hai, doica, mai avem destula treaba. si s-o lasam pe Julieta, care Voieste sa se duca la culcare. Cu drept cuvânt. Fetito, noapte buna!

//MADONNA CAPOLETTO IESE ÎMPREUNA CU DOICA.//

JULIETA:(SINGURA) Adio, mama! Soarta rea, sau buna, Mai stie daca ne vom revedea.

Simt reci fiori în toata fiinta mea. Încet, încet, simt trupul cum îngheata, Voi fi ca moarta mâine dimineata... Sa le mai strig!

Sa-mi caut mângâierea? Mi-ar trebui!

(STRIGA) O! Doica! Nu! Durerea!

Ma-îndeamna-acuma singura sa-mi joc Un rol... un nenoroc sau un noroc.

Tu, tainic sip. Ciudat amestec, care, De mâine n-o avea nicio urmare, M-or duce mâine-atunci la cununie!

Nu! Nu! Aceasta n-ar putea sa fie.

(ASEZÂND PUMNALUL LÂNGA EA)

Tu stai aici! Dar daca-i vreo otrava?

Calugarul, în spaima lui grozava Ca ce-a facut va fi descoperit, Cu viclenia lui m-a otravit!

Ma tem ca este-asa... ca-i un nemernic...

Dar spun cu totii ca-i un om cucernic!

Dar daca eu, culcata-într-un sicriu În cripta noastra, ma trezesc târziu, Sau poate prea devreme.. mai-înainte Sa vina, cautând printre morminte, Romeo sa ma mântuie? Trezita În cripta mea voi fi înabusita Sub bolta, unde groaznicul miros

Nu-i risipit de vântul sanatos. si gândul mortii-în mintea-mi înviata Ma va trezi în noaptea înghetata, Într-un cavou în care-s îngropati Din neamul meu, atât de multi barbati,

si Tybalt, de cinci zile îngropat!

În giulgiu-i alb si-atât de-însângerat!

Va fi atuncea clipa de apoi!

La miezul noptii, duhuri si strigoi Atunci, se spune, ratacesc sub luna, si-i prind pe morti în hora lor nebuna!

Asa se-întâmpla si cu-o matraguna Când, dezgropata, sa te chinuiasca, Ea cauta sa te înnebuneasca. O! Daca plina-atunci de suferinti, Îmi voi iesi, naprasnica, din minti,

Voi smulge-un os al unui vechi strabun,

si-l voi zdrobi de creieru-mi nebun!

Pe Tybalt parca-l vad, al carui duh

L-alearga pe Romeo prin vazduh.

Stai, Tybalt! Vin, Romeo! Te-oi vedea!

Beau sipu-acesta-în sanatatea ta.

//SOARBE CONTINUTUL SIPULUI SI SE ARUNCA PE PAT, AVÂND GRIJA SA TRAGA PERDELELE POLOGULUI ÎN

JURUL TRUPULUI EI.//

Scena aIVa

O SALA MARE ÎN PALATUL CAPOLETTO.

//INTRA MADONNA CAPOLETTO SI DOICA.//

MADONNA CAPOLETTO:

la cheile si scoate mirodenii.

DOICA:Mi-au mai cerut curmale si gutui.

Le trebuie sa faca prajituri.

//INTRA CAPOLETTO.//

CAPOLETTO: Hai, dati-i zor! Cocosul a cântat

A doua oara. Clopotu-a sunat

Utrenia. Sa pui, te rog, fripturile pe foc,

Economie n-ai sa faci deloc, Preabuna Angelico.

DOICA:Mergi îndata

si culca-te, stapâne. Tulburata

Ti-e mintea. Ai vegheat o noapte-întreaga!

CAPOLETTO: Dar câte nopti pe lume, doica draga, Eu n-am vegheat?

si uneori a fost O pricina destul de fara rost.

si n-am cazut la pat! Auzi tu, puica?

MADONNA CAPOLETTO:stim bine ca-ai cam fost o nevastuica La vremea ta. Ai vrut sa faci priveghe:

Veghea-vom noi sa nu mai stai de veghe.

CAPOLETTO: Vrei sa te-arati, cât vei trai, geloasa?

//IES SIGNORA CAPOLETTO si DOICA. INTRA TREI-PATRU SLUJITORI CU FRIGARI, BUSTENI si COSURI CU

MÂNCARE.//

Baieti, ia spuneti, ce-ati adus în casa?

ÎNTÂIUL SLUJITOR:E pentru bucatar, Maria Ta! Nu stim ce-ar fi...

//(IESE.)//

CAPOLETTO: (ALTUI SLUJITOR)

Ia sa ne-aduci câtiva Busteni uscati. Pe Peter sa-l aduci, El stie unde se gasesc butuci.

AL DOILEA SLUJITOR:Stapâne, Peter are alta treaba. Butucii vi-i aduc si eu, degraba.

CAPOLETTO: Îmi place ce mi-ai spus, fecior de lele. Stapân pe toti butucii casei mele Vei fi de azi. Vezi, zorile mijesc, Soseste ceasul nuntii. Socotesc Ca Paris va aduce lautari Cum a fagaduit...

(SE AUDE MUZICA AFARA.) La zile mari Sunt bineveniti.

(STRIGA) Signora! Doica! Îndata Treziti-o pe iubita noastra fata.

Pe Paris îl voi tine eu de vorba... Se-aude si un sunet de teorba. Hai, repede, ca mirele-a sosit.

Treziti-mi fata! Hai! M-ati auzit?

Scena aVa

IATACUL JULIETEI, ADORMITA. //INTRA DOICA.//

DOICA:Trezeste-te, fetito! Mielusea!

Hai, Julieta, mielusica mea!

Trezeste-te, fetita somnoroasa!

Odorul meu! Trezeste-te, mireasa!

Cum? Nicio vorba? Vrei sa te-odihnesti O saptamâna? stii tu ce
patesti În noaptea-asta... si-alte nopti de-a rândul Frumosul Paris-mi
stie bine gândul...

O, Doamne iarta! Maica preacurata!

Cum doarme! Mai adânc ca niciodata!

Se cade s-o trezesc. Stapâna,-ai vrea

Din pat sa vie Paris sa te ia?

Desigur ca te va înspaimânta!

Pun ramasag ca va fi chiar asa!

//DA LA O PARTE PERDELELE DE LA POLOG.//

Ce este asta? Doarme îmbracata?

Nu s-a trezit de când a fost culcata?

Stapâna! Julieto! Ajutor!

Stapâna mea e moarta! Vai! De dor! O!

Zi de jale! Cum de m-am nascut

! Odorul meu! Odorul! L-am pierdut!

Aduceti AQUA VITÆ! Vai, stapâne!

Signora! Conte! Cine mai ramâne?

//INTRA MADONNA CAPOLETTO.//

MADONNA CAPOLETTO: Ce zarva se aude?

DOICA: Zi cumplita!

MADONNA CAPOLETTO: Ce s-a întâmplat?

DOICA: Priviti-o, neclintita, Cum zace-n pat.

MADONNA CAPOLETTO: Copila mea? Nu-i bine! Trezeste-te, sau mor si eu cu tine!

Vai! Ajutor! Chemati într-ajutor!

//INTRA CAPOLETTO.//

CAPOLETTO: Ei, mirele-o asteapta, plin de dor! Aduceti-o mai iute!

DOICA: Nu se poate!

E moarta, moarta! De i-ar fi iertate Pacatele!

MADONNA CAPOLETTO: O, soarta blestemata!

CAPOLETTO: Ce este? Vreau s-o vad! E înghetata!

De multa vreme sângele i-a stat si de pe-aceste buze a zburat De mult caldura vietii. Grozavie!

Pe cea mai alba floare din câmpie

S-a abatut o iarna timpurie.

DOICA:O, ceas amar!

MADONNA CAPOLETTO:O, zi nenorocita!

CAPOLETTO: O, soarta crunta si nefericita!

M-a doborât de-a pururi lovitura:

Îmi leaga limba si-mi închide gura!

//INTRA, SUIND DE JOS, FRATELE LORENZO, ÎNSOTINDU-L PE
PARIS, CARE A URCAT CU

LAUTARII LUI.//

FRATELE LORENZO:E gata de biserica mireasa?

CAPOLETTO: Sa mearga da, dar nu-si mai vede casa!

(CATRE CONTELE PARIS):

Iubitul meu, naprasnica ursita! Mireasa ta a fost, cum vezi, petita De-
al mortii înger, care-a vrut sa moara În toata stralucirea-i de fecioara.

Mi-e ginere, si mi-e mostenitor. El mi-a luat copila, iar eu mor.

Prin blestemata hotarâre-a soartei,

Ramâne-avere, nume, totul, moartei!

CONTELE PARIS:O! Cât de multa vreme m-am gândit La ziua-
aceasta! Doamne! Sunt zdrobit!

MADONNA CAPOLETTO:Privelistea aceasta ma-îngrozeste!

O Doamne, doamne, doamne! Mântuieste!

Ce moarte cruda, înspaimântatoare!

Doar un copil sa ai, pe lumea mare. Un biet copil, ce ma iubea
nespus si moartea cruda mi l-a smuls! S-a dus!

DOICA: O zi de jale! Vai! Ce zi de jale!

Cum nu mi-ai rasarit nicicând în cale!

Zi blestemata! Zi afurisita! Zi ticaloasa! Zi nelegiuita!

Nicicând o zi atâta de cumplita N-a fost de soarta crunta-asa ursita!

CONTELE PARIS: O, moarte! Ti-ai batut de mine joc M-a covârsit
cumplitul nenoroc. M-a coplesit vicleana-ti uneltire, M-a covârsit în
deznadajduire!

CAPOLETTTO: O, zi-înspaimântatoare, zi cumplita, Ai risipit o viata
pregatita

Sa mearga-n straie albe de mireasa

La catedrala, si apoi acasa.

Copila mea! Sarmana mea copila!

Mi-e sufletul însângerat de mila!

Copila mea e-în groapa-acum, în groapa!

Cu ea si viata mea încet se-îngroapa!

FRATELE LORENZO: Voi, oameni buni, destul cu-atâta jale.

Nu-i deznadejdea cea mai buna cale Spre care ne îndeamna cerul
sfânt.

El a trimis un înger pe pamânt.

si-acum pe înger-l cheama înapoi.

E-în cer acum, si nimeni dintre noi Nu-l poate-învinui de dusmanie.

A vrut copila-în ceruri sa si-o tie!

Voi n-ati putut, aici, s-o tineti vie!

Dar cerul sfânt o tine-o vesnicie!

Voi i-ati dorit o-înalta propasire si-acuma va ramâne-în amintire.

Dorinta voastra cea mai scumpa-a fost

S-o ridicati mai sus; si fara rost Acum o plângeti, când s-a înaltat
Spre paradisul binecuvântat.

Ati îndragit-o-aicea, pe pamânt,

si-acuma s-a-înaltat spre cerul sfânt!

Copila care vrea sa se marite

si zile lungi sa-i fie harazite

În casnicia-i vesnic fericita

Socot ca mult mai rau e osândita

Decât aceea care-i norocoasa si care moare tânara mireasa.

Pe lesul ei sa presarati din plin,

Cum i-obiceiul, foi de rozmarin

si crini din toate mâinile-aruncati.

Apoi la catedrala s-o purtati,

Pe ulite purtând-o de acasa

În alba ei podoaba de mireasa.

Desi sa plângem porunceste firea,

Unim înțelepciunea cu iubirea.

CAPOLETTO: Tot ce am pus la cale pentru nunta

Slujeste-acuma pentru-o moarte crunta În loc de strune, clopote-au sa sune, În jalnicul alai de-îngropaciune.

În loc de veselie, jale crunta, si bocete, nu cântece de nunta.

Azi toate, toate, si-au schimbat menirea si-si cauta, în ceruri, mântuirea.

Cununa de mireasa sade-acum Pe un cosciug, spre cel din urma drum!

FRATELE LORENZO:Va pregatiti de-alaiul funerar. Signore, sa va ajute Sfântul Har.

Signora, conte Paris. Ceasu-i sfânt: Sa va-însotiti copila la mormânt.

Nu mai stârniti a cerului mânie.

Ci faceti-va-întreaga datorie!

//IES CAPOLETTO, SIGNORA CAPOLETTO, PARIS si FRATELE LORENZO.//

//ÎNAINTE DE A PARASI IATACUL JULIETEI, TOTI PRESARA CRINI SI FIRE DE ROZMARIN

PE LESUL JULIETEI SI TRAG PERDELELE POLOGULUI.//

ÎNTÂIUL LAUTAR:Acum, fratilor, nu mai avem altceva de facut decât sa ne luam dibelele si s-o stergem din casa aceasta a mortii.

DOICA: Flacailor, puteti porni pe-o cale; În casa asta prea e multa jale!

ÎNTÂIUL LAUTAR: (CERCETÂNDU-SI LAUTA CU O STRUNA RUPTA) Dar lucrurile pot sa se îndrepte...

//ÎN VREME CE DOICA IESE PE O PARTE, INTRA PETER.//

PETER: Voi, lautari, cu vorbe înțelepte,

Cântati-mi, pentru cea din urma oara,

Romanta: „Mântuita inimioara!“.

De ma iubiti, cântati-o chiar acum.

ÎNTÂIUL LAUTAR: De ce romanta asta?

PETER: Totu-i scrum

În inima-mi sarmana! Este plina

De jale. Numai muzica ma-alina.

Cântati-o cum se cânta un prohod...

ÎNTÂIUL LAUTAR: Noi nu cântam prohoade, nici Irod.

PETER: Prin urmare, nici pomeneala sa cântati?

ÎNTÂIUL LAUTAR: Nu.

PETER: Atunci am sa va dau voua...

ÎNTÂIUL LAUTAR: si ce anume vrei sa ne dai?

PETER: N-am sa va dau bani, pe cinstea mea, ci o batjocura. Am sa ma port cu voi ca si cum

ati fi dintre menestreli.

ÎNTÂIUL LAUTAR:Atunci ne vom purta cu domnia-ta de parca ai fi un rândas.

PETER:(TRAGÂNDU-SI SATÂRUL) Atunci am

sa-mi înfig si eu satârul de rândas sub

scafârliia dumitale. Nu v-am cerut sa

apasati pe clapele negre. Dar eu am sa va

trag la DO-uri, la RE-uri, la

FA-uri si alte note de notat acum.

LAUTARUL:Pai, daca te pricepi sa ne tragi la RE-uri si la FA-uri, dumneata ne vei da note noua.

AL DOILEA LAUTAR:Pâna una alta, da-ti satârul ala la o parte si fa-ne mai bine sa stim daca esti om de duh.

PETER:Aha! Aveti pofta sa va încontrati cu duhul

meu? Am sa va iau la trânta cu duhul meu de fier. Cât despre satârul acesta taios, îl dau la o parte.

Va rog sa-mi raspundeti ca oamenii.

(CÂNTA): Când inima-i ranita de durere,

Când sufletul si gândul ti-s pustii,

Tu, muzica, prin sunete-argintii,

Stârnești în minte-o frageda placere. stiti voi, flacai, de ce pomenesc de „sunete argintii“?

la sa vedem daca stii de ce, mestere Matei Mate-fripte?

ÎNTÂIUL LAUTAR:Pai, signore, fiindca argintul are un sunet nespus de frumos.

PETER: Strasnic! Tu ce parere ai avea, Hugo Lauta?

AL DOILEA LAUTAR:Eu as crede ca „sunet de argint“ înseamna ca viorile lautarilor suna pentru bani de argint.

PETER:si asta-i buna! Ce parere mai ai si tu,

Simioane Inima-de-vioara?

CEL DE-AL TREILEA LAUTAR:Pe cinstea mea daca stiu ce sa-ti raspund!

PETER:Va cer iertare la toti. Doar ati venit aici sa-i trageți cu arcusul. Se spune „sunetele

argintii ale muzicii“, pentru ca lautarii

primesc bani de argint, si nu de aur,

pentru osteneala lor.

Prin sunetele tale argintii

Esti, muzica, prilej de bucurii!

//IESE CÂNTÂND.//

LAUTARUL:Cine naiba o mai fi si ticalosul acesta înputit?

AL DOILEA LAUTAR:Duca-se dracului sa se spânzure.

Hai sa plecam de aici si sa asteptam când se va înapoia alaiul funerar.

Ne vor da doar si noua ceva de mâncare. De pomana...

//IES TOTI.//

ACTUL al V-lea

Scena I

O ULITA LA MANTOVA, SE ÎNSEREAZA. //INTRA ROMEO.//

ROMEO:Azi am avut un vis magulitor

Prin somn, dar poate-o fi amagitor.

Caci se facea ca Doamna mea, iubirea,

sedea pe-un tron, si-si arunca privirea

Spre mine doar. De-atuncea am simtit Întreaga zi, ca visu-i împlinit,
si ca ma-înalta-un duh ametitor Încet spre ceruri, fara sa cobor, Cu
gânduri fara seaman de voioase.

Sotia mea, cu gânduri mângâioase

Se înalta spre mine. Însa eu Eram ajuns pe veci în Empireu, O, vis
ce face mortii sa gândeasca!

Sarutul ei, suflarea-i îngereasca

Mi-a dat atâta vlagă! M-am sculat

Din morti, în vis, precum un Împarat.

Ce dulce, Doamne, poate fi iubirea,

De vreme ce tresari la amintirea

Iubitei si-a saruturilor ei.

Ce fericita-i umbra dragostei!

//INTRA BALTHASAR, ÎNCALTAT CU CIZME.//

Ce vesti de la Verona, Balthasar?

Nu mi-a trimis, cu cuviosu-i har, Vreun ravas?

Sotia mea ce face? Parintii mei? Julieta are pace?

Te-întreb din nou, caci stii ca pentru mine

E rau daca Julietei nu-i e bine.

BALTHASAR: Pe giulgiu-i alb toti îngerii coboara.

Îi doarme trupu-în cripta-i seculara,

si sufletu-i se-înalta-acum, usor,

Spre-o bolta-în care nu e niciun nor.

Sub bolta am vazut cum au culcat-o,

si cea din urma slava toti i-au dat-o.

si-am alergat aici sa te vestesc

Ca s-a-înaltat din iadul pamântesc.

Stapâne, stiu ca vestea mea te doare,

Dar tu mi-ai dat aceasta-însarcinare!

ROMEO: Asa! Atunci cumplit va blestem, stele,

La voi e sufletul sotiei mele.

stii unde stau. Cerneala si hârtie.

Diseara vom pleca la datorie.

BALTHASAR: Te rog, stapâne, stai. Mai ai rabdare!

Privesc spre tine cu îngrijorare.

Privirile-ti sunt palide,-încruntate,

si ochii tai lucesc cumplit. si poate

Ca pui la cale-o fapta sângeroasa.

ROMEO:Ba nu, te-înseli. Vreau sa plec acasa.

Niciun ravas de la duhovnic?

BALTHASAR: Nu!

ROMEO:Tocmeste caii. Vin si eu acu'.

//IESE BALTHASAR.//

La noapte, Julieto, voi dormi

Alaturea de tine. Voi gasi

Un mijloc potrivit. Nenorocirea

Îndata îti framânta-închipuirea, si mijlocul te faca sa-l gasesti.

O deznadejde! Acum îmi amintesti

De-un biet spiter, ce sta pe-aici,

aproape si strânge ierburi pentru-anume ape.

Chiar ieri îmi pare ca l-am întâlnit; E zdrentaros si foarte istovit De lipsuri si de griji. Cu fata supta si scofâlcita, zi de zi se lupta, Sa strânga buruieni. Le-aduce-acasa,

În pravalia lui saracacioasa.

Testoase broaste prinse de tavan,

Se pare ca le prinde an de an. si un aligator umplut cu paie E asezat
în cealalta odaie.

Stau piei de pesti schilozi pe rafturi, toate

Înghesuite jalnic, cum se poate.

Basici, cutii desarte, si o zdreanta

Mult peticita. Oale de faianta

În verde colorate. Multe flori,

Seminte vechi, ca si papusi de sfori.

Sunt multe maruntisuri. Saracie Cumplita în sarmana pravalie.

Mi-am spus ca daca-ai vrea, fara zabava, Sa cumperi de la cineva
otrava –

În Mantova cu moartea-i pedepsita Vânzarea ei — e foarte potrivita
Aceasta spiterie. lei în voie Otrava, ti-o va da-o, de nevoie Spiteru-
acela, cum am presimtit, Chiar înainte de a fi dorit

Sa-mi pun un capat vietii. Mi se pare Ca nu-i deschisa, caci e
sarbatoare.

Sa-l strig atunci: (STRIGA) Hei! Mestere!

SPITERUL:(DE LA O FEREASTRA) Raspunde: Ce vrei?

ROMEO:Sa-mi înlesnesti sa pot patrunde În pravalia ta.

SPITERUL COBOARA si DESCHIDE USA.)

As vrea sa-mi dai Otrava cea mai grea pe care-o ai si care într-o clipa te doboara, Veninul ei în sânge când coboara.

Cum pulberea, aprinsa de scântei, Farâma orisice în calea ei.

Am patruzeci de galbeni ca balsam...

SPITERUL:Otrava-aceasta ucigasa-o am,

Dar Mantova cu moartea pedepseste

Pe-acel ce pe otrava se tocmeste.

ROMEO:Copil de suflet al cumplitei soarte,

Sarac lipit, cum de te temi de moarte?

De foame biata fata ti-este supta,

Esti un învins în crunta vietii lupta.

Esti îmbracat în zdrente. Duci în spate,

Spiterule, multime de pacate.

Bogat nu te va face nicio lege.

Deci savârseste o faradelege.

SPITERUL:Ma face saracia sa primesc,

si nu vointa mea...

ROMEO:Eu îi platesc

Doar saraciei, nu vointei tale.

SPITERUL:Otrava luata astfel pe parale

O poti turna în orice bautura

si e destul sa sorbi o picatura, Chiar daca-ai fi vânjos cât douazeci,

Ca spre lacasul mortilor sa pleci.

ROMEO:(NUMARÂNDU-I GALBENII) Ia-ti aurul, o

astfel de otrava A sufletelor fara nicio slava.

În lumea-aceasta-asa nelegiuita,

Pe oameni îi aduce în ispita

Sa savârseasca sute de pacate,

Cu mult mai multe, mai nenumarate,

Ca marfa ce mi-o vinzi din saracie:

Otrava eu îți vând, si nu tu mie.

Ramâi cu bine si sa-ti cumperi hrana

si-îngrasa-te, în biata ta dugheana.

//SPITERUL IA GALBENII SI INTRA ÎN DUGHEANA.//

Sa vii cu mine, suc mântuitor, Cu cât îmi pari c-ai fi omorător; La
groapa Julietei. Caci doresc Puterea blânda sa ti-o folosesc.

Scena alla

ÎN CHILIA FRATELUI LORENZO DE LA VERONA. NU E NIMENI.

FRATELE IOAN:(INTRA ÎN CHILIE DE AFARA)Preasfinte frate
franciscan, m-auzi?

LORENZO: (DIN ALTA CAMERA)Acesta-i glasul fratelui Giovanni.

//INTRA ÎN CHILIE.//

Bine-ai venit din Mantova. Ce spune Romeo?

Daca-mi scrie, da-mi ravasul.

FRATELE IOAN:M-am dus sa-mi iau tovaras bun de drum

Pe-un frate tot descult, din tagma noastra.

De cei bolnavi aicea îngrijeste.

Am dat de el. Dar strajile cetatii

Ne-au banuit c-am cercetat o casa

De-o molima cumplita bântuita.

Ne-au zavorât, nu ne-au lasat sa trecem

si n-am putut la Mantova sa plec.

LORENZO:si cine-a dus ravasul lui Romeo?

FRATELE IOAN:Îl am aici, nu l-am putut trimite.

Nici n-am gasit alt om sa ti-l aduca,

Atât de mult se tem de ciuma toti.

LORENZO:(ÎNGROZIT) Ravasu-acela nu era un fleac.

Era ceva de mare-însemnatate.

Zabava poate fi primejdioasa.

Mergi, frate Ioane, cauta-mi un drug

De fier, si greu. Mi-l adu în chilie.

FRATELE IOAN:Ma duc si ti-l aduc îndata, frate.

//IESE.//

LORENZO:

(SINGUR, PERPLEX) Voi coborî atunci în cripta singur.

Trei ceasuri doar, copila se desteapta.

Pe drept cuvânt îmi va cata gâlceava,

Ca despre toate cele petrecute Romeo nu a fost vestit la vreme.

La Mantova-i voi scrie-a doua oara si-o tin ascunsa în chilia mea,
De-aici veni-va si-o va lua Romeo. O! Deznadajduita moarta vie!

Cu mortii zaci, în noaptea argintie!

//IESE.//

Scena a III-a

ÎN CIMITIRUL DIN VERONA. CRIPTA CAPOLETTILOR. //INTRA
CONTELE PARIS, CU FLORI, PRECEDAT DE PAJUL LUI, CU O
TORTA.//

CONTELE PARIS:Da-mi torta, dragul meu, si stai deoparte. Nu!
Stinge-o!

Vreau sa nu ne vada nimeni.

Ascunde-te sub chiparosi, acolo.

Te rog sa-ti tii urechea la pamânt,

Sa nu strabata vreun picior de om

Prin cimitiru-acesta, cu pamântul
Surpat de-atâtea gropi, si macinat,
Sa nu-l auzi. Te rog atunci sa-mi suieri,
Sa stiu ca-i cineva pe din aproape.

Da-mi florile, si fa precum ti-am spus.

PAJUL:(APARTE) Mi-e groaza-în cimitir sa zabovesc; Vointa însa
vreau sa-mi otelesc.

//SE DEPARTEAZA.//

CONTELE PARIS:(SINGUR, ÎNAINTEAZA SPRE CRIPTA
NEAMULUI CAPOLETTTO) O! Dintre flori cu mult cea mai frumoasa!

Acuma între pietre-i biata-ti casa,
si te stropesc cu lacrimi amare
Frumoasa si neprihanita floare!

//PRESARA FLORI PE MORMÂNT.//

În fiecare noapte voi uda Mormântul tau. si-în veci nu te-oi uita!

//SE AUDE SUIERATUL PAJULUI.//

Se-aude-un suier. Pajul e, de paza. O!

Ce picior nelegiuit cuteaza Sa-mi pângareasca strunele-amintirii,
Evlavia durerii si-a iubirii?

//INTRA ÎN TAINA ROMEO SI BALTHASAR, CU O TORTA, O
CAZMA SI UN DRUG DE FIER//

Cum? Poarta-o torta? —

Ascunde-ma, o, noapte,

O clipa...

//SE RETRAGE LA UMBRA.//

ROMEO:Da-mi cazmaua... da-mi si drugul.

Acest ravas tu mâine-în zori sa-l duci

La tatal meu. Da-mi torta, si asculta:

Orice auzi sau vezi, ramâi deoparte si

nu te-amesteca în ce voi face.

Eu ma cobor în patu-acesta-al mortii, Sa vad o data, la lumina tortei,
Divinul chip al Julietei mele.

Dar si sa scot, din degetul ei mort, Un scump inel, de care am
nevoie.

Acuma pleaca. De te vei întoarce Sa vezi ce fac, ma jur pe
Dumnezeu, Fagaduiesc ca, pe cuvântul meu, Te sfâsii în bucati,
spre-a semana Ast lacom cimitir cu carnea ta.

E-un ceas cumplit; si mai cumplit mi-e gândul. Mai fioros ca tigru
nemâncat, Amarnic ca oceanu-învolburat.

BALTHASAR: Ma duc, stapâne. Nu te tulbur eu.

ROMEO:Atunci îmi esti prieten, dragul meu.

//ÎI DA BANI.//

Poftim. Mergi sanatos cu Dumnezeu.

BALTHASAR: (APARTE) Oricum ar fi, voi sta aproape-ascuns.

Privirea lui cumplita m-a strapuns!

//SE DEPARTEAZA PUTIN, PE FURIS, ÎN VREME CE ROMEO
DESCHIDE CAVOUL CU SAPA.//

ROMEO:(LOVIND CU SAPA) O, gura hâda, pântec de genune, Mi-ai
înghitit ce-a fost mai scump pe lume. Îți casc acuma falcile în doua
si-în ciuda ta, te-îndop cu-o hrana noua.

CONTELE PARIS:(SE APROPIE ÎNCET, APARTE)

Montecchio! Semetul, surghiunitul!

El l-a ucis pe varul Julietei. Din pricina aceasta, cum se pare, S-a
stins de mult alean frumoasa floare!

si vine-acuma el — ma înspaimânt! —

Sa-i pângareasca proaspatul mormânt!

Ce fapta ticaloasa! Ce rusine!

În calea lui ma va gasi pe mine.

(ÎNAINTEAZA. TARE)

Opreste-te, Montecchio!

Voiesti O fapta de misel sa savârsesti. Calci în picioare mila si
onoarea, si-împingi si dupa moarte razbunarea!

Cum te-ai întors, desi esti surghiunit? Urmeaza-ma, esti înca
osândit.

Prin fapta ta mârșava ma-înflori:Urmeaza-ma, caci trebuie sa mori!

ROMEO:Da! Trebuie! De-aceea am venit!

Nu-l ispiti pe-un deznadajduit. Fugi, tinere, si lasa-ma!

Gândeste De hora-acestor morti tu te ferește.

Ar fi mai bine viata de-ai alege: Nu arunca o noua far'delege Pe capul meu. Nu-mi asmuti mânia. Îmi fac, sa stii, acum, datoria.

Ca mine însumi, conte,-mi-esti mai drag.

Venit-am în acest areopag Al mortii crunte, deznadajduite, Sa-mi pun un capat vietii. Te trimite

Nefericita-ti soarta. E târziu.

De mai ramâi, nu poti ramâne viu. Te du, si mai târziu vei povesti Ca un nebun ti-a spus sa pleci de-aci.

CONTELE PARIS:De mila ta nu-mi pasa. Esti smintit.

Urmeaza-ma, ca un nelegiuit.

ROMEO:Vrei sa ma-împingi la marginea durerii?

//AMÂNDOI ÎSI TRAG SABIILE SI SE LUPTA.//

PAJUL:(LUI PARIS) Se bat! O, Doamne! Merg sa chem strajerii

//PLEACA.//

CONTELE PARIS:(CADE) Mor! Trupul meu, te rog, mi-l ai în paza si lânga al Julietei mi-l asaza. (MOARE.)

ROMEO: Voi face tot ce-mi ceri, pe legea mea.

Sa-l vad la fata... A! E ruda ta, Mercutio.

Un nobil conte, Paris.

Îmi amintesc ca mi s-a spus, pe când

În minte-mi framântam al mortii gând.

Ca Paris a cerut-o de sotie

Pe Julieta. Biata-mi nebunie Nu-si aminteste de aceasta stire Decât prin vis. E poate-o-închipuire.

Da-mi mâna ta, tu, care poti împarte

Cu mine deznadejdea tristei soarte. Te voi culca, în liniste deplina, În cripta... nu! În groapa de lumina.

//SFÂRSESTE PRIN A DESCHIDE CAVOUL, ÎN CARE SE VEDE JULIETA, ZACÂND ÎNTR-UN

SICRIU ALB.//

O! Tinere ucis! Julieta zace Aici si frumusetea ei preface O cripta într-o bolta de lumina. //ASAZA LESUL CONTELUI PARIS ÎN CRIPTA.//

Vei zace-aici, în liniste deplina. Se spune ca acei ce au sa moara Sunt veseli si viata li-e usoara În pragul mortii. Fulgerul din urma Al unei vietii care-în curând se curma.

E fulgerul aici, al vietii mele!

Cuvintele nu pot sa ma însele.

Sotia mea, duioasa mea iubire: Te vad zacând aici în adormire.

Cum ti-a supt moartea mierea rasuflarii!

Dar ti-a ramas, în ciuda îngroparii,

Divina frumuset-eîntiparita

Pe chipul tau. si n-ai fost biruita!

Divina-i frumuset-e purpurie Pastrata de iubita mea sotie, Îi scânteiaza pe buze si pe fata, Asa precum îi scânteia în viata.

Stindardul mortii hâde poate oare Pe scumpa-ti fata sa se desfasoare?

Nu pare ca, aievea, se sfieste?

Slavita cripta-l mai adaposteste,

Însângerat, pe Tybalt, varul tau.

Ce-as putea face, pentru Tybalt, eu?

Sa te razbun, caci tineretea ta,

Ce secerata-a fost de mâna mea, Ma-îndeamna tineretea-mi irosita
Sa ti-o jertfesc, în clipa potrivita. Ma iarta, vere. Scumpa mea mireasa, De ce-ai ramas atâta de frumoasa?

Sa cred ca moartea, fiara fara mila,

Te tine înca vie-aici, în sila,

Sa fii iubita ei nepieritoare?

De-aceea a voit sa te omoare?

Ma înspaimânta acest gând cumplit

si voi ramâne-aici, necontentit, Cu viermii care vor sa te slujeasca.

Alaturi de faptura ta cereasca,

Voi fi partasul somnulu-ti de veci,

Sa-înfrunt blestemul stelelor prea reci si nemiloase.

Înca o privire, si ma asteapta vesnica-adormire.

Primeste cea din urma-îmbratisare,

Pecetea crunta-a mortii rapitoare.

Cârmaciule, esti deznadajduit,

Acum calatoria si-a sfârșit Corabia, de stânca sfărâmata.

(DESCHIDE SIPUL SI-I BEA CONTINUTUL)

În cinstea ta! E cea din urma data! Cinstit spiter! Ti-a fost ucigatoare Otrava.

Cea din urma sarutare.

//ROMEO O SARUTA PE JULIETA SI CADE MORT LÂNGA TRUPUL EI. INTRA REPEDE

FRATELE LORENZO, CU O LANTERNA, UN DRUG SI O LOPATA.//

LORENZO:O Doamne! San Francesco sa m-ajute!

Atâtea drumuri fost-au strabatute

Prin bezna, de batrânele-mi picioare!

S-au poticnit prin gropi... Dar cine oare

Pândeste-acolo?

BALTHASAR: Un prieten bun,

si care te cunoaste, pot sa-ti spun.

LORENZO: Te binecuvânteze Sfântul har.

Ce torta-si iroseste, în zadar

Doar pentru tivde fara de vedere

Lumina, sa le-aduca mângâiere?

E cripta Capoletto.

BALTHASAR: Da, preasfinte.

Stapânul mi-e culcat printre morminte.

Ti-a fost prieten bun si te-a iubit.

LORENZO: Cum îl chema?

BALTHASAR: Romeo.

LORENZO: A venit si el aici? De când?

BALTHASAR: De-o jumătate De ceas.

LORENZO: Vai! Ce împrejurari ciudate!

Hai sa intram în cripta...

BALTHASAR: Nu se poate!

Stapânul crede ca as fi plecat

si cu mânie m-a amenintat

Cu moartea, de-as ramâne sa-l pândesc.

LORENZO: Ramâi atunci. Merg singur. Ma-îngrozesc Ca s-a-
întâmplat o grea nenorocire.

BALTHASAR: Pe când dormeam sub tisa-acea subtire, Mi s-a parut,
sau poate-a fost un vis,

Stapânul meu pe-un om ca l-a ucis.

LORENZO:(STRIGA ÎNCET) Romeo! Doamne! Petele de sânge Pe
pragul criptei! Mintea mi se frânge

Când vad aceste sabii parasite

si-însângerate, pe cavou trântite,

Aci-în lacasul pacii.

//INTRA ÎN LACAS.//

Fara viata Romeo zace... si o alta fata

Alaturea de el, scaldata în sânge.

Signorul Paris! Mintea mi se frânge!

Ce ceas nefericit e vinovat

De toate câte-aici s-au întâmplat?

//COPILA SE DESTEAPTA.//

JULIETA:(ÎNCET) O! Parinte,

stiu unde sunt, în ceasurile sfinte.

Dar unde e Romeo?

//SE AUDE ZGOMOT MARE LA CANTONADA.//

LORENZO:Fata mea

Sa parasesti ascunzatoarea ta

În care-ai stat în somnu-ti nefiresc,

Silit de tine sa te mântuiesc.

Dar o putere mai presus de noi

Nu ne-a iertat cumplitele nevoi,

Zadarnicind tot ceea ce-am pus la cale.

Vai, Doamne! Ce priveliste de jale!

De pieptul tau lipit Romeo zace,

si Paris, raposat în sfânta pace!

Hai, vino, sa te ducem într-un schit,

Unde-ti va fi pacatul ispasit.

Calugarite sfinte vor veghea

Cât vei trai, copila,-asupra ta.

Nu! Nu mai pune nicio întrebare

Spre noi se-îndreapta straja-în graba mare.

Sa mai ramân aicea nu cutez...

JULIETA:Îti multumesc de cât îti datorez, si poti sa pleci. Julieta-o sa ramâna.

//FRATELE LORENZO PLEACA PE CÂT ÎL AJUTA PICIOARELE.//

Ce vad, o Doamne, la Romeo-în mâna?

O cupa cu otrava! A murit!

N-a mai avut rabdare — otravit!

O! Suflet crud! Cumplita lovitura!

Nu mi-ai lasat macar o picatura!

Sa te sarut, cu gura mea suava,

Caci poate-o picatura de otrava

Ti-a mai ramas pe buze, cum îmi pare,

Sa-mi deie moartea-atotvindecatoare!

//ÎL SARUTA CU PATIMA//

Ce calda-i gura ta...

//DIN APROPIERE SE AUDE ORDINUL CAPETENIEI STRAJII.//

CAPETENIA STRAJII: Ia-o-înainte! Baiete, încotro?

JULIETA:Aud cuvinte...

Se-apropie... Sa mor dar înjunghiata!

Pumnal cu lama binecuvântata!

//ÎN VREME CE JULIETA SE ÎNJUNGHIE, INTRA STRAJERII
CONDUSI DE PAJ.//

PAJUL:Acolo-i locul, unde arde torta.

CAPETENIA STRAJII:Pamântu-i plin de sânge. Cercetati Prin cimitir.
si-îndata-arestati

Pe cine fara rost îl veti gasi.

//INTRA ÎN CRIPTA.//

O! Ce-mi vad ochii? Conte! aici!

Ucis! si Julieta, calda, iara, Scaldată-în sânge!

Moartă-a doua oară!

De două zile-aicea îngropată.

Plecați, vestiți pe-Alteta Sa, îndată!

Pe Capoletti si pe Montecchio, iute,

Sa vina, ca li-s rudele pierdute.

Vedem aicea ce s-a petrecut,

Dar cum, de ce, si când, va fi stiut

Când neamurile fi-vor împreună.

//SE APROPIE MAI MULTI STRAJERI, DUCÂNDU-L CU EI PE
BALTHASAR.//

A DOUA STRAJA:L-am prins pe-a lui Romeo sluga buna, În curtea
cimitirului.

CAPETENIA STRAJII:Sa stea!

Curând va fi aici Alteta Sa.

//INTRA O ALTA STRAJA, ADUCÂNDU-L PE FRATELE
LORENZO.//

A TREIA STRAJA:Aici e un calugar. Se boceste

si plânge, si cumplit se tânguiește.

Din mâna lui i-am smuls un târnacop si-o sapa.

Vrea sa plece. Pare schiop.

CAPETENIA STRAJII:Acestea toate dau de banuit.

Paziti-l pe calugarul cernit.

//INTRA ESCALUS, PRINCIPELE VERONEI, CU ALAIUL SAU PRINCIAR.//

PRINCIPELE: O, Doamne! Doamne!

O noua miselie

Ne tulbura odihna timpurie!

//INTRA SIGNORUL si SIGNORA CAPOLETTO, CU OAMENI DE-AI LOR.//

CAPOLETTO: Pe ulite striga lumea-asa de tare!

MADONNA CAPOLETTO:Pe câte înteles-am din strigare, „Romeo“ sau „Julieta“ striga-în fapta.

Spre mausoleul nostru se îndreapta.

PRINCIPELE: Ne înfioara-auzu-o trista stare!

CAPETENIA STRAJII:Alteta, zac aici, în adormire, Signorul conte Paris, înjunghiat.

Romeo, mort si el, alaturat.

si Julieta, moarta mai-înainte,

E-aici, cu gingasele-i oseminte

Abia acum ucisa... calda înca.

PRINCIPELE: Domneste în cetate-o jale-adânca.

Veti cerceta aceste fapte rele.

Faptasii vor raspunde pentru ele.

CAPETENIA STRAJII:Aici e un calugar franciscan si-un om de-al lui Romeo, capitan.

Aveau cu ei unelte, folosite

Sa-i scoti pe morti din criptele boltite.

CAPOLETTO: Signora! Doamne! Nemaipomenit

Pumnalul poate ca s-a ratacit,

Dar Julieta sângera; si goala

Îi zace teaca, daca nu ma-însala

Vederea, la Montecchio în spate.

O strânge-în brate!... Doamne! Ce pacate!

MADONNA CAPOLETTO:Vederea-aceasta a mortii e un semn si pentru vârsta mea e un îndemn.

//INTRA BATRÂNUL MONTECCHIO.//

PRINCIPELE: Montecchio, devreme te-ai sculat,

Sa-ti vezi feciorul mort si îngropat.

MONTECCHIO: Maria Ta, azi-noapte mi-a murit,

De jale pentru fiul surghiunit,

Sotia. Doamne! Ce nenorocire

Pe vârsta-mi pune iarasi stapânire?

PRINCIPELE: Privind încolo, fi-vei lamurit.

MONTECCHIO: (ZARIND LESUL LUI ROMEO) Romeo!

Vai, copil nesocotit!

Cum de-ai ajuns în groapa-întunecata

Mai înaintea scumpului tau tata?

PRINCIPELE: Pecetluieste-ti gura, pâna când

Le vom afla pe toate, rând pe rând:

Cum s-au stârnit, de cine s-au stârnit,

Cum s-a ajuns la sângeros sfârșit.

Vom osândi si taina, si omorul,

Eu fi-voi singur calauzitorul

Necazurilor voastre. Cu mânie

Lasati ursita rea acum sa fie

Rabdarii roaba. Mi-i înfatisati

Pe cei ce-s banuiti ca vinovati.

LORENZO:Desi sunt slab, batrân si ostenit,

stiu bine ca sunt cel mai banuit

De toate-aceste omoruri: dintr-odata

si loc, si timp, la dreapta judecata;

Vin deci eu însumi sa ma-învinuiesc, Ca sa ma apar, chiar de ma pârasc.

PRINCIPELE: Ne spune deodata tot ce stii.

LORENZO:Va spun pe scurt... abia mai pot vorbi.

Sunt toti acestia jertfe-ale vendettei:

Romeo a fost sotul Julietei.

si fata-aceasta-atâta de frumoasa,

Sotia lui Romeo credincioasa.

Eu i-am unit, o tainica unire,

În ziua chiar când vechea uneltire

Pe Tybalt, crunt, de moarte, l-a ranit,

Iar mirele, Romeo, surghiunit

S-a convenit sa fie. Nu-l jelea

Pe Tybalt Julieta. Ci-si plângea

Îndepartatul sot, plecat departe.

Ca sa-si opreasca lacrimi desarte,

Ati logodit-o, vrând s-o maritati

Cu Paris cu de-a sila. Nu stiat

Ca Julieta este maritata.

A alergat la mine biata fata

Cu ochii rataciti de suparare

si mi-a cerut un mijloc de scapare,

Sa nu se mai marite-a doua oara.

De nu, ma-ameninta ca se omoara.

De dragul ei eu n-am avut ce face:

I-am dat o bautura, ce te face

Sa pari, doar doua zile, c-ai murit; Asa precum s-a si îndeplinit.

Crezând ca firul vietii i s-a frânt,

Ati dus-o pe Julieta la mormânt.

I-am scris si lui Romeo. L-am rugat

Sa vina la cavou neaparat

În noaptea-în care ea s-ar fi trezit

Din somnul mortii-atât de-aseमित.

Ravasul i l-am dat atunci lui Ioan,

Calugar, ca si mine, franciscan.

Dar întâmplarea nu i-a-îngaduit,

La Mantova sa-ajunga travestit.

si ieri, pe seara, mi-a înapoiat Ravasul.

Eu atunci, înspaimântat

M-am dus la cimitir, ca sa pândesc

Când se desteapta fata.

S-o-însotesc În mare taina la chilia mea,

si s-o ascund, cât timp nu voi putea

Sa-l chem pe sotul ei s-o ia cu el.

Dar am gasit la groapa un duel

În care luptatorii amândoi

S-au înaltat spre lumea de apoi:

si Paris, si Romeo. S-a trezit

Sarmana fata... si, când si-a zarit

Barbatul mort, a vrut sa se omoare.

Am auzit un zgomot pe carare si-a trebuit sa fug.

I-am dat de stire

Ca-si poate duce viata-în manastire,

Sa rabde-acolo-a cerului mânie

Precum îi cere sfânta datorie.

Ea n-a voit. si, dupa ce-am plecat,

A savârsit cel mai cumplit pacat,

Luându-si viata. Asta-i ce se stie.

si doica stie despre cununie.

De am vreo vina în acestea toate,

Sa faca-Alteta Ta atunci dreptate;

Sa-mi curme-îndata zilele batrâne,

Caci tot ma-asteapta crunta moarte mâine.

si-îndeplinind osânda judecatii

Sa dea o pilda vrednica cetatii.

PRINCIPELE: Esti cunoscut ca om smerit si sfânt.

Dar poate mai adauga-un cuvânt

O sluga-a lui Romeo. (ÎL ARATA PE BALTHASAR)

BALTHASAR: Mi-am vestit,

Stapânul, si-a fost deznadajduit,

De moartea Julietei. A pornit

Din Mantova, si-aicea s-a oprit;

În locu-acesta, la aceasta cripta

Mi-a dat si o scrisoare manuscrita si m-a trimis la tatal lui cu ea.

Mi-a spus ca voi avea o soarta rea,

De-as mai ramâne sa-l supraveghez.

PRINCIPELE: Mai ai scrisoarea? Vreau s-o cercetez.

//BALTHASAR ÎI ÎNTINDE, PLECÂNDU-SE, SCRISOAREA.//

Dar unde-i pajul care i-a chemat Pe toti strajerii

//ESTE ÎNFATISAT PAJUL CONTELUI PARIS.//

Ce a cautat

Stapânul tau aici, în prag de zori?

PAJUL: Venise-aicea sa presare flori

Pe groapa Julietei. si mi-a spus

Sa stau cât mai departe. M-am supus.

Cu torta-în mâna a venit un om

si s-a-îndreptat îndata catre dom.

Stapânul meu, vazându-l pe misel

Ca sparge hruba, s-a-îndreptat spre el, si

I-a-înfruntat cu sabia în mâna.

M-am dus sa chem strajerii. Însa pâna

Sa vina straja, totul s-a sfârșit.

PRINCIPELE: Calugarul, ce-a spus, e întarit

De-acest ravas.

E scris ca-i însurat

Cu Julieta, si ca a aflat

De moartea ei. Atunci, fara zabava,

Voind sa moara-a cumparat otrava

De la un biet spiter. si l-a vestit

Pe tatal lui, ca moare, chinuit,

Lânga Julieta-atât de îndragita si-ar vrea sa-i fie moartea linistita.

si-acum va-întreb pe voi, dusmani de moarte,

Sarmane jertfe ale cruntei soarte,

Montecchio si Capoletto! Voi,

Acei ce-ati fost mereu în crunt razboi,

Vedeti osânda învrajbirii voastre:

S-au înaltat spre cerurile-albastre

Trei rude: un fiu, o fiica, un nepot,

si pierd si eu doi veri. si nu e tot.

Dihonia pe care ati stârnit-o

Cetatea-întreaga a napastuit-o.

CAPOLETTO: Montecchio, da-mi mâna, fratioare.

E zestrea-acelei ce mostenitoare

Se cuvenea sa-mi fie...

MONTECCHIO: Eu mai mult

Ti-oi darui, pe print ca sa-l ascult. Statuia Julietei, faurita Din aur, cu întreaga-agonisita

Ce mi-a ramas, se va-înalta spre cer,

Aci-în Verona, mândru giuvaier,
Sa le-aminteasca vesnic, tuturor,
De-un suflet credincios si iubitor.

CAPOLETTO: Statuia lui Romeo, tot din aur,
Se va-înalta, pilduitor tezaur,
Sa-arate cum cumplita dusmanie
Iubirea o ucide pe vecie!

PRINCIPELE: Se lasa-acum o pace-întunecata
Pe falnica Verona întristata,
si soarele, cernit, si-ascunde fruntea
Pân' ce vom trece, deznadejdii, puntea.
De judecata n-o sa scape nimeni.
Vor fi iertati, sau pedepsiti cu-asprime,
Toti veronezii, dupa vina lor,
În tot acest sfârsit îngrozitor.
si stranepotii nostri vor povesti cu jale
Povestea lui Romeo si-a Julietei sale.

//IES//

— SFÂRSIT —

Note

Scrisa pe la mijlocul perioadei elizabetane din cariera dramatica a lui Shakespeare, ROMEO si JULIETA se situeaza, în prelungirea spumoaselor comedii de curte initiale, în frunte cu ZADARNICE NECAZURI DIN IUBIRE, la un fel de sfârșit de serie. Fiind, de fapt, o comedie care se încheie tragic, spre deosebire de NEGUTATORUL DIN

VENETIA si MASURA PENTRU MASURA, care încep în ritm de tragedie sumbra, pentru a se încheia de fapt într-un fel fericit, prin cel mai mare numar de casatorii din câte a gasit cu cale Shakespeare sa-i încheie piesele cu HAPPY END.

Stilul piesei se resimte de pe urma împrejurarilor dramatice prin care strabatea atunci Anglia încheierea perioadei elizabetane, cu amenintarea spaniola.

Cripto-catolicismul lui Shakespeare — principal limitat la piesele scrise în perioada elizabetana, din punct de vedere scenic — este cât se poate de vizibil, aproape ostentativ, într-o epoca de anglicanism oficial si de persecutie a romano-catolicismului Contra-Reformei. Atmosfera piesei este un curios, dar destul de închegat, amestec între moravurile aulice si nobiliare, specifice sfârșitului epocii elizabetane (1590–1603) si ceea ce a putut afla Shakespeare despre comportamentul distins si elegant, cu multa influenta aulica spaniola, al cetatilor italiene din Evul Mediu. Este un stil în care apar numeroase CONCEITS, termeni excesiv de rafinati si alambicati, adesea adevarate EUPHUISME. Nu trebuie sa uitam ca ne aflam înca în epoca lui Góngora, care se va continua peste o

generatie cu PRETIOZITATEA în Franta si cu MARINISMUL în Italia. Cultura britanica, dupa ce se va opri — în mare masura datorita bunului simt al lui Shakespeare si al majoritatii contemporanilor si al succesorilor sai — pe panta barocului, va suferi cumplita ISOCIERE

DE SENSIBILITATE — concept faurit de unul dintre cei mai mari poeti, autori dramatici si istorici literari din secolul al XX-lea, anglo-

americanul Thomas Stearns Eliot — între anii 1642–1660, prin predominarea oficiala politica si teologica a spiritului puritan, fanatic si obscurantist. Dupa Restauratia Stuartilor, în anul 1660, va predomina, pe sfârâmaturile culturii elizabetane si iacobine, pentru întâia si singura data în istorie, CLASICISMUL

FRANCEZ, vreme de cel putin o generatie. Aceasta va impune în literatura cu totul alte precepte si alta scara de valori, decât acelea familiare lui Shakespeare. Adaptarile clasicizante si aberante ale operelor sale dramatice vor extinde, vreme de un secol, incomprehensiunea operei sale, chiar de catre publicul britanic.

De aceea, stilul rafinat folosit de Shakespeare, precumpanitor în perioada lui elizabetana, impune folosirea unui vocabular cât se poate de distins. Procedeu care se loveste de extrema saracie a vocabularului feudal si curtenitor al limbii istorice românesti. Saracie care îi sileste pe talmacitorii români ai operei marelui poet la adevarate tururi de forta, termenii CONCEPTUALI, rafinati, euphuistici si frecvent baroci din piesele lui Shakespeare urmând sa-si capete echivalentul în câtiva termeni românesti aproximativ istorici, sau în perifraze (ex.: RÂVNA DE MARIRE

pentru AMBITIE), prin câteva neologisme oarecum fortate (MELANCOLIE), sau prin arhaisme ca: DIATA (testament), SINET (act contractual), CHIVERNISEALA etc. Termenul generic de SIR (stapân sau nobil) nu poate fi redat prin DOMNULE, fiind preferabil sa fie talmacit, mai cu seama în piesele italiene, prin SIGNORA / SIGNORE, mai rar prin SIGNORINA, corespunzând si francezului SEIGNEUR. Doamna e mai firesc de folosit, când nu se poate folosi SIGNORA. CUMATRA, termen de obârsie latina, ca si FIN, se pot de asemenea folosi.

Ceea ce trebuie evitat cu orice pret sunt neologismele fortate, românisme vulgare si —

la st. O. Iosif —

câteva penibile ardelenisme, precum și, la alții, penibilul oltenism al perfectului simplu exagerat.